colecţia

ALCRIS

129

ROZ

Bărbatul lăsat moştenire

Anne Neville

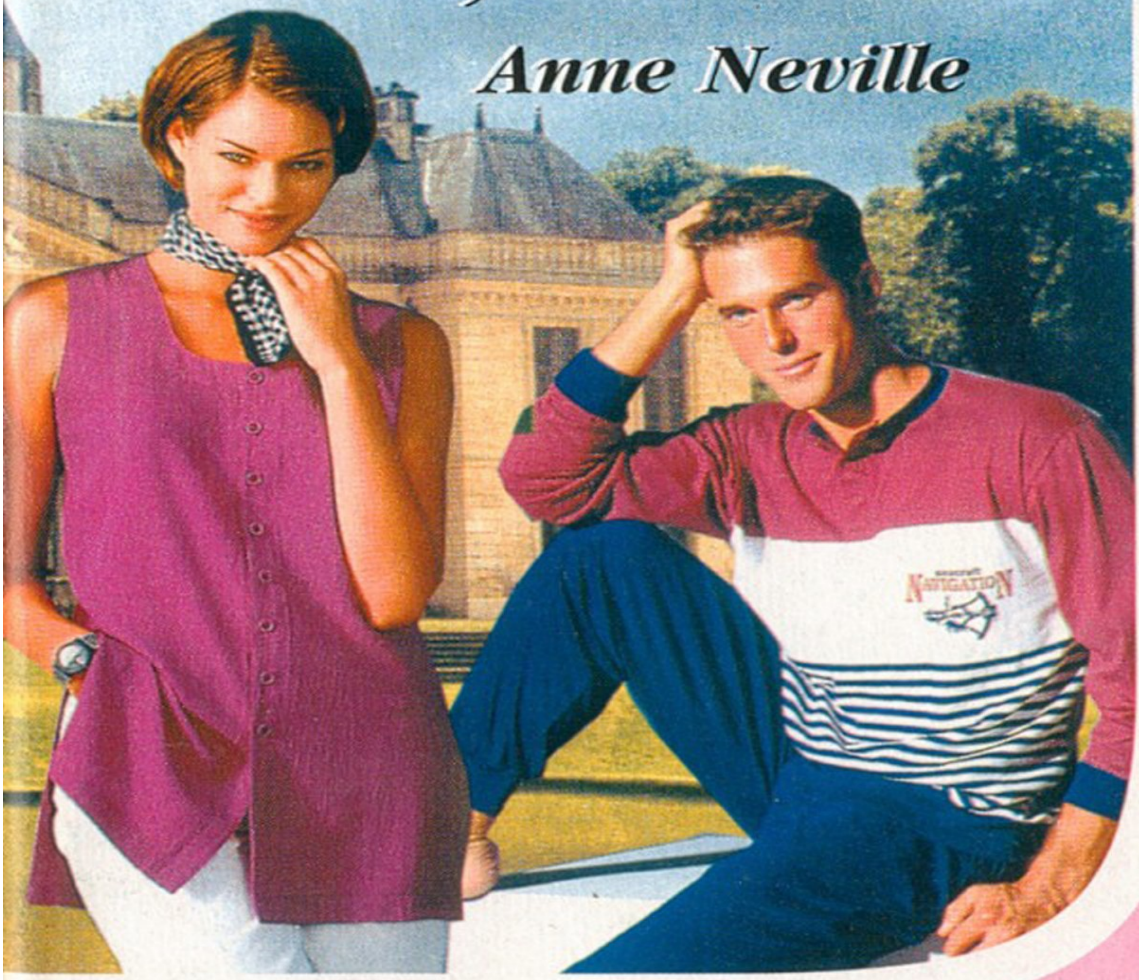

ANNE NEVILLE

Bărbatul lăsat moştenire

Capitolul 1

O ploaie fină si deasă cădea pe câmpia înverzită si Faye Armitage, strânsă într-un impermeabil, privea masa impozantă a conacului Brantye. Parcul era pustiu, cu excepţia maşinii închiriate pe care tânăra femeie o oprise pe alee. „Iată-mă la strâmtoare, se gândi ea. Ce straniu!“

In avionul care o adusese de la Paris la aeroportul Gatwick, îşi consultase maşinal horoscopul: „Azi, joi, influenţe contradictorii vor traversa cerul dumneavoastră. Aşteptaţi-vă la câteva schimbări.“

Nimerise în plin! Astrologul ghicise exact. Această clădire din alt secol, de care o legau atâtea amintiri din copilărie, era de acum înainte proprietatea sa. Şi în ciuda ploii care înviora culoarea părului ei castaniu-roşcat, în momentul când să-i treacă pragul, tânăra femeie ezită. In locul bucuriei pe care ar fi trebuit să-o simtă, o teamă fără motiv îi strângea gâtul.

Cât de departe părea cerul albastru al Parisului! Doar în urmă cu câteva ore, Christophe o condusese la aeroport sub un soare strălucitor şi iată că acum se afla pe o câmpie în Sussex, sub o ploaie fină şi pătrunzătoare, singură cu primii rododendroni ai primăverii.

La începutul după-amiezii, se întâlnise cu domnul Seymour, notarul. Acesta îi comunicase neverosimilul adevăr: Julius Armitage, bunicul lui Faye, murise şi-i lăsase moştenire conacul Brantye. Domnul Seymour era sau nu un prieten apropiat al bătrânului Julius? Faye n-ar fi ştiut să-o spună şi totuşi, o oarecare agresivitate în atitudinea lui faţă de tânăra femeie, îi spunea că-l cunoscuse pe bătrân.

Ei bine, da, Faye nu-l mai văzuse pe bunicul ei de peste zece ani! Dar ce-l privea pe el? Şi de altfel, nu şi-a imaginat niciodată că Julius o va trece în testamentul lui. După acea veche ceartă de familie, se credea exclusă pentru totdeauna din locurile copilăriei sale.

Ploaia continua să cadă. Faye tremura sub impermeabilul său. Toate astea erau absurde, ar face mai bine să dea uitării stările ei sufleteşti şi să inspecteze conacul.

Luă legătura de chei pe care domnul Seymour i-o înmânase şi introduse o cheie în broasca uşii de la intrare. Spre marea ei surpriză, aceasta nu era încuiată şi uşa se deschise imediat în faţa ei.

Un hol mare, întunecat, scara monumentală şi tablourile agăţate pe pereţi... nimic nu se schimbase în toţi aceşti ani.

Un miros familiar de ceară şi de praf se degaja din încăpere, redeşteptând amintiri rămase adânc în memoria lui Faye. Ah, marile vacanţe, verile însorite petrecute în compania mamei. In vremurile acelea, Brantye răsuna de râsete şi respira bucurie şi viaţă.

Dar în această zi ploioasă, numai fantomele mai bântuiau coridoarele conacului. Timpul acela se sfârşise pentru totdeauna.

Tânăra femeie înainta încet pe hol. Lacrimi de emoţie îi ardeau pleoapele. Revedea silueta graţioasă şi agilă a mamei sale şi pe Vicky, încă bebeluş, în braţele tatălui său. Asta era înainte de doliul teribil care-i lovise, înainte de anii grei de tristeţe şi mai ales înainte de sosirea Claudiei...

Faye îşi scutură buclele roşcate. Nu era momentul să dea frâu liber emoţiei. Nu era acolo decât pentru o zi, curând se va întoarce la Paris unde erau viaţa ei, prietenii ei, munca ei. Brantye va fi vândut şi fantomele vor rămâne în pagubă.

Un zgomot slab o făcu să tresară. Se întoarse în momentul în care uşa de la intrare se deschidea pentru a lăsa loc unui bărbat înalt îmbrăcat într-un pardesiu.

- Cine sunteţi? întrebă tânăra femeie.

Necunoscutul nu răspunse imediat. Nu părea nici surprins, nici neliniştit. Înaintă spre Faye cu un pas uşor şi firesc, ca şi când voia s-o cerceteze pe-ndelete.

- Mă numesc Terence Mackenzie, zise el în cele din urmă. Presupun că nu sunteţi altcineva decât Faye Armitage, nepoata lui Julius.

Surprinsă, tânăra femeie avu un moment de ezitare înainte de a încuviinţa.

- Asta nu-mi explică motivul prezenţei dumneavoastră aici, reluă ea. Vă mărturisesc, domnule Mackenzie, că nu aşteptam pe nimeni aici, în această după-amiază.

- Ne-am cunoscut, totuşi,

- In ceea ce mă priveşte, nu cred că vă cunosc. Şi cum se face că aveţi o cheie a conacului?

Terence Mackenzie părea să se amuze, întârziind să lămurească misterul. Sprijinit nepăsător de un bufet de

stejar, o privea cu un surâs slab pe buze.

Firea impulsivă a lui Faye avu prioritate.

- Vă atrag atenţia că sunteţi acasă la mine, declară ea cu trufie. Conacul îmi aparţine de acum înainte.

Îşi regretă imediat cuvintele pompoase. Dar atitudinea acestui bărbat îi displăcea în cel mai înalt grad şi ţinea să-l facă s-o simtă.

Zâmbetul lui Terence Mackenzie se lărgi.

- Pentru că luaţi acest ton, domnişoară Armitage, vă pun în vedere cu regret că chiar în clipa aceasta, călcaţi pe un covor care-mi aparţine.

- Cum? A fost posibil ca bunicul meu...

- Julius v-a lăsat pereţii şi mie mi-a dăruit mobilele, pentru a fi mai clar.

- Vin de la domnul Seymour, notarul. Nu mi-a precizat acest amănunt. Scuzaţi-mi ignoranţa şi reacţia mea puţin brutală.

- Dar este foarte normal, replică Terence Mackenzie pe un ton ironic. Cum puteaţi să ştiţi că am fost alături de bunicul dumneavoastră din moment ce n-aţi dat nici un semn de viaţă timp de zece ani?

Faye simţi că roşeşte violent. Spre deosebire de domnul Seymour, Terence Mackenzie îşi manifesta dispreţul fără nici o reţinere. Ce grosolănie! Cum putea să judece o atitudine căreia nu-i cunoştea cauza?

- Înţeleg că viaţa mea privată n-are nici un secret pentru dumneavoastră, constată ea cu ironie.

- Oh, n-am pretins aşa ceva. Ştiu numai că s-a constatat că aţi lipsit la înmormântare şi că acordaţi puţină importanţă rudelor dumneavoastră.

De data asta, Faye era cât pe ce să se supere de-a binelea.

- Ascultaţi-mă bine, domnule Mackenzie. Nu ştiu cine sunteţi, pentru că n-aţi avut bunăvoinţa să-mi explicaţi,

dar este clar că v-aţi făcut deja idei preconcepute despre mine. Trăiesc în Franţa de mulţi ani. S-a întâmplat ca în momentul morţii bunicului meu, eram plecată într-o călătorie de afaceri la Roma. N-am aflat vestea decât la întoarcerea mea, a doua zi după funeralii, şi am venit cât am putut de repede. Asta pentru informarea dumneavoastră. Acum, dacă nu vreţi să-mi daţi mai multe amănunte despre dumneavoastră, mă voi lipsi de ele.

- Să nu ne enervăm, murmură el cu un aer ironic. V-am spus deja numele meu. Ce vreţi să mai ştiţi?

In faţa tăcerii tinerei femei, el continuă:

- Julius mi-a lăsat mobilele conacului. Nu mă aşteptam la asta, dar se întâmplă că eram foarte apropiaţi, în ciuda diferenţei de vârstă dintre noi. Îmi amintesc de dumneavoastră deoarece v-am zărit, acum cincisprezece ani, chiar aici. Eraţi cu sora dumneavoastră, cu tatăl şi cu mama vitregă. Eram încă un adolescent, dar am simţit după plecarea voastră că Julius era necăjit şi tulburat.

- Ce memorie! comentă tânăra femeie. Şi ce făceaţi la Brantye pe vremea aceea?

- Suntem aproape din aceeaşi familie, dumneavoastră şi cu mine. Tatăl meu era fiul adoptiv al lui Julius, copilul pe care-l avea a doua lui soţie din prima căsătorie. L-am considerat întotdeauna bunicul meu, chiar dacă nu eram de acelaşi sânge şi cred că şi el mă iubea.

- Cum se face că ne-am văzut o singură dată, în aceste condiţii?

- Tatăl meu călătorea mult. N-a revenit să se stabilească în Anglia decât când aveam şaptesprezece ani, anul în care tatăl vostru se recăsătorea. De atunci, am început să vin adesea la Brantye.

- Bun, i-o tăie Faye, aţi răspuns la întrebarea mea.

Privirea lui Terence Mackenzie o deranja. Acest

bărbat,
martorul unui trecut pe care dorea să-l uite, îi reamintea de prea multe suferinţe. Ea conchise pe un ton politicos:

- Am venit să constat starea conacului. Să nu vă îndoiţi de intenţia mea de a vinde conacul cât mai repede posibil. Dar se face târziu şi mă gândesc să revin mâine pentru a-mi face vizita în toată liniştea. Vă convine?

- Aveţi destul timp în această seară să vă faceţi inventarul?

Terence înclină capul.

- Aşadar, ne părăsiţi deja? Şi unde aveţi de gând să dormiţi?

Faye nu ştia ce să răspundă deoarece nu se gândise la această problemă. Adevărul era că prevăzuse să petreacă după-amiaza la Brantye şi apoi să se întoarcă la Londra, unde sora sa Vicky avea un apartament. Ii făcea plăcere o astfel de vizită, dar dacă trebuia să revină a doua zi la conac, trebuia să găsească un han unde să doarmă. Păcat, va rămâne o zi în plus pentru a o vedea pe Vicky înainte de a se reîntoarce la Paris.

- Mă voi aranja, se mulţumi ea să spună.

Îşi înfundă mâna dreaptă în buzunarul impermeabilului şi degetele sale întâlniră asperităţile cheii de contact. Nu avea decât o singură dorinţă: să fugă cât mai repede de conac şi de privirea acuzatoare a lui Terence Mackenzie. Deschizând uşa, primi în plină faţă o rafală de vânt. Cerul era întunecat şi ploaia cădea acum cu violenţă.

- Ce furtună! observă Terence. N-ar trebui să plecaţi.

- Nu am de ales.

- Bineînţeles că aveţi. Există optsprezece camere în acest conac şi toate sunt ale dumneavoastră. Nu aveţi decât să vă alegeţi una.

Faye deschise uşa de la intrare.

- Vreţi să râdeţi, cred. Aveţi intenţia de a dormi şi dumneavoastră aici?

- Ei bine, de ce nu? răspunse Terence râzând. Dacă mă invitaţi...

Un val de confuzie o străbătu din nou pe tânăra femeie. El trecea de la înfruntare la glumă cu un aer atât de firesc! Cercetă pe furiş faţa interlocutorului său. Întinerită de râs, faţa lui arăta totuşi vreo treizeci de ani. Părul său brun încadra o faţă voluntară cu fruntea înaltă şi maxilare pătrate, pe care străluceau ochi căprui închis, aproape negri, profunzi şi scrutători. In privirea lui era tot atât de multă sfidare trufaşă câtă maliţiozitate şi acest amestec surprinzător sporea misterul personajului.

- N-am nici un motiv să vă invit, replică ea. Faceţi ce vreţi, asta nu mă priveşte. La urma urmei, toate paturile sunt ale dumneavoastră, nu-i aşa?

- Haide, Faye, nu fi atât de uricioasă. Dumneata îmi împrumuţi o cameră, iar eu îţi ofer un pat şi nici unul din noi doi nu trebuie să plece pe această furtună.

Tânăra femeie îşi ridică ochii spre cer. Iată unde o dusese fantezia bunicului său: din motive cunoscute numai de el, bătrânul hotărâse să-i lase conacul lui Faye şi mobilierul acestui necunoscut numit Terence şi, acum stăteau acolo certându-se, în timp ce afară furtuna se desfăşura cu furie. Ce situaţie absurdă!

- Dormiţi aici, dacă găsiţi de cuviinţă, domnule Mackenzie. Cât despre mine... eu plec. La revedere. Adio, ar trebui să spun. Cred că veţi fi plecat mâine dimineaţă când voi reveni.

Ii strânse repede mâna şi ieşi fără să se întoarcă în ploaie. Maşina o aştepta ca un colac de salvare.

„Ce înfruntare!“ se gândi ea acţionând cheia de contact. Terence Mackenzie n-avea decât să-şi petreacă

noaptea la Brantye dacă-i făcea plăcere. In ceea ce o privea, se va îndrepta spre satul cel mai apropiat pentru a găsi un han.

Maşina întârzia să demareze. Faye acţionă starterul şi apăsă de mai multe ori pedala de acceleraţie, dar motorul tuşi fără a porni. Brusc, tusea motorului încetă cu totul. Tânăra femeie împinse maneta starterului, dar în zadar: înecase fără îndoială motorul.

O umbră se aplecă la geamul portierei. Terence Mackenzie bătea în geam.

- Ce se întâmplă?

- Maşina nu porneşte, răspunse Faye necăjită.

- Cu ploaia asta, era de aşteptat. Aşteaptă puţin şi intră la căldură.

- Nu ştiu dacă...

Dar Terence deschisese deja portiera. Observând un buchet de flori pe bancheta din spate, adăugă cu un aer maliţios:

- Câtă amabilitate! Mi-ai adus trandafiri roşii. Sunt florile mele preferate!

Faye luă buchetul, geanta de voiaj şi-l urmă ridicând din umeri. Trandafirii roşii erau un dar de la Christophe pe care-i oferise la aeroport. Era preferabil să-i pună într-o vază, deoarece îşi petrecuseră deja o jumătate de zi fără apă.

- Încălzirea centrală este oprită, precizã Terence urmând-o în hol, dar am pregătit un foc în salon. Vino să te încălzeşti.

Câteva momente mai târziu, dezbrăcată de impermeabil, stătea în faţa şemineului în care se ridicau frumoase flăcări portocalii. Terence îi cerceta cu atenţie silueta scoasă în relief de o rochie de lână roz aprins.

- Te-ai schimbat mult în cincisprezece ani, zise el.

- Îmi imaginez că şi dumneata la fel. Dar nu reuşesc să-

mi amintesc unde ne-am întâlnit.

- Am pus apă la fiert în bucătărie. Vrei un ceai? Este aproape şapte seara, dar îmi închipui că în Franţa nu se acordă deloc atenţie acestor detalii.

In ciuda stânjenelii pe care o simţea în această situaţie ieşită din comun, Faye schiţă un surâs slab.

- Crezi că telefonul este încă în stare de funcţionare? întrebă ea. Aş vrea să dau un telefon la Paris.

- Telefonează. Eu voi pregăti ceaiul.

Tânăra femeie formă numărul cu un suspin de satisfacţie. Christophe trebuia să se fi întors de la birou la această oră şi va fi o adevărată uşurare să-i audă vocea. Obţinu legătura fără dificultăţi.

- Bună seara, Faye, zise vocea bine cunoscută. Cum ţi-ai petrecut ziua?

- Imaginează-ţi că bunicul mi-a lăsat moştenire conacul familial...

- Dar este minunat!

- Dacă vrei. In fine, sunt încă la faţa locului la ora asta şi mă tem că nu pot ajunge la Londra în această seară. Cred că-mi prelungesc şederea cu douăzeci şi patru de ore.

- Întoarce-te repede, draga mea. Parisul este teribil de gol fără tine.

Dragul de Christophe! Întotdeauna curtenitor şi amabil...

- Sunt nerăbdătoare să mă înapoiez, spuse ea. Pe curând, Christophe. Te sărut.

- Şi eu te sărut din toată inima.

Puse telefonul în furcă şi observă că Terence revenise din bucătărie cu mâinile goale.

- M-am gândit în cele din urmă că este cam târziu pentru ceai, explică el, N-ai prefera să mergem să cinăm? Intre timp, poate că maşina dumitale se va hotărî

să pornească.

La drept vorbind, Faye murea de foame. Întâlnirea cu domnul Seymour nu-i lăsase timp să prânzească. Ezită o clipă, apoi clătină din cap cu un aer uşor dubitativ.

-Ai accepta aşadar să iei masa cu nepoata nedemnă a bunului dumitale prieten Julius? Câtă generozitate!

Terence o privea fără să zâmbească.

-Există un han la zece minute de aici. Maşina mea este la reparat. Dacă nu este prea mult pentru dumneata, vom merge pe jos. Ia o umbrelă din hol.

Îngheţată de tonul acestei replici, Faye îl urmă fără un cuvânt. Îşi puse o pelerină, luă o umbrelă şi ieşiră amândoi în ploaie.

Începuse să se întunece. Terence Mackenzie mergea cu paşi mari şi tinerei femei nu-i era uşor să-l urmeze. La intrarea în sat, un han rustic îi aştepta, luminat puternic, confortabil şi călduros. Faye se grăbea, preocupată să rupă tăcerea care apăsa asupra lor în timpul cursei nocturne. Terence nu era cu siguranţă un însoţitor ideal. Cum reuşea oare s-o facă să se simtă atât de stânjenită?

Aşezaţi în sfârşit în faţa unei mese copioase, la căldură, nu făceau nici un efort pentru a înjgheba o conversaţie. Cinară în tăcere, abia schimbând câteva cuvinte despre frumuseţea cadrului şi preparatele excelente. Tânăra femeie nu-şi făcea nici o iluzie asupra plăcerii pe care Terence putea s-o simtă în compania ei: a făcut destule ca să-i simtă ostilitatea.

De aceea, se pregăti să se reîntoarcă la Brantye imediat după ultima înghiţitură. Dar Terence o opri.

- De ce te grăbeşti? Mai trebuie să dai un telefon?

-Nu, şi de altfel nu mă grăbesc. Mă gândeam numai că, masa fiind terminată, nu mai avem nimic de făcut aici.

-Aveam intenţia să comand o cafea.

-In cazul acesta...

Stânjeneala tinerei femei spori. Terence chemă chelneriţa şi, la un semn din cap al lui Faye, comandă două cafele. Apoi, întorcându-se spre ea, o întrebă pe neaşteptate:

-Mama dumitale vitregă este stabilită în Franţa, nu-i aşa? O vezi adesea?

-Intr-adevăr, Claudia trăieşte la Cannes. N-am ocazia să cobor în sud. Nu ne vedem niciodată.

-Asta este uimitor.

Tânăra femeie roşi.

-N-am fost niciodată foarte apropiate una de alta.

-N-am avut impresia asta. Nu te-am văzut decât o dată, în aceea faimoasă zi de care nu-ţi aminteşti şi despre care am păstrat o amintire puternică. Se părea că formaţi o familie fericită.

-Adevărat?

-Am păstrat imaginea unei frumoase zile însorite; tatăl dumitale citea într-un colţ al grădinii, micuţa Vicky de juca veselă cu cei doi labradori ai lui Julius şi dumneata glumeai cu Claudia. Trebuie să fi avut şapte sau opt ani, iar ea douăzeci.

-Ei bine, această situaţie n-a durat prea mult! răspunse Faye cu amărăciune.

Întâlni privirea lui Terence şi îşi plecă ochii. De ce bărbatul acesta se încăpăţâna oare să-i pună întrebări despre un trecut dureros pe care-l vrusese îngropat pentru totdeauna? Simţea că asupra ei apasă greutatea unei dezaprobări mute. Fără îndoială, o lua drept o ingrată, o nepoată foarte răsfăţată care nu încercase niciodată să reia legăturile cu bunicul său părăsit şi solitar.

Simţi brusc nevoia să se justifice, să-şi deschidă inima în faţa acestui acuzator prost informat. Cel puţin, dacă

persista în părerea proastă pe care şi-o făcuse, va fi lămurită în privinţa lui. Făcu un efort pentru a-şi stăpâni emoţia şi începu:

- Mama a murit când aveam şase ani. Am trecut cu toţii printr-o perioadă foarte grea. Vicky era prea mică pentru a-şi da seama, dar tatăl meu a suferit o depresie. El nu avea decât treizeci şi şapte de ani, dar într-un an ajunsese să aibă înfăţişarea uni bătrân. Acesta a fost momentul când Claudia a dat buzna în viaţa noastră. Era tânără, frumoasă şi veselă. Tatăl meu s-a îndrăgostit nebuneşte şi ea l-a schimbat.

- Asta ţi-a displăcut?

- Bineînţeles că nu, dimpotrivă. In vremea aceea cred că ne-ai văzut pe toţi patru. O adoram pe Claudia pentru tot binele pe care i-l făcea tatălui meu. Brusc, viaţa revenise în casa noastră. Desigur, ea nu putea s-o înlocuiască pe mama, dar mă fascina prin frumuseţea şi nepăsarea ei.

- Şi ce s-a întâmplat atunci?

- Totul s-a degradat rapid. In timpul vizitei la Brantye, bunicul Julius, ca om circumspect, şi-a manifestat limpede dezaprobarea în faţa ei. L-a sfătuit categoric pe tata să nu facă această căsătorie, dar el n-a ţinut seama de acest avertisment şi cearta dintre ei a marcat despărţirea lor definitivă. Claudia s-a grăbit să toarne gaz pe foc. A aruncat vorbe insultătoare la adresa bunicului, iar tata s-a grăbit din nefericire să încheie căsătoria.

- Ciudat. După câte ştiu, Claudia a încercat dimpotrivă de mai multe ori să facă pace cu Julius...

- Da, bineînţeles. Mai târziu, când au intrat în discuţie interesele financiare. Deoarece mi se părea evident că nu se căsătorise cu tatăl meu din dragoste. La câteva săptămâni după căsătoria lor, comportarea ei s-a

schimbat radical. Tatăl meu a căzut din nou în depresia lui şi a murit câţiva ani mai târziu.

Terence o privea cu atenţie. Vocea lui se îmblânzise:

- Trebuie să fi suferit mult.

- Sufeream mai ales din cauza depărtării. Claudia a insistat ca tatăl meu să ne dea la internat, pe Vicky şi pe mine. El n-a mai avut forţa să se opună acestui plan. In timpul vacanţelor şcolare, pentru că nu se punea problema să mergem la Brantye, ne trimitea în tabere de vacanţă.

- Dar mai târziu, când ai devenit adultă, de ce n-ai încercat să reiei legătura cu Julius? Era profund nefericit de a fi despărţit de dumneata şi de Vicky.

Faye suspină.

- Cum puteam oare să ştiu că bunicul m-ar fi primit cu braţele deschise? Păstrasem în memorie cearta teribilă pe care a avut-o cu tata în ziua plecării noastre şi ca să-ţi spun totul, acest bătrân impozant, cu vocea lui răsunătoare şi cu coama de păr alb, mă speria puţin. Astăzi regret nespus...

Vocea tinerei femei se frânse. Toate astea erau prea copleşitoare, prea dureroase. Terence îi redeştepta dureri încă vii, ar fi vrut să nu mai abordeze niciodată acest subiect.

- In fine, conchise Terence, Julius ţi-a dat o mare dovadă de afecţiune postumă lăsându-ţi conacul moştenire.

Tânăra femeie tresări.

- Nu mă consideri demnă de asta, nu-i aşa?

- Oare ce crezi? Că sunt gelos? Ce puţin mă cunoşti!

- De ce? Erai mult mai apropiat de bunicul meu decât am fost eu însămi...

- Din vina dumitale, nu uita, completă cu asprime Terence.

Privirea lui se înăsprise. Încrederea pe care Faye i-o arătase o clipă dispăru cât ai clipi. Ar fi vrut să părăsească restaurantul, să-şi ia maşina şi să-l lase acolo pe individul acesta arogant care urmărea să-i cerceteze trecutul. In clipa aceea, Terence reluă pe un ton monden:

-Sper că cina ţi-a plăcut. Bineînţeles, nu suntem la Maxim's... Apropo, vorbeşte-mi despre acest Paris unde trăieşti de câţiva ani.

-N-am nimic special să spun despre Paris, răspunse ea politicoasă. Mă tem să nu te plictisesc. Cina a fost delicioasă, mulţumesc, muream de foame.

Nu va mai risca să-şi deschidă inima în faţa unui necunoscut. Ce ar putea înţelege din noua ei viaţă? Parisul, cu zgomotele sale şi cu cartierele sale atât de pitoreşti, era de acum înainte domeniul ei, îşi iubea apartamentul din bulevardul Saint Michel, meseria şi prietenii ei. Tot atâtea subiecte de dezaprobare pentru Terence Mackenzie.

-Am avut multă afecţiune pentru Julius, reluă pe neaşteptate Terence. Cred că pot spune că a fost cel mai bun prieten al meu. Acesta este motivul pentru care mă interesează atât de mult povestea familiei dumitale.

-Totuşi, exista o mare diferenţă de vârstă... aproape patruzeci de ani.

-A fost foarte bun cu mine. Datorită lui am devenit omul care sunt astăzi.

Faye îşi reţinu un surâs sarcastic. Atâta mulţumire de sine era ridicolă!

-Şi... ce eşti, mai exact? întrebă ea cu un aer provocator.

-Sunt expert în artă. Julius era, cum poate ştii, un amator informat. El m-a îndemnat să vizitez toate muzeele din

Europa într-o perioadă când, încă adolescent, îmi căutam drumul. Datorită lui m-am putut specializa într-o profesie care mă face extrem de fericit.

Tinerei femei îi fu ciudă că interpretase atât de greşit cuvintele însoţitorului ei. In culmea încurcăturii, se ridică.

- Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să ne întoarcem. Am încă două ore de drum până la Londra.

- Desigur. Sunt încântat că cina nu ţi-a displăcut prea mult.

Perspicacitatea acestui bărbat era aproape intolerabilă. Părea că citeşte ca într-o carte deschisă în mintea ei.

Faye îl urmă cu uşurare pe drumul spre Brantye. Ploaia încetase dar temperatura scăzuse şi un vânt rece sufla peste câmpie. O dată sosiţi în faţa conacului, tânăra femeie recunoscu uşor forma întunecată a maşinii sale. Va putea în fine să scape de compania lui Terence Mackenzie.

Dar când întoarse din nou cheia de contact, maşina refuză cu încăpăţânare să pornească. In picioare în frig, Terence îi urmărea eforturile cu un surâs ironic.

- Nu mai insista, zise el. Ai văzut nivelul combustibilului. Pană de benzină.

Faye coborî din maşină şi trânti portiera.

- Este îngrozitor! Ce să mă fac oare?

- Petreci o noapte la Brantye, într-unul din paturile mele, răspunse el maliţios. Mâine vei putea să faci plinul.

- Nu am de ales, murmură Faye descurajată.

Când intrară în holul conacului, Faye fu copleşită de un sentiment de nelinişte. Fantomele pe care şi le imaginase adineauri, într-un elan de nostalgie, păreau acum că planează cu toată prezenţa lor ameninţătoare. Se înfioră.

- Când mă gândesc că în timpul copilăriei mele casa era plină de veselie în fiecare zi. Existau Rex şi Sara, cei doi labradori ai bunicului... Se trăia bine la Brantye, odinioară...

Vorbise cu voce scăzută, fără măcar să-şi dea seama. Terence o privea cu atenţie.

- Asta nu-i uşor, murmură el.

Tânăra femeie se încordă.

- Intenţionezi să dormi aici?

- Ti-am spus deja: pentru că mi-ai oferit cu atâta amabilitate ospitalitatea uneia dintre camerele dumitale, va fi o plăcere pentru mine.

- Bine.

Fără să se fi pus de acord, intrară în salon unde rămăşiţele focului străluceau în obscuritate.

- Ce moştenire stranie, nu se putu împiedica să murmure tânăra femeie. Atât de pustie, atât de întunecată...

- Ei bine, te vei instala în camera cea mai luminoasă. Te va trezi soarele mâine dimineaţă şi la lumina zilei totul ţi se va părea mai puţin trist.

- Nu sunt tristă, i-o tăie Faye. Bună seara, domnule Mackenzie.

Capitolul 2

Terence nu se înşelase: după o noapte agitată, Faye se trezi o dată cu primele raze ale unui soare timid, dar anunţând timp frumos. Prima ei privire fu pentru decorul maiestuos al camerei. Tapiserii decorau pereţii, punând în valoare mobilierul de stejar masiv. Ferestrele înalte dădeau spre parcul care întâmpina vesel promisiunea unei zile frumoase de primăvară.

Tânăra femeie se îmbrăcă rapid şi coborî în bucătărie. Cel puţin, dacă nu existau posibilităţi de a pregăti un mic dejun substanţial, va fi în măsură să bea o ceaşcă de ceai înainte de a porni la drum. Ziua din ajun îi apărea ca un vis vag şi dezagreabil pe care dorea să-l uite cât mai repede.

Terence Mackenzie nu se trezise, fără îndoială, deoarece casa mare rămânea tăcută. Faye puse ceainicul pe foc. Brusc, auzi uşa de la intrare deschizându-se şi apoi cum se închide şi curând Terence apăru în pragul bucătăriei, cu o cutie în mâini.

-Iată micul dejun! anunţă el bucuros.

-Ai fost la cumpărături? La ora asta?

-Nu, m-am dus doar până la mine acasă.

Tânăra femeie îi privi cu ochii măriţi de surpriză.

-La dumneata casă?

-Da, la mine acasă, la Lodge. M-am stabilit acolo acum câţiva ani, pentru a rămâne aproape de Julius. Deoarece mecanicul mi-a reparat maşina, m-am dus să-ţi aduc o canistră de benzină şi m-am gândit că aceste cumpărături îţi vor face plăcere.

Tot vorbind, despachetă proviziile: ouă, pâine, unt, grepfruturi şi portocale, trei pahare cu dulceaţă... După câteva secunde, masa era plină cu cele necesare pentru un mic dejun perfect. Apoi se întoarse spre Faye cu o faţă radioasă.

-Aşadar, ce spui frumoasă copilă?

-Cred, domnule Mackenzie, că Lodge este numai la doi kilometri de aici şi n-aveai nici un motiv să rămâi peste noapte la Brantye.

Vorbise cu o duritate instinctivă, sub şocul acestei veşti. Terence răspunse cu amuzament.

-Haide, lasă-l încolo pe solemnul domnule Mackenzie. Am petrecut o noapte sub acelaşi acoperiş şi suntem

aproape veri prin alianţă!

- Nu atâta timp până nu-mi vei explica de ce ai rămas să dormi aici, domnule Mackenzie?

- Oh, oh! Oare ce-ţi închipui?

Ochii verzi ai lui Faye aruncau fulgere.

- Nu-mi imaginez nimic, tocmai. Nu sunt din acele femei care suspectează bărbaţii că...

- Vor să le ducă în patul lor, completă Terence cu un aer amabil. Totuşi, n-ar fi nimic uimitor în asta. Ar fi chiar măgulitor. Dumneata nu eşti lipsită de farmec. Dar, din fericire pentru dumneata, n-am nimic dintr-un desfrânat.

- Destul cu gluma, i-o tăie tânăra femeie, copleşită de jenă. De ce nu te-ai dus acasă la dumneata aseară?

- Păreai speriată şi deloc în largul dumitale în acest conac mare şi pustiu. De aceea, am avut înfumurarea să cred că prezenţa mea va avea darul să te liniştească.

- Nu mă tem de nimic, replică Faye. Ce te-a făcut să crezi.

- N-am spus că te temeai de ceva. Dar dacă din întâmplare o fantomă s-ar fi rătăcit deasupra capului dumitale, nu mi-ai fi iertat-o niciodată.

Izbucni într-un râs dezarmant care-l întinerea. Furia lui Faye dispăru instantaneu. Prin urmare, Terence nu făcuse decât să se asigure că ea va petrece o noapte liniştită.

- De fapt, ai dreptate, recunoscu ea. Aş fi detestat să dorm singură în acest mausoleu. Atunci... sper că ai petrecut o noapte bună, Terence, şi îţi mulţumesc.

Gheaţa era spartă. Îşi făcu de lucru veselă în jurul maşinii de gătit şi după câteva minute un mic dejun copios se afla pe masa din bucătărie.

Soarele se ridica rapid pe cer şi prin ferestrele înalte ale bucătăriei se răspândea o lumină puternică. Acest

mic dejun improvizat avea mult farmec: Terence glumea, Faye râdea, orice urmă de indispoziţie sau de agresivitate dispăruse. Ea începea să cerceteze cu plăcere trăsăturile regulate şi virile ale acestui „aproape văr“: ochii lui strălucind de veselie şi umor sub o masă de păr aproape negru. Ce-i drept, trebuia să admită: Terence Mackenzie era foarte seducător...

Brusc, atunci când Faye întindea mâna pentru a se servi din nou cu dulceaţă, degetele lor s-au atins involuntar. Terence continua să glumească, dar tânăra femeie, împietrită, simţi că roşeşte până în vârful urechilor. Cum era oare posibil ca o atingere atât de fugitivă, atât de neînsemnată, să trezească în ea o senzaţie atât de tulburătoare? Îşi plecă nasul în ceaşca cu ceai şi începu să se bâlbâie.

- Doamne, trebuie s-o sun pe Vicky. Este probabil neliniştită din cauza absenţei mele.

Profitând de acest pretext, dispăru în salon. Degetele ei tremurau formând numărul, dar îşi blocă gândurile. Curând, vocea adormită a surorii sale răspunse.

- Bună, Faye. Ce s-a întâmplat?

- Iartă-mă, scumpa mea. Te-am trezit, nu-i aşa?

- N-are nici o importanţă... Ar fi trebuit să vii acasă ieri seară, cred.

- Da, dar am întârziat din cauza furtunii.

- Am bănuit. Ceva nou?

O dată în plus, Faye se înduioşă de dezinvoltura tinerei sale surori. Ele se înţelegeau de minune, în ciuda firilor lor opuse: Vicky asocia o maturitate uimitoare pentru cei douăzeci de ani ai ei cu o nepăsare extraordinară, care se datora fără îndoială firii sale de artistă. Urma cursuri de artă dramatică de aproape cinci ani şi talentul ei de artistă îi asigura de pe acum o reputaţie promiţătoare în mediul teatral.

- Am vizitat Brantye, reluă Faye, şi chiar am dormit aici noaptea asta. Încerc să ajung la Londra astă seară.

- Până când vei putea rămâne în buna şi bătrâna noastră Anglie?

- Nu ştiu. Mă gândeam să plec mâine.

- Nici nu se pune problema. Imaginează-ţi că plec în această după-amiază la Manchester pentru o audiţie. Un lucru formidabil, este pus la punct un turneu de şase luni. Nu mă voi întoarce la Londra decât mâine şi vreau neapărat să te văd. Ascultă, este foarte simplu: îţi las o cheie la Nick, vecinul meu. Dormi acasă în seara aceasta şi voi veni să de văd sâmbătă dimineaţă, cu cornuri. Ce spui?

- De acord mă voi întoarce la Paris duminică.

- Minunat! Te sărut scumpa mea... Oh, vreau să te întreb: ai avut veşti de la Claudia, zilele astea?

- Nu, de ce?Trebuie să fie la Cannes.

- Nicidecum... A trecut pe la mine alaltăieri. Imaginează-ţi că bunicul mi-a lăsat ceva bani drept moştenire. Şi tu o ştii pe Claudia. Nu trebuie mai mult ca s-o atragă!

- Nu-i foarte amabil din partea ta să crezi aşa ceva. Ti-a cerut ceva?

- Este prea vicleană! In fine, vreau să te previn. Dacă vrei să ştii părerea mea, aşteaptă-te la vizita ei foarte curând.

- De ce crezi?

- Din cauza conacului, desigur. Eşti prea naivă!

- Asta vom vedea. Nu te nelinişti pentru mine. Pe mâine, Vicky, te sărut şi-ţi ţin pumnii pentru audiţia ta.

- Pe mâine, Faye.

Tânăra femeie închise telefonul cu un sentiment de nelinişte. Erau ani de când n-o văzuse pe Claudia, şi bănuielile lui Vicky puteau foarte bine să se dovedească

exacte. Dar mai neliniştitor decât lăcomia acestei femei, era abilitatea ei de a învenina toate situaţiile. Faye se înfioră la amintirea certurilor sterile pe care Claudia le întreţinuse cu grijă în sânul familiei. Puţin a lipsit să n-o împiedice pe fiica ei vitregă să-şi realizeze visul: să devină desenatoare de modă.

Astăzi, Faye depăşise definitiv dificultăţile trecutului, dar tatăl său murise fără să vadă reuşita ei, fiind convins de Claudia că fiica sa se angaja pe un drum greşit. Era un regret teribil pentru Faye. La acest gând, ochii ei se umplură de lacrimi.

- Este totul în ordine?

Terence apăruse în uşa salonului, tăcut ca un pisoi. Faye clipi din pleoape şi îşi înghiţi lacrimile.

- Da, mulţumesc. Vicky nu va fi acolo în această seară, dar mă gândesc să rămân până duminică, s-o pot vedea. Are o audiţie la Manchester. Este actriţă.

- Ştiu, răspunse Terence luând loc într-un fotoliu.

- Cum se face?

- Simplu, pentru că am văzut-o pe Vicky la înmormântarea lui Julius. Este uimitor că nu ţi-a spus. Numai dacă... Ai rupt legăturile şi cu ea?

Această insinuare redeşteptă neîncrederea lui Faye. Prin urmare, abandonându-se adineaori unei conversaţii amicale, el nu scăpase din vedere părerea proastă pe care şi-o făcuse despre ea.

- Acest rol de cenzor ţi se potriveşte de minune, replică ea răspicat. S-ar putea spune că mă bănuieşti de lipsă de loialitate faţă de toată familia mea.

- Înţeleg că am atins un punct sensibil. Să ştii că n-am avut intenţia.

Tânăra femeie ridică din umeri. Nu putea să-l lase să creadă că părerea lui conta atât de mult pentru ea.

- Ai ajuns la o concluzie greşită, oricum. Vicky şi cu

mine suntem foarte apropiate, în ciuda distanţei geografice care ne separă. Nu trece o săptămână fără ca una dintre noi să telefoneze. Dar încerc, în măsura posibilului, să nu joc rolul surorii mai mari, moralizatoare.

Terence o privea cu amuzament, instalat confortabil în fotoliul său. Ea continuă.

-Ştiu prea bine că a asistat la înmormântarea bunicului, dar imaginează-ţi că nu mi-a vorbit de dumneata. Este limpede că personalitatea dumitale strălucitoare n-a impresionat-o peste măsură.

Satisfăcută de replica ei, începu să se plimbe prin salon. Terence nu părea câtuşi de puţin ofensat.

-Ce vrei să faci azi?

-Ei bine, mă duc la Londra, îmi las lucrurile la Vicky şi... Nu ştiu. Voi merge să văd un film sau o expoziţie după-amiază, presupun.

-Ar fi păcat să stai înăuntru într-o zi atât de frumoasă.

El se întinse în fotoliul său şi din nou tânăra femeie nu se putu împiedica să admire graţia firească a mişcărilor lui.

-Îmi închipui că ai o mulţime de planuri pasionante, replică ea cu agresivitate.

-Intr-adevăr, dar la ce bun să ţi le expun?

-Iată o poziţie constructivă.

Terence izbucni în râs.

-Ai fi interesată de sugestiile mele? Cine ar fi crezut? Ei bine, iată ce-ţi propun: aşteaptă puţin înainte de a pleca la Londra şi vino să vizitezi cu mine împrejurimile. Trebuie să ai câteva amintiri din această regiune. De ce nu le-ai confrunta cu realitatea de azi? Numai dacă, bineînţeles, nu te-ai hotărât o dată pentru totdeauna să tragi o linie peste trecutul dumitale.

Faye simţi că o cercetează cu o privire încărcată de

curiozitate care o ardea profund. Invitaţia lui Terence răsuna adânc în ea după această noapte fără vise petrecută la Brantye. Simţi că poate nu va fi atât de simplu să se întoarcă la Paris şi să-şi reia viaţa ca şi când nu se întâmplase nimic. La urma urmei, nu avea numai amintiri urâte despre
aceste locuri, dimpotrivă. Îşi amintea de exemplu de lungile plimbări cu părinţii săi, înainte de naşterea lui Vicky şi de câteva veri care-i luminaseră copilăria.

-Nu încerc să neg trecutul... Dar trebuie să mă întorc la Londra. Mulţumesc, oricum.

-Desigur, ar fi trebuit să bănuiesc. N-ai nimic dintr-o persoană nostalgică, eşti genul de femeie modernă: trecutul nu te reţine.

-Ce te face să crezi aşa ceva?

-Am să-ţi spun ce cred: te temi.

Aceste cuvinte răsunau ca o lovitură de gong în urechile tinerei femei.

-Mă tem? Dar de ce?

Se oprise la câţiva paşi de fotoliul din care Terence o privea cu intensitate.

-Trebuie neapărat să ţi-o spun?

-Nu ştiu despre ce vorbeşti, repetă ea cu încăpăţânare.

El se ridică şi se apropie încet de ea, aproape s-o atingă.
Faye inspiră efluviile uşoare ale parfumului său pe care-l identifică maşinal: Paco Rabanne, amestecat cu mirosul plăcut de iarbă care emana din costumul lui de stofă. O senzaţie comparabilă cu cea care o tulburase adineauri o făcu să se clatine. Terence nu se înşelase. Ii era teamă.

-Trecutul dumitale este cel care te sperie, murmură el.

Slavă domnului, nu reuşise să ghicească în întregime ce
se întâmpla cu ea. Scoase un mic suspin pe care el îl

interpretă greşit.

-Nu poţi sta locului. Ideea dumitale fixă, începând de ieri seară, este de a fugi de Brantye şi de fantomele trecutului. Şi lasă-mă să-ţi spun de ce: emoţiile şi în special cele din copilărie n-au loc în viaţa dumitale. Ti-ai făcut din indiferenţă o carapace împotriva lumii exterioare. Nimic nu te poate face să te abaţi de la confortul personal.

Se putea oare să aibă dreptate? Faye nu accepta această imagine despre ea însăşi. Desigur, avea tendinţa să se spetească muncind după moartea tatălui său, dar nu putea fi acuzată de indiferenţă.

-Te crezi, fără îndoială, foarte perspicace. Poate că ai urmat cursuri de psihologie? Dar spune-mi, cine te crezi? Poate că femeile n-au nici un secret pentru dumneata...

-Unele femei mă interesează mai mult decât altele.

-In ceea ce mă priveşte, în orice caz te înşeli.

-Adevărat?

-Adevărat. Nu am nici un motiv special să fug de trecutul meu şi iubesc locurile copilăriei, chiar dacă de acum înainte viaţa mea se desfăşoară în altă parte.

-In aceste condiţii, admit că m-am înşelat. Prin urmare, te duc să te plimbi prin împrejurimi până la ora prânzului. Vom lua masa de prânz la han, ca ieri, apoi poţi pleca la Londra. Ce spui?

Faye se înclină. Capcana tocmai se închidea fără să fi putut face ceva ca s-o evite. Dar în mod ciudat, perspectiva unei dimineţi în compania lui Terence nu-i displăcea atât de mult. Dezorientată, nu reuşi să-şi formuleze consimţământul.

-Maşina mea este oprită pe alee. Ne întâlnim peste un sfert de oră... Şi să nu profiţi ca să fugi, zise el.

-Drept cine mă iei?

-Nu ştiu exact. O licărire din ochii dumitale... Laşi

impresia că te simţi hăituită.

-Nu fi ridicol. Mă duc să-mi iau mantoul şi poşeta.

Tânăra femeie urcă repede scara cu inima bătând cu putere. Pierduse o bătălie, dar Terence Mackenzie n-o va duce în paradis. Acest aer triumfal pe care îl afişa... Ce atitudine puerilă de superioritate masculină!

Se bucură, fără îndoială, la ideea de a-i arăta maşina lui. Se gândise că trebuia să aibă o maşină sport roşie, foarte bătătoare la ochi, în armonie cu caracterul lui arogant şi autoritar, şi această idee o făcu să surâdă.

Capitolul 3

O surpriză o aştepta pe Faye când ieşi pe peronul conacului. Maşina lui Terence era un vechi Rolls negru pe roţi înalte, cu capota prelungită maiestuos.

-Dar asta este o veritabilă piesă de colecţie! exclamă ea.

-Îmi plac lucrurile care durează, răspunse Terence cu un zâmbet. Această maşină anacronică este cea mai mică dintre extravaganţele mele.

El îi deschise portiera şi tânăra femeie se aşeză cu plăcere pe scaunul de piele. Tabloul de bord din lemn preţios era plin de cadrane şi manete. Rollsul demară torcând ca o felină şi îşi arătă curând toată puterea motorului său. Clădirea întunecată a conacului se îndepărta în oglinda retrovizoare şi pe marginea drumului, stânjenei galbeni sălbatici şi campanule înfloreau sub razele unui soare puternic.

Primele case ale satului vecin apărură curând, înălţând pereţii lor de cărămidă roşie spre cerul albastru. Terence opri maşina în piaţă şi coborâră, schimbând păreri

despre clădirile pe care le vedeau.

- Priveşte această casă! exclamă Faye. Înainte, era un magazin. Veneam aici să cumpăr bomboane şi ziare.

- Multe din acele mici prăvălii au dispărut pentru a deveni reşedinţe secundare. Azi, toată lumea posedă o maşină şi gospodinele se pot duce la oraş pentru a-şi face cumpărăturile.

- Şi acolo, nu este vechea şcoală?

- Ba da. Un tip care locuieşte la Londra a cumpărat-o pentru a face din ea casa sa de vacanţă.

Faye îi aruncă o privire întrebătoare.

- S-ar spune că asta te face să suferi, remarcă ea. Te deranjează chiar atât de mult? Vorbise cu o voce scăzută, impresionată să recunoască la acest bărbat o emoţie asemănătoare cu a ei.

- Ce putem face? răspunse el cu filozofie. Nu sunt decât douăzeci de ani de când aveam încă un croitor, un cizmar, trei măcelari şi tot atâţia brutari. De acum înainte, Brantye este un sat fantomă: locuitorii lucrează în oraş şi se reîntorc către orele nouăsprezece, iar orăşenii înstăriţi vin să se odihnească aici la sfârşit de săptămână. Nu pot să mă bucur de asta.

- Eu nici atât, răspunse Faye. N-am chef să întârzii aici. Am văzut destul, să ne întoarcem la maşină.

Terence se întoarse spre ea, cu ochii sclipind de maliţiozitate.

- Să nu-mi spui că nostalgia a sfârşit prin a te cuprinde şi de dumneata!

- Nu până într-atât. La urma urmei, nu mi-am petrecut decât câteva veri în regiune. Prefer mai curând să-mi păstrez amintirile decât să suprapun peste ele imagini puţin triste.

- Este adevărat. Am uitat că trăieşti la Paris...

Faye tresări. Terence îi reamintea într-un mormăit

foarte nepotrivit un univers la care nici măcar nu se gândise la începutul plimbării lor. Mergând alături de acest bărbat îmbrăcat în costum de tweed, regăsea cu încântare semnele câmpiei înverzite din Sussex. Toate sentimentele pe care le încercase în ajun dispăruseră până când Terence îi vorbise despre Paris...

- Nu mi-ai spus nimic despre meseria dumitale, reluă el. Vicky mi-a spus că lucrezi în domeniul modei.

- Intr-adevăr, sunt stilistă. Specializată în stofe de bumbac şi tricoturi.

- Ce curios! Nu mi te imaginez tricotând lângă foc...

Tânăra femeie izbucni în râs.

- Ştiu să tricotez, bineînţeles, dar asta n-are legătură cu meseria mea! Firma pentru care lucrez face apel la întreprinderile de textile. Eu creez forme noi, motive, culori.

- Asta trebuie să-ţi ceară multă imaginaţie.

- Ai dreptate. Acesta este motivul pentru care îmi place atât de mult ceea ce fac.

- Şi cum se pătrunde într-o lume atât de închisă cum este cea a modei?

- Şansa! La sfârşitul studiilor, am mers practic din uşă în uşă cu desenele mele sub braţ pentru a găsi un stagiu de vară. Bois de Rose, casa de modă la care lucrez la ora actuală, m-a angajat pentru trei luni, apoi m-a sfătuit să mai urmez un curs pentru a mă perfecţiona. In vara următoare, eram angajată.

Faye se însufleţea la amintirea acelor ani decisivi când pasiunea ei devenise realitate. Terence surâse.

- Norocul nu înseamnă totul. Trebuie să ai şi un mare talent.

- Şi multă energie! Am lucrat din greu pentru a mă arăta demnă de încrederea care mi s-a acordat. Când Bois de Rose şi-a deschis sucursala pariziană, mi s-a

încredinţat imediat conducerea ei. Abia împlinisem douăzeci de ani şi îţi închipui că n-am ezitat.

- In felul acesta, ai descoperit capitala modei...

- Da. Din acest punct de vedere, n-am fost decepţionată. Parisul reprezintă tot ce poate visa o tânără creatoare de modă ca mine. Oricum, nu-i vesel să lucrezi din greu în fiecare zi. Înainte de prezentarea unei colecţii, adesea nu dorm decât câteva ore pe noapte. Fără a mai vorbi despre aspectele supărătoare, strict comerciale, problemele cu fabricile de textile. In fine, după cum vezi, toate astea mă pasionează. Călătoresc mult, creez în toată libertatea şi mai presus de orice îmi place să inventez noi nuanţe de culori. Dacă ai şti ce plăcere simt când un material vine de la fabrică exact cu culoarea pe care am visat-o...

- Ca acel roz santal al rochiei pe care ai purtat-o ieri?

Faye roşi uşor.

- Aşadar, ai remarcat-o?

- Este o culoare plăcută şi totodată caldă care îţi vine admirabil. Este una din creaţiile dumitale?

- Da...

O scurtă tăcere pluti deasupra lor.

- Şi ce faci când nu lucrezi? reluă Terence.

- Nimic deosebit. Parisul este un oraş unde nu te plictiseşti niciodată.

- Acolo te simţi cu adevărat acasă, nu-i aşa?

- Da.

- Prin urmare, nu există nici o şansă să te instalezi la Brantye.

Ea ridică spre el o privire surprinsă.

- Dar... Bineînţeles că nu. Am intenţia să vând conacul cât mai repede posibil. De altfel, n-aş avea mijloacele necesare pentru întreţinerea unei locuinţe atât de mari. Pe de altă parte, cred că sunt lucrări de executat.

Terence o asculta cu atenţie. Ea continuă ca pentru ea însăşi:

- Bunicul mi-a lăsat o grea responsabilitate.

Tot vorbind, reveniseră la Rolls. Terence deschise portiera tinerei femei. Ea avea din nou impresia că vorbise prea mult. Era ceva în privirea, în înfăţişarea acestui bărbat care o îndemna spre mărturisiri şi o speria în acelaşi timp. Dornică să readucă discuţia la un subiect mai puţin intim, reluă:

- Aşadar, ai întâlnit-o pe Vicky. Ce impresie ţi-a făcut? Ai găsit-o şi pe ea schimbată?

Terence pornise maşina şi răspunse zâmbind:

- Este cel mai puţin ce se poate spune. Totuşi, am recunoscut-o imediat. Are încă aceiaşi ochi albaştri, imenşi şi naivi. Ce apariţie!

- Îmi închipui cu uşurinţă, răspunse Faye cu veselie.

- Purta o imensă capă neagră şi o pălărie cloş foarte la modă în 1925. Cu pletele ei blonde fluturând şi cu ochii mari albaştri, părea o eroină dintr-un film mut. Este încă o fetiţă, în ciuda celor douăzeci de ani ai ei.

Faye clătină din cap cu indulgenţă.

- Cred că are un talent veritabil de actriţă, dar încă n-a învăţat să despartă teatrul de realitate. Are gustul costumelor şi al efectelor dramatice. In fine, putea fi şi mai rău. In faza ei visătoare, Vicky nu purta decât roşu aprins şi verde. S-ar putea spune că pentru funeraliile bunicului a făcut un efort pentru a respecta convenienţele.

- Nimeni nu s-ar fi gândit să-i poarte pică pentru extravaganţele ei. Este profund bună şi onestă şi asta se vede.

- Ai dreptate!

Rollsul străbătea câmpia şi Terence îi arăta în trecere locurile pitoreşti pe care le traversau.

-Se vede hanul, zise el. Sper că ai poftă de mâncare.

Faye încuviinţă, admirând priveliştea pe care o văzuse în
ajun în întuneric. Hanul se ridica la capătul unei alei cu pietriş, înconjurat de o grădină adorabilă unde creşteau narcise. Ansamblul respira un aer de veselie şi confort care o impresionă pe tânăra femeie.

-Este într-adevăr încântător, zise ea într-o suflare.

Terence opri maşina în faţa hanului şi o precedă pe tânăra femeie. Atmosfera intimă şi călduroasă din seara trecută căpătase o notă mai elegantă datorită razelor de soare care se strecurau prin perdelele de dantelă. Restaurantul era plin şi chelnerul le propuse un aperitiv în timp ce aşteptau să se elibereze o masă.

Faye bea rar, dar pentru o dată treacă meargă, astfel că se lăsă tentată de un pahar de porto. Petrecură astfel un sfert de oră înainte de a se aşeza faţă în faţă la o masă împodobită cu flori. Efectul conjugat al aerului liber şi aperitivului avusese darul s-o destindă pe tânăra femeie, ceea ce avea un rezultat pozitiv asupra conversaţiei: discutau veseli, fără cea mai mică urmă de stinghereală. Ce diferenţă faţă de masa din ajun!

Terence comenta meniul ca un om avizat.

-Hanul acesta este un popas gastronomic bine cunoscut în regiune. Desigur, pe lângă restaurantele pariziene, trebuie să ţi se pară cam şters...

- Nu, îl asigură târna femeie, chiar dacă trebuie să recunosc că Franţa deţine primul loc în bucătăria internaţională, ştiu să apreciez oriunde o masă bună.

Îl observă pe furiş în timp ce vorbea cu chelneriţa. Terence îndeplinea cele mai mici fapte de viaţă cu o nobleţe uimitoare. Scena micului dejun reveni în mintea tinerei femei şi se înfioră la amintirea emoţiei confuze pe care o simţise atingând uşor această mână puternică şi

totodată aristocratică şi care acum se odihnea pe faţa de masă albă.

Terence remarcase oare tulburarea ei? Nu se putea ghici nimic în ochii lui negri din ceea ce gândea cu adevărat. Îşi dădu seama brusc că, începând din ajun, o încurajase foarte firesc pe calea confidenţelor, fără a dezvălui nimic, sau aproape, despre el însuşi.

Bărbaţii pe care îi frecventa în mod obişnuit, aveau cu toţii un punct comun: nimic nu le plăcea mai mult decât să vorbească despre ei înşişi şi să se prezinte într-o lumină favorabilă. In primul rând Christophe, în ciuda bunei sale educaţii şi a celor peste treizeci de ani de viaţă, nu pierdea nici o ocazie să se laude cu diplomele sale, cu familia şi cu situaţia lui în cercurile financiare. Nimic din toate astea la Terence. Părea dimpotrivă să facă o chestiune de onoare din a nu furniza decât informaţii indispesabile asupra vieţii lui particulare. Avea oare ceva de ascuns? Sau dimpotrivă, ştia că distincţia lui firească vorbea de la sine?

In cursul celor douăzeci şi patru de ore petrecute în compania lui, Faye fusese adeseori constrânsă să facă multe presupuneri. Şi împotriva oricărei aşteptări, acest mister o atrăgea mult mai mult decât conversaţia mondenă a lui Christophe. Christophe... i se păru dintr-o dată că aparţine unei alte lumi. La această oră, trebuie că era în plin prânz de afaceri într-un restaurant renumit din Cartierul Latin sau de pe Champs-Elysees, îmbrăcat după ultima modă pariziană.

Vocea lui Terence întrerupse reveria tinerei femei.

- Iartă-mă, zise ea, eram cu gândul aiurea. Ce spuneai?
- Te întrebam dacă vrei vin?
- Nu, mulţumesc.
- Şi pe unde rătăceau gândurile dumitale? La Paris, fără îndoială...

Faye nu răspunse. Privirea pătrunzătoare a lui Terence o tulbura mai mult decât trebuia.

- Vei dispreţui aşadar acest excelent vin alb de Chablis? reluă Terence indicând sticla.

- Nu beau decât în foarte rare ocazii.

- Este uimitor pentru o pariziancă!

- O englezoaică la Paris nu este obligatoriu o pariziancă şi pe de altă parte doar nu-ţi închipui că francezii beau fără socoteală sub pretextul că au cele mai bune podgorii din lume.

O tăcere plină de semnificaţii urmă după această remarcă. Terence părea că apreciază inteligenţa lui Faye. Apoi, comandă două cafele.

- N-aş vrea să-ţi las impresia că insist, dar eşti sigură că vrei să scapi de Brantye?

- De ce această întrebare? Da, sunt sigură. Ce aş putea face cu un asemenea conac?

- Poţi locui aici, bineînţeles! Şi apoi, aş avea în sfârşit o vecină.

Ea ridică din umeri.

- De acord, dar este un motiv suficient pentru a părăsi totul: slujba, apartamentul, prietenii?

- Bineînţeles că nu! Totuşi...

Sub aparenţe inofensive, conversaţia se aventura pe un teren periculos. Faye o simţea. Pe de altă parte, tânăra femeie nu mai era foarte sigură de sentimentele sale. Unde voia oare Terence să ajungă?

Credea într-adevăr că vecinătatea lor putea fi un argument destul de puternic ca s-o facă să-şi schimbe părerea? Ideile se amestecau în mintea ei şi nu reuşea să-şi desprindă privirea de ochii negri ai lui Terence, profunzi şi aproape fascinanţi.

- Ai putea lucra pe cont propriu. Te împiedică ceva să creezi propria dumitale colecţie? continuă el. Ai destulă

experienţă pentru asta. Brantye ar fi cadrul ideal pentru a lansa o nouă marcă de îmbrăcăminte. Nu ai nici o ambiţie?

- Nu asta-i problema. Nu sunt pregătită...

- Cu alte cuvinte, preferi statutul de angajată, celeia de şef de întreprindere. Iată ce mă miră la dumneata. Eşti obsedată până într-atât de siguranţă?

Tânăra femeie se încordă. O voce obscură îi spunea că Terence atingea un punct deosebit de sensibil. Bineînţeles, după aceşti ani de necazuri, aspira la o viaţă liniştită şi bine ordonată. Dar ştia de asemenea că firea ei metodică şi total impetuoasă n-ar înflori decât în lucrări mari, că păstrase în adâncul sufletului gustul provocărilor şi sentimente puternice.

De ce se amesteca el, la urma urmei? N-o cunoştea decât din ajun şi deja, dând dovadă de o perspicacitate redutabilă, făcea planuri pentru ea. Faye îl măsură cu privirea.

- In lumea modei, chiar o simplă angajată ca mine, nu este niciodată în siguranţă. Totul evoluează atât de repede... Vorbeşti despre o profesie pe care n-o cunoşti bine:

- Să admitem. Nu cred totuşi că mă înşel în privinţa dumitale.

Faye se abţinu să-l trimită la plimbare. Această discuţie nu ducea nicăieri, n-avea nimic să-i dovedească şi era preferabil să se oprească aici. Terence ceru nota de plată şi insistă să plătească el. Ea îi mulţumi scurt.

- Să ne întoarcem, vrei?

- Ce-ai spune de o mică plimbare pe malul mării? Nu suntem decât la câţiva kilometri depărtare şi aerul din larg ne va face bine la amândoi. Porto se pare că te-a ameţit puţin... adăugă el maliţios.

- Bineînţeles că nu! protestă ea ridicându-se. Ştiu exact

ce fac şi am mintea absolut limpede, dacă nu te superi.

- Nu m-am îndoit nici un moment. De altfel, nu mi te imaginez în nici un caz pierzându-ţi capul.

Faye îi adresă atunci o mică grimasă care spunea „Imaginează-ţi ce-ţi place, domnule Mackenzie!“

Îşi reluară drumul în tăcere. Tânăra femeie era rezervată. După câţiva kilometri, Terence se întoarse spre ea zâmbind.

- Să facem pace, zise el. Am greşit când m-am amestecat în viitorul dumitale, sunt de acord. Timpul este atât de frumos, să nu stricăm această primă zi de primăvară certându-ne pentru fleacuri.

- Este prea uşor să joci pe cartea liniştirii după ce ai răscolit în viaţa mea privată. Ce-ar fi să schimbăm subiectul, acum? Vorbeşte-mi despre dumneata şi despre spiritul de aventură!

- Sunt la ordinele dumitale. Ce vrei să ştii?

Descumpănită de atâta bunăvoinţă, Faye bângui:

- Ei bine... Începe prin a-mi vorbi despre munca dumitale.

Terence se execută cu plăcere şi restul drumului a fost consacrat descrierii anilor lui de ucenicie cu Julius. Faye descoperi o latură ascunsă a bunicului ei şi regreta amarnic că nu-l cunoscuse.

In plină câmpie, Terence opri brusc maşina pe marginea drumului. In depărtare, la orizont, panglica cenuşie a mării întrerupea masa verde şi brună a câmpiei.

- Ce-ai spune de o plimbare până la marginea falezei? propuse Terence.

Faye îl urmă cu bucurie. Vântul sufla cu putere în ciuda unui cer fără nori, aducând cu el stropii fini şi înviorători ai mării! Părul tinerei femei îi flutura pe umeri, peste ţesătura verde închis a mantoului. Din când

în când, o rafală mai puternică decât altele aproape o făcea să-şi piardă echilibrul. Terence îi oferi braţul său. Ea ezită puţin înainte de a se sprijini de el, liniştită de soliditatea care emana din această siluetă înaltă. Au ajuns la marginea falezei, unde marea îşi rostogolea valurile sale cenuşii-verzui. Terence ţinea în continuare braţul tinerei femei. Ea se întoarse către el.

- Ce frumos...

Dar cuvintele i-au murit pe buze când a văzut faţa atentă a lui Terence apropiindu-se încet, până când buzele lor se uniră într-un lung sărut.

Brusc, nu mai exista decât şuieratul vântului în urechile ei şi căldura acestei îmbrăţişări neaşteptate, a acestui sărut fierbinte care o ducea aproape de leşin. Ea se abandonă fără rezervă magiei momentului, eliberată de orice gând. Când Terence îi părăsi buzele, nu putea decât să-şi plece capul, copleşită de o emoţie prea intensă.

El îi luă faţa în mâini şi o forţă cu blândeţe să-şi ridice ochii. Intr-un elan de orgoliu, Faye îşi compuse o expresie indiferentă.

- Ştiam bine că în spatele acestei voinţe de fier se ascunde o femeie umană şi sensibilă care nu cere decât să se dezvăluie.

Aceste cuvinte au fost ca un duş rece. Tânăra femeie se retrase un pas.

- Eşti în stare de orice să-ţi verifici teoriile stupide, domnule psihanalist.

Terence nu-şi părăsi calmul său.

- Scuteşte-mă de răspunsurile de serial de televiziune, răspunse el. Ce găseşti rău să fii considerată drept o femeie umană şi sensibilă? Te-am insultat?

Nu asta este problema. Prefer să-mi păstrez sensibilitatea pentru mine, asta-i tot. Cum sunt în fond

nu te priveşte nicidecum.

- Te-ai lăsat sărutată, totuşi…

Un val de furie urcă pe figura lui Faye.

- Te urăsc. Încerci să mă descumpăneşti de când m-ai văzut. Ţi-a intrat în cap ideea că nu sunt decât o persoană rece şi calculată pentru că am fost incapabilă să-l apreciez pe scumpul dumitale Julius la justa lui valoare. Iţi înţeleg limpede gândurile: după părerea dumitale, nu merit Brantye şi vrei să-mi dai o lecţie. Bravo! Ai făcut-o. Eşti mulţumit?

Terence o fixă de la câţiva paşi, fără un cuvânt. Ea crezu că citeşte în privirea lui un dispreţ de nepătruns şi-l detestă şi mai mult.

- Te subestimezi, Faye. Crezi că am montat toate piesele unui scenariu complicat numai cu scopul de a te săruta? Nu, s-a ivit ocazia şi eu am folosit-o, iată totul.

- Asta nu uşurează cu nimic grosolănia faptei dumitale.

El înaintă spre ea şi-i prinse bărbia între două degete cu un zâmbet slab.

- Ce minte sucită ai… Ascultă-mă bine, Faye am dorit acest sărut şi dumneata la fel. Tot restul nu este decât vorbărie goală.

Ea se abţinu să protesteze. Singurul lucru de făcut era să uite acest incident cât mai repede posibil, fără să-i acorde cea mai mică importanţă.

- Atunci să plecăm, sunt nerăbdătoare să ajung la Londra.

- Şi la Paris, completă Terence.

Merseră până la maşină într-o tăcere apăsătoare. Faye regăsi cu uşurare torsul motorului şi viteza care-i distrăgeau gândurile tulburate. De ce provocase această scenă ridicolă pentru un simplu sărut? Nu era prima dată când un bărbat o săruta. Slavă Domnului, nu făcuse niciodată din asta o asemenea dramă.

Ar fi trebuit mai curând să izbucnească în râs, se gândi ea cu regret. Dar ştia prea bine că n-ar fi fost capabilă. In acest moment, încă mai simţea căldura acestor buze fără seamăn peste ale ei...

Terence fu cel care rupse tăcerea.

-Spune-mi, Faye, se pare că am pornit-o cu stângul. N-ar fi mai bine să uităm această ceartă?

-Eu am uitat deja incidentul, răspunse tânăra femeie.

-Mincinoaso...

Ea se încruntă, fără să răspundă.

-N-ai putut uita sărutul nostru. Nu încerca să mă faci să cred că ţi-a displăcut.

-Iată un rezultat al modestiei dumitale legendare. M-ai sărutat, frumoasă ispravă. N-ai de ce să ridici un monument comemorativ. Aşadar, să nu mai vorbim despre asta, accelerează ca să ajungem mai repede.

La aceste cuvinte, Terence clătină din cap cu un mic surâs şi acceleră brusc motorul spre viteza maximă a vehiculului lui. Asfaltul alerga sub roţile maşinii şi Faye, pe jumătate moartă de spaimă, se agăţă de scaunul său.

-Nu fi copil, murmură ea cu o voce albă.

-Dumneata mi-ai cerut să accelerez.

-Pentru Dumnezeu, încetează să ai răspuns la toate.

Terence încetini şi maşina reveni la viteza de croazieră.

Tânăra femeie respiră uşurată.

-Ai darul să devii nesuferit, îi aruncă ea.

-De ce mă urăşti într-atât? întrebă el cu un zâmbet ironic. Asta ascunde ceva.

-Nicidecum. Ştii cum se întâmplă: cunoşti oameni şi spontan simţi mai multă sau mai puţină simpatie pentru ei. Ei bine, dumneata nu-mi eşti deloc simpatic.

-Adevărat?

Întrebarea lui răsună ca o ameninţare în urechile lui

Faye. Maşina se apropia de Brantye şi nu mai erau din fericire decât câteva minute de mers. Dar împotriva oricărei aşteptări, Terence frână şi opri vehiculul pe marginea drumului.

-Adevărat? repetă el întorcându-se spre ea.

-Lasă-mă în pace.

-Pretind explicaţii.

Faţa lui Terence se apropie periculos de a ei. Faye vru să protesteze.

-Nu! Lasă-mă.

-Nici nu se pune problema... murmură el punându-şi buzele peste ale ei.

Un suspin involuntar, ca o aprobare, îi scăpă lui Faye. Era deja prizoniera unei plăceri prea intense, care-i anihila voinţa, Răspunzând cu pasiune săruturilor lui Terence, îşi ridică braţele în jurul gâtului lui şi se abandonă magiei îmbrăţişării în timp ce Terence îi murmura câteva cuvinte la ureche.

-Faye, pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că totul ne depăşeşte? Încetează să te mai împotriveşti.

In loc de orice răspuns, îl trase spre ea, sporind dovezile de tandreţe. Minutele se scurgeau ca într-o vrajă, marcată de sărutări. In cele din urmă, Terence se îndepărtă de ea.

-Am fi devenit excelenţi vecini, glumi el. Dar că nu mai vorbim despre asta, am înţeles lecţia. Totuşi... voi fi la Paris la sfârşitul lunii. Îmi dai voie să-ţi dau un telefon?

Ea răspunse printr-un zâmbet care spunea mult. Toată agresivitatea ei dispăruse ca prin farmec. Privea profilul întunecat şi viril al bărbatului în braţele căruia se abandonase puţin mai devreme; ceva îi spunea că nu va fi uşor să se întoarcă la Paris, să fie despărţiţi şi să aştepte veşti de la el. Renunţă să judece această întâlnire tulburătoare pe care i-o rezervase destinul.

Îşi reluară drumul şi curând maşina se angajă pe aleea conacului. Spre marea ei surpriză, Faye remarcă o altă maşină oprită alături de a ei. Se întoarse uluită spre Terence.

-Ai văzut maşina aceea? Aştepţi pe cineva?

In loc de răspuns, el opri Rollsul şi ieşi să deschidă portiera lui Faye. Faţa lui se înăsprise, părând preocupat. In clipa aceea, o femeie blondă, îmbrăcată într-un taior roşu, ieşi din conac, agitând mâna în semn de bun venit.

Împietrită pe scaunul ei, incapabilă să se mişte, Faye o recunoscu pe mama ei vitregă. Claudia se găsea la Brantye!

Capitolul 4

Claudia coborî treptele peronului cu o nepăsare studiată. Materialul roşu al taiorului îi punea în evidenţă pielea bronzată şi părul de un blond cu reflexe prea cenuşii pentru a fi naturale. Nu-şi pierduse nimic din farmecul şi nici din veninul ei, cum Faye urma să-şi dea seama!

-Tu aici, draga mea! Dar este halucinant... Nu mă aşteptam la o asemenea surpriză! exclamă Claudia observând-o pe fiica ei vitregă pe scaunul Rollsului.

Faye ieşi din maşină şi sărută timid obrazul care i se întindea.

-Credeam... In fine, Claudia, doar n-ai venit să mă vezi?

-Dar nu, ce crezi? Nu azi, în orice caz...

Cu aceste cuvinte, Claudia se îndreptă spre Terence şi-i sări de gât. El se lăsă sărutat pe amândoi obrajii fără

cea mai mică surpriză. Claudia îşi continuă sporovăiala cu vocea ei ascuţită.

- Terence, dragul meu, mi-a fost atât de greu să te găsesc. Am încercat la Lodge, dar totul era închis cu cheia. Recepţia de la familia Smith a fost foarte reuşită, toată lumea a regretat absenţa ta... Dar ce figură faci! Cel puţin n-ai uitat de întâlnirea noastră din această seară?

- Cum puteam uita? răspunse Terence cu galanterie. Dar este abia ora cincisprezece. Am dus-o pe Faye la plimbare prin împrejurimi, nu mă aşteptam să te văd atât de devreme.

- Nu vă deranjaţi pentru mine, îi întrerupse tânăra femeie cu o voce gâtuită. Urc să-mi iau geanta de voiaj şi plec la Londra. Vicky mă aşteaptă.

La aceste cuvinte, Faye se repezi în hol.

Mii de întrebări se îngrămădeau în mintea ei. Încă sub şocul scenei „intime“ care avusese loc sub ochii ei, tânăra femeie de întreba cum putuse Terence să mintă astfel? In ajun procedase ca şi cum n-o cunoştea pe Claudia şi iată că ea îi sărea de gât şi-i spunea „dragul meu“.

In timp ce Faye se pregătea să se ducă la etaj pentru a-şi recupera bagajele, uşa se deschise lăsând loc mamei sale vitrege.

- Ce păcat că trebuie să pleci... Am fi putut discuta puţin în faţa focului.

Terence intră în urma Claudiei.

- Claudia are dreptate, Faye. De ce să nu împuşti doi iepuri dintr-un foc? Te poţi duce la Londra mâine. Iţi voi pregăti cina în casa mea de la Lodge.

- Ce idee bună! exclamă Claudia.

Dar Faye rămase ca de piatră.

- Nici nu se pune problema. Trebuie neapărat să mă

întorc la Londra.

- Oh, înţeleg, chicoti Claudia. Afacerile, mereu afacerile. Ştii, Terence, fiica mea vitregă şi cu mine locuim în aceeaşi ţară, dar nu ne vedem niciodată. Este o femeie foarte ocupată...

Faye tăcea, îndurând în tăcere situaţia, preocupată să nu lase nimic să se vadă. Flecăreala mondenă a Claudiei avea ceva extrem de enervant. Cu coafura ei impecabilă, cu costumul roşu fustă-taior cu o croială perfectă, Claudia o făcea pe Faye să arate ca o şcolăriţă stângace.

- Dar spune-mi, urmă Claudia, ce vei face la Londra? Te vei întoarce curând în Franţa? Dacă am putea face călătoria împreună ar fi amuzant, nu-i aşa?

Brusc, Faye nu mai putea suporta să se afle în aceeaşi încăpere cu ei. Terence tăcea, dar răspundea fără jenă privirilor complice ale Claudiei. Era prea mult!

- Voi petrece o zi sau două cu Vicky, aruncă tânăra femeie pe un ton repezit.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se repezi pe scară.

Dar când ajunse pe palierul de la primul etaj, auzi paşii lui Terence în spatele ei.

- Vin să te ajut să-ţi duci geanta de voiaj, zise el destul de tare pentru a fi auzit de Claudia.

Apoi coborî vocea.

- Cred că ştiu ce gândeşti...

- Ce intuiţie genială, răspunse Faye cu o strâmbătură. Lasă, pot să-mi duc singură geanta de voiaj. Nu este grea.

Inima ei bătea dureros, de ciudă şi de încredere trădată. Cu câteva minute înainte era în braţele acestui bărbat şi acum...

- Bine, reluă Terence, înţeleg. Eşti aşadar foarte grăbită... Atunci, la revedere şi mulţumesc pentru aceste câteva ore petrecute într-o companie atât de

fermecătoare.

Ea se stăpâni să nu-l pălmuiască. Cum îndrăznea să i se adreseze în aceşti termeni? Drept cine o lua? Drept una din acele tinere cu care te distrezi puţin? Intr-o zi, o să-l facă să plătească pentru neruşinarea lui, îşi promise ea.

- Du-te şi porneşte-mi maşina, te rog, zise ea întinzându-i cheile de contact.

- Alerg. Şi mai ales nu-ţi uita trandafirii.

El coborî şi tânăra femeie împinse uşa camerei sale fierbând de furie. Iată de ce Terence îi pusese atâtea întrebări despre Claudia. Era prietenul ei, poate chiar amantul ei, şi ea, naiva, nu rezistase în faţa acestei priviri de catifea. Spusese tot ce gândea, cu toată sinceritatea, unui bărbat nedemn de încrederea ei.

Faye îşi luă geanta de voiaj, aruncă o ultimă privire camerei unde petrecuse fără îndoială cea mai rea noapte din viaţa ei şi coborî să-şi ia trandafirii din salon, cu inima strânsă de ură.

Claudia era cocoţată pe canapea. Îşi scosese pantofii lucioşi ca şi cum se simţea la ea acasă şi îşi masa degetele dureroase de la picioare.

- Pantofii ăştia, ce calvar... In fine, trebuie să suferi pentru a fi frumoasă... Dar spune-mi, draga mea, aceşti trandafiri sunt încântători! Un cadou de la Terence, poate? Galanteria acestui băiat îl va pierde...

- Nu, răspunse scurt tânăra femeie, nu sunt de la Terence.

- Un admirator misterios, atunci?

Faye nu răspunse. Terence tocmai intra.

- Maşina domnişoarei este la scară.

- Trandafirii sunt un cadou de la Christophe, logodnicul meu, îi aruncă Faye Claudiei. Ti-l voi prezenta când vei veni la Paris. La revedere, adăugă ea aplecându-se să-şi

sărute mama vitregă.

Apoi se întoarse spre Terence.

-Mulţumesc pentru tot, chiar dacă această plimbare a fost puţin... decepţionantă.

Terence se pregătea s-o urmeze, dar Claudia îşi strecură picioarele în pantofi pentru a-i însoţi afară. Faye se simţi uşurată că nu trebuia să înfrunte între patru ochi acest odios personaj. Se urcă în maşină după un ultim semn de adio. Claudia, care nu rata nici o ocazie să iasă în evidenţă, scoase o batistă şi o agită.

-Drum bun, draga mea şi pe curând. Voi veni să te văd la Paris.

-Fii prudentă, adăugă Terence.

-Nu vă faceţi griji. Drumurile din Sussex nu sunt atât de circulate ca cele pariziene, răspunse Faye cu o privire întunecată.

Porni motorul şi slăbi frâna de mână. Capul blond al Claudiei se ivi prin fereastra deschisă invadând maşina cu parfumul ei: „Revin“, de Worth, un miros plăcut cu nume simbolic pe care fiica ei vitregă nu-l va uita atât de curând.

-Am uitat să-ţi spun cât de fericită sunt pentru tine că ai primit această moştenire, susură ea. Vom vorbi la Paris.

-Da, murmură Faye.

Câteva clipe mai târziu, rula pe aleea mărginită de arbori, cu inima bătând disperată, cu gâtul uscat de tristeţe. Drumul cenuşiu defila în faţa ei, câmpia râdea sub cerul albastru, dar ea nu-i acorda atenţie. Mintea ei tulburată era frământată de întrebări fără răspunsuri.

Ce era de fapt între Terence şi Claudia? De ce o îndemnase pe Faye să-i vorbească despre trecutul ei şi în mod deosebit despre mama ei vitregă? Poate că era pur şi simplu îndrăgostit de această femeie blondă şi

distinsă, cu trei ani mai mare decât ea. Poate că avea o dorinţă irezistibilă să audă vorbindu-se despre ea.

Dar atunci, ce însemnaseră sărutările pe care le schimbaseră? Terence era oare un banal Don Juan gata să savureze şansele care i se ivesc? Faye îl cucerise prin tinereţea şi naivitatea ei, dar nu se putea îndrăgosti decât de o femeie matură şi sofisticată. Claudia era şi mai
seducătoare decât fusese la douăzeci de ani. Ea câştigase o siguranţă de sine, o strălucire de femeie desăvârşită şi cunoştea toate trucurile tipic feminine care plac bărbaţilor în societate.

Acest vocabular monden, excesiv şi superficial, reprezenta fără îndoială culmea inteligenţei în ochii unui bărbat. Faye îşi aminti propriile ei ezitări, bâlbâielile ei şi accesele de furie stângace. Nesăbuită fusese! Cum putuse să creadă că se întâmpla ceva magic între Terence şi ea? Ii era ruşine pentru lipsa ei de experienţă amoroasă.

„Câteva ore petrecute în fermecătoarea dumitale companie“... Nu însemnase nimic mai mult în ochii bărbatului care avea darul s-o tulbure atât de mult.

Faye ajunse la Londra la apusul soarelui. Apartamentul lui Vicky era în dezordine, ca de obicei şi îşi folosi timpul ca să facă ordine. Se va simţi mai bine într-un cadru primitor şi ordonat. Activitatea fizică îi făcea bine şi până la cină munci conştiincioasă, lucru de care sora ei se va bucura.

Spre orele douăzeci, coborî la un birtaş grec de la colţul străzii şi cumpără câte ceva pentru cină: icrele şi pateurile cu carne erau delicioase, dar ea se limită să ciugulească în faţa unui film de televiziune american, care nu reuşea s-o amuze.

Trandafirii roşii se deschideau într-o vază de formă

complicată, noaptea înainta peste capitală.

Curând, programele de televiziune se încheiară şi Faye se duse la culcare, cu inima grea şi cu ochii arzând de lacrimi reţinute.

In dimineaţa următoare, Vicky dădu buzna în apartament cu un buchet de margarete şi cornuri calde, cum promisese.

- Oh, ce trandafiri frumoşi! Să nu-mi spui că i-ai cumpărat pentru mine?

- Nu, surioară, dar ţi-i dau din toată inima. Christophe este cel care mi i-a dat la aeroport.

- Priveşte ce bine se potrivesc cu margaretele mele!

Combinaţia era cel puţin neobişnuită, dar efectul era încântător. Vicky reluă, încruntându-şi sprâncenele.

- Ai spus Christophe? Atunci, încă te vezi cu el?

- Da. De ce nu?

- Hm, nu ştiu prea bine, răspunse Vicky prăbuşindu-se pe canapea. Este cam... plictisitor.

Faye izbucni într-un râs zgomotos. Sora ei avea gustul imaginilor expresive.

- Bietul de el, dacă te-ar auzi!

- Înţelegi, reluă Vicky, nu cred că este neapărat un defect. Dar există atâţia bărbaţi care ţi s-ar potrivi mai bine. Ţie ţi-ar trebui un bărbat adevărat, galant, strălucitor şi totodată prevenitor, puţin periculos, care nu strică nimic. Mă urmăreşti?

- Ai nişte idei! In fine, spune-mi mai curând cum s-a desfăşurat audiţia?

Vicky sări în sus de entuziasm.

- Era să uit! Ce aiurită sunt... Ei bine, am reuşit, draga mea, sunt angajată. Nu-ţi poţi imagina ce poveste de necrezut: în mijlocul scenei mele, un lapsus cumplit în textul meu. Mă credeam pierdută. Şi brusc, totul mi-a revenit ca prin minune, am jucat ca în transă şi

regizorul, cu aerul lui inhibat, mi-a spus zâmbind: „Cred că va merge. Bine ai venit în trupă, domnişoară Armitage“. Am crezut că mor de bucurie!

De comun acord, hotărârâră să sărbătorească acest eveniment mergând să mănânce lasagna într-un restaurant italian cu mare faimă. Pentru acest prilej, Vicky îmbrăcă un compleu verde aprins ornat cu motive geometrice şi o vestă de lână. Faye purta ceva mai simplu: un pantalon de flanelă şi un pulover din colecţia sa de iarnă, bleu-cenuşiu, decorat la gât cu perle.

Aşezate în faţa prânzului lor duminical, cele două surori vorbeau fără reţinere, fericite că se regăsesc după o atât de lungă absenţă.

- Bunicul mi-a lăsat o frumoasă sumă de bani, spuse Vicky. Nu ştiu încă dacă voi profita de ea ca să mă mut. Repetiţiile în vederea turneului încep într-o săptămână, şi prefer să aştept puţin până mă întorc. Şi tu, ce vrei să faci cu Brantye?

- Să-l vând, bineînţeles.

- Atunci, grăbeşte-te, înainte ca pereţii să cadă în ruină, glumi Vicky. Ar cu siguranţă o nebunie ca cineva să vrea să transforme conacul în centru de conferinţe. Şi apropo, l-ai cunoscut pe faimosul Terence Mackenzie, protejatul şi prietenul bunicului? Locuieşte la Lodge, după câte ştiu.

- Da. L-am întâlnit la conac.

Vicky îi aruncă surorii sale o privire întrebătoare.

- Nu ţi-a făcut cine ştie ce impresie?

- Nu, de ce? minţi Faye, bând o înghiţitură de capucino.

- Ia spune, nu ştiu ce te-a deranjat. Terence Mackenzie nu este un oarecare, este un bărbat care atrage atenţia. Este puţin cam bătrân pentru mine, desigur, dar cu silueta lui de colos şi cu ochii lui negri, mai păstrează urme de frumuseţe.

-Urme de frumuseţe? Mergi prea departe, Vicky! Nu are decât treizeci şi trei de ani!

-Treizeci şi trei sau şaizeci şi trei; pentru mine este aproape acelaşi lucru. In fine, este amabil, m-a condus cu maşina după înmormântare. De fapt, ai văzut Rollsul? Este senzaţională, nu? O maşină ca asta mi-ar trebui şi mie. Şi dincolo de toate, vorbeşte cu mare uşurinţă.

Faye ţinea să-şi păstreze aerul serios în faţa acestui portret delirant. Ea conchise.

-E bine, după cum se pare, este în întregime pe gustul Claudiei. I-am lăsat într-o situaţie cel puţin intimă ieri la Brantye.

Vicky îşi încruntă sprâncenele.

-Mă uimeşti. Puteam să pariez că nu este genul lui. In sfârşit, lumea este mică şi oamenii fac ceea ce vor. Este cu
atât mai straniu cu cât mi-a făcut impresia unei văduve nefericite. A venit la mine într-o rochie cenuşie şi mi-a vorbit despre tata timp de o oră. Aveam chef s-o arunc afară, dar un rest de spirit de familie m-a reţinut.

-La Brantye, ieri, îşi regăsise tot antrenul, crede-mă. Cu un deux-pieces, roşu aprins, coafură impecabilă şi tot restul.

-Ştii bine de ce a venit să mă vadă, replică Vicky. Nu mai are un ban. S-a ruinat într-o afacere cu magazine pe Coasta de Azur, care a căzut baltă şi acum face turul familiei.

-Cum de-a aflat că Julius ţi-a lăsat bani?

-De la Terence, desigur. Ceea ce mi-ai spus, mi-a deschis ochii. Bine, am vorbit destul despre Claudia. Ai terminat de mâncat? Atunci, ce-ai zice dacă dăm o raită prin magazine? Îmi vei spune ce se mai poartă la Paris, vreau să-mi cumpăr două sau trei fleacuri pentru a sărbători angajarea mea în trupă!

Faye scotocea în poşeta ei pentru a plăti nota, dar Vicky se împotrivi.

- Te rog, eşti invitata mea. Vei face la fel când voi veni să te văd la Paris. Fără discuţie!

Trei ore mai târziu, cu braţele încărcate de pachete şi de cutii cu pălării, fericita aleasă avu o nouă inspiraţie.

- Urmează-mă, Faye. Vom cumpăra tot ce ne trebuie pentru o petrecere surpriză în onoarea ta. Ce părere ai?

Sora mai mare izbucni în râs şi încuviinţă bucuroasă. Vicky avea darul s-o întinerească, să-i dea iluzia unei existenţe simple şi originale, fără supărări sau trădări.

Spre zece seara, pereţii apartamentului se cutremurau de zgomotul unei muzici rock şi de paşii dansatorilor care izbeau parchetul. Vicky adunase într-o oră peste cincizeci de prieteni, toţi gata să vină la petrecere, şi pentru mai multă siguranţă, invitase şi vecinii.

- In felul acesta nu se vor plânge de zgomot, îi explică ea veselă surorii sale.

Petrecerea se anunţa o reuşită totală: în toate colţurile apartamentului, grupuri de invitaţi flecăreau, beau sau dansau cu însufleţire. Atâta animaţie încălzea inima lui Faye după cele douăzeci şi patru de ore petrecute la Brantye, pe care le numea în sinea ei „trădarea“ lui Terence Mackenzie.

Tânăra femeie se apropie de Vicky şi-i spuse la ureche.

- Nu poţi să ştii cât de bine îmi faci, surioară.

- Eu? răspunse privind-o uimită cu ochii ei albaştri.

- Eşti o adevărată rază de soare.

Vicky părea sincer emoţionată.

- Tu pari întotdeauna atât de... responsabilă, atât de sigură pe tine, Faye. Sunt bucuroasă să ştiu că prezenţa mea te poate reconforta! Am simţit că această vizită la Brantye te-a deprimat. Şi eu mă gândesc adesea la mama şi la tata, să ştii. Dar nu-ţi face griji, îndată ce vei vinde

conacul, vei putea avea un nou început de succes.

Faye oftă. Fusese tentată o clipă să-i mărturisească lui Vicky strania atracţie pe care o simţise pentru Terence, dar era preferabil să uite această scurtă aventură şi să nu se mai gândească niciodată la ea.

Se amestecă în mulţimea dansatorilor, învârtindu-se în rochia ei de crepdeşin albastru pe care o cumpărase în după-amiaza aceea la sfaturile surorii ei.

Fusta lungă îşi desfăcea domol volanele, dezvăluindu-i picioarele perfecte. Faye se unduia ca o dansatoare din „O mie şi una de nopţi“, cu mintea eliberată de toate gândurile negre care o copleşiseră până acum.

Brusc, un ropot de aplauze o întrerupse şi întoarse capul. Terence Mackenzie stătea în cadrul uşii, cu ochii aţintiţi asupra ei.

- Bravo! zise el apropiindu-se. Ai ritmul în sânge...

Capul lui Vicky apăru în spatele lui.

- Priveşte cine a sosit, Faye. Un invitat de ultima clipă! Nu te mişca, Terence, mă duc să-ţi aduc ceva de băut!

- Lasă, răspunse el. Faye mă va conduce la bucătărie, invitaţii te solicită.

Hipnotizată, tânăra femeie îl urmă ca un automat. Terence închise uşa bucătăriei după ei.

- Muzica era puţin prea zgomotoasă, nu crezi?

Acum, numai zvonul înăbuşit al başilor mai ajungea la ei prin uşa închisă, dar tăcerea o ameţea pe Faye mai mult decât acordurile rockului.

- Vrei să bei ceva? întrebă ea politicos.

- Da, mulţumesc. Dar te rog, lasă tonul acesta ceremonios. Nu suntem străini, unul pentru altul, după câte ştiu.

Ea roşi fără să răspundă.

- Ce-ai mai făcut de ieri? reluă el.

- Nimic special. Mai curând eu ar trebui să-ţi pun

această întrebare. Intre prânzul nostru de ieri şi seara petrecută cu Claudia la acea recepţie, duci o viaţă mondenă.

- La drept vorbind, am sunat aici fără să ştiu că Vicky a organizat o petrecere surpriză.

- Evident! Atunci, de ce ai venit?

El o privea fără să răspundă, cu un surâs enigmatic pe buze.

- Ei bine? insistă tânăra femeie.

- Ai uitat un pieptene şi un ruj de buze în camera dumitale de la Brantye, murmură el luându-i mâna.

Ea se desprinse prompt.

- Şi ai făcut tot acest drum ca să mi le aduci? Foarte amabil din partea dumitale, dar nu era necesar. Am alţi piepteni şi alte rujuri de buze.

Terence nu se lăsă descumpănit atât de uşor. Căută în buzunar şi scoase o mică scrumieră de porţelan roz pal.

- In plus, am găsit asta într-un dulap din conac. Vicky mi-a spus că-i place să colecţioneze obiecte de porţelan roz. M-am gândit că asta îi va face plăcere.

- Va fi încântată, răspunse Faye în grabă. Să mergem să i-o arătăm imediat.

- N-am terminat. Există şi un alt motiv al vizitei mele. Doream să te văd.

- M-ai văzut. Acum putem să ne întoarcem în salon.

Terence stătea în faţa uşii. El nu făcu nici un gest. Cu un
nod în gât, Faye îi măsură silueta înaltă, îmbrăcată impecabil, într-un costum de culoare închisă. Hainele cele mai clasice aveau drept rezultat că-i scoteau în evidenţă puterea şi strălucirea exotică a părului negru. Mai mult ca niciodată, avea înfăţişarea unui pirat romantic deghizat într-un perfect bărbat de lume.

Recunoscu mirosul picant al apei sale de toaletă şi

tremură ca înaintea unui pericol iminent. Cum să uite că abia în ajun o strânsese în braţe?

- Rochia aceasta îţi vine minunat, zise el cu voce caldă şi gravă.

- Mulţumesc, răspunse ea tăios. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să mă duc să dansez. Nu mai avem nimic de făcut în această bucătărie.

La aceste cuvinte, el se îndepărtă de uşă şi o prinse de braţ. In acelaşi moment, cineva schimbă discul care se terminase şi o muzică blândă răsună în încăpere. Faye se trezi înlănţuită strâns de Terence, dansând obraz lângă obraz în mijlocul celorlalte perechi.

Simţea de-a lungul trupului mişcarea armonioasă a muşchilor lui în acţiune, căldura şi parfumul uşor care emana din părul lui. Abandonul său nu dură decât câteva secunde, deoarece după primele măsuri, ea de îndepărtă.

- In cele din urmă, n-am deloc chef să dansez. Sunt puţin obosită.

- Vrei să ne aşezăm?

- Nu, mulţumesc... Du-te şi dă-i scrumiera lui Vicky, îi vei face plăcere.

Ea se întoarse pentru a dispărea pe un culoar. Uşa unei camere era la doi paşi şi putea să se închidă acolo câteva momente pentru a-şi veni în fire. Dar Terence deja i se alăturase.

- De ce te temi? întrebă el brusc.

- Dar... de nimic. S-a făcut târziu şi mi-e somn. Ar trebui să te întorci la Lodge, ai de făcut peste două ore de drum. Nu vreau să te mai reţin.

- Eu nu cer totuşi nimic altceva. Opreşte-mă.

- Nu-i deloc nostim, Terence. Pleacă. N-am chef să te văd, nici să vorbesc cu dumneata.

- Atunci, de ce ochii dumitale spun contrariul?

- Lasă-mă în pace. Petreceam o seară agreabilă şi dumneata ai stricat totul!

- Uită-te la mine, Faye, murmură el prinzând-o de talie.

Ea ridică spre el o privire răvăşită care spunea mai mult decât orice mărturisire şi închise ochii, incapabilă să-şi stăpânească tulburarea. Cu infinită blândeţe, Terence se aplecă să-i sărute pleoapele închise, fruntea, obrajii şi, în sfârşit, buzele tremurătoare. Magia se produse din nou şi Faye se abandonă acestui sărut cu o tandreţe disperată.

O tuse uşoară se făcu auzită. Unul din invitaţi pătrunsese din nefericire pe culoar, dispărând apoi imediat. Terence se încruntă.

- Nu putem rămâne aici. Vino cu mine.

- Unde?

- Am o cameră în oraş. Vino, repetă el pe un ton stăruitor.

Faye îşi reveni în fire. O cuprinse o furie de nedescris.

- Cum îndrăzneşti să-mi faci o asemenea propunere? Nu eşti decât un seducător vulgar de joasă speţă. Aşadar, Claudia nu-ţi ajunge!

Cu ochii strălucind de furie, îl măsură cu dispreţ. El schiţă un zâmbet triumfător.

- Eşti geloasă...

La aceste cuvinte, furia lui Faye spori.

- Drept cine te crezi? Bădărănia de care dai dovadă n-are egal decât cu prostia dumitale. Eu, geloasă? Dar de ce, Dumnezeule! Nu însemni nimic pentru mine. Dacă am cedat micului dumitale joc, este pentru că băusem prea mult, ieri ca şi azi. Iţi reamintesc că sunt logodită cu un bărbat pe care-l iubesc.

- Bineînţeles, uitasem că viaţa dumitale este reglementată meticulos. Paris, trandafiri roşii şi sacrosancta dumitale siguranţă...

-Nu-ţi permit să-mi judeci viaţa privată. Ascultă-mă bine: tot ce-ţi cer este să goleşti Brantye cât mai repede ca să-l pot vinde. Nu vreau să mai am vreodată de-a face cu dumneata. Du-te să-l vezi pe domnul Seymour pentru detaliile juridice. Este clar?

-Foarte clar, Faye, răspunse el încet.

Privirea lui se înăsprise. Îşi luă paltonul din cuier şi-i întinse mica scrumieră.

-Dă-i asta lui Vicky din partea mea. Cât despre noi, este altă treabă. Ai într-adevăr talentul să domoleşti cele mai mici elanuri ale unui bărbat. Bravo, continuă astfel şi vei trăi foarte liniştită.

Şi cu aceste cuvinte, ieşi închizând uşa cu precauţie, lăsând-o pe tânăra femeie consternată, gata să plângă.

Capitolul 5

La semnalul stewardesei, îşi scoase centura de siguranţă şi privi prin hublou. Norii acoperiseră tot cerul. Oare ce timp va fi când va ateriza la Paris?

In această dimineaţă, la micul dejun, o anunţase pe Vicky că va lua primul avion după prânz.

-Eşti sigură că nu mai poţi rămâne o zi? o întrebase Vicky.

-Nu, draga mea. Mi-am luat deja două zile de vacanţă, trebuie să fiu la lucru luni dimineaţă.

- De fapt, Terence Mackenzie a plecat fără să-şi ia rămas bun ieri seară. Trebuie că era grăbit.

- Cred că ţinea să se întoarcă la Brantye înainte de ivirea zorilor.

- A fost atât de drăguţ să-mi aducă această scrumieră roz. Este atât de adorabilă! Dar spune-mi, v-am văzut dansând împreună. Formaţi o pereche frumoasă.

- Nu spune prostii Vicky. In orice caz, Terence Mackenzie este genul de bărbat care formează un cuplu frumos cu oricine.

- Un motiv în plus să profiţi când te invită la dans...

Faye prefera să se oprească la asta. O costa prea mult să
abordeze acest subiect. Şi acum, în ciuda siguranţei sale regăsite, în ciuda perspectivei întoarcerii la Paris, se simţea încă vulnerabilă şi dezorientată. Terence reuşise să semene îndoială în mintea ei, cel puţin într-o privinţă: la ideea să vândă Brantye, să rupă pentru totdeauna legăturile familiale cu trecutul, avea impresia că săvârşeşte o trădare.

Bărbatul acesta o rănise, ştia că vindecarea risca să fie lungă şi dificilă şi, pentru a pune capac la toate, trebuia în plus să se teamă de vizita Claudiei. Cine ştie ce mai era capabilă mama ei vitregă să inventeze? Vicky avea poate dreptate. Lăcomia legendară a Claudiei o va împinge fără îndoială să reclame o parte din moştenire, la care n-avea totuşi nici un drept.

„Eşti geloasă...“ Aceste cuvinte răsunau fără încetare în urechile tinerei femei. Îşi reproşa că o bănuieşte pe Claudia fără dovezi. Şi dacă totuşi presimţirile lui Vicky erau întemeiate?

La douăzeci de ani, Claudia era o frumuseţe strălucitoare. De ce oare îşi pusese ochii pe un văduv de treizeci şi şapte de ani, îmbătrânit prematur de tristeţe?

Îşi calculase oare lovitura? Mai târziu, făcuse totul pentru a cuceri favorurile lui Julius. Oare numai din spirit de familie? Sau pentru a-şi asigura o parte din moştenire?

Şi mai cu seamă, cum intrase în legătură cu Terence? Faye refuza în mod conştient să-şi pună întrebarea, dar fără voia ei, acest bărbat îi ocupa toate gândurile.

Avionul zbura acum deasupra coastelor normande.

„Slavă Domnului, se gândi Faye, îmi voi regăsi viaţa dinainte şi toate astea nu vor mai fi curând decât o amintire urâtă!“

Soarele strălucea când taxiul o lăsă pe tânăra femeie în faţa apartamentului său din bulevardul Saint-Michel. Urcă scara câte patru trepte o dată, atât de grăbită era să-şi regăsească interiorul micii sale locuinţe. In pragul uşii o aştepta un buchet de trandafiri roşii. Ah, dragul de Christophe! Ce romantic fără leac! Ce noroc să te poţi bizui pe un bărbat atât de bun şi de încredere.

Cu buchetul în mână, închise uşa apartamentului şi se grăbi să deschidă ferestrele. Aerul proaspăt al primăverii invadă încăperea încărcat de zgomote şi parfumuri. Porumbeii uguiau pe un acoperiş vecin şi un miros plăcut de pâine venea de la brutăria din vecinătate. Curând, muşcatele vor înflori, Parisul se va umple de turişti, va fi fără îndoială o primăvară magnifică.

Faye se întorcea de la Brantye cu idei noi pentru colecţia din vara viitoare. Din griuri trandafirii şi din nuanţe subtile
de verde şi de cafeniu amintind de câmpiile din Sussex, dorea să creeze rochii maiestuoase în culori uşor şterse, ca draperiile şi tapiseriile conacului.

Cu inima uşoară, umplu o vază pentru a pune în ea trandafirii. Degetele deschiseră fără grabă plicul în care Christophe pusese o carte de vizită...

Dar nu recunoscu scrisul prietenului ei. O florărească anonimă notase mesajul următor: „Pe curând. Nu mă uita. Terence“

De surpriză, dădu drumul cartonului dreptunghiular, apoi ridică din umeri. Trandafiri roşii, iată ceva original! Terence nu găsise nimic mai fin decât să copieze delicatul obicei al lui Christophe. Şi acest mesaj eliptic era destinat fără îndoială s-o tulbure încă o dată! Ei bine, nu! N-o să cadă în capcana grosolană a unui seducător notoriu.

Luă buchetul de trandafiri şi-l aruncă orgolioasă la coşul de gunoi. Iată cum meritau să fie tratate florile lui Terence Mackenzie!

De fapt, acest buchet produsese un efect invers celui scontat de Terence. Faye dorea cu atât mai mult să-l sune pe Christophe, să cineze cu el pentru a regăsi în fine prezenţa lui calmă şi liniştitoare.

Degeaba îl considera Vicky plictisitor; Christophe era un bărbat încântător, fin şi cultivat. O căsătorie nefericită îl dusese la divorţ în urmă cu trei ani, cunoştea aşadar povara tristeţii şi pe cea a siguranţei şi de atunci, cum îi plăcea să spună, banca era principalul lui centru de interes... după Faye, bineînţeles.

Nu se logodiseră oficial, cum tânăra femeie îi spusese lui Terence şi Claudiei, dar se cunoşteau şi se frecventau de mai bine de un an şi jumătate şi niciodată Christophe nu încercase să obţină de la ea favorurile pe care nu era pregătită să i le ofere. Nu, Christophe era răbdarea întruchipată. Fără îndoială, se gândea s-o ceară în căsătorie şi, la drept vorbind, va accepta bucuroasă să-şi împartă viaţa cu el. Cel puţin ar fi sigură că se leagă de un bărbat responsabil şi serios.

Chiar în seara aceea, Faye intra la braţul lui într-un restaurant elegant. Era atât de mulţumită să-l

regăsească încât uită momentan problemele ei. Christophe o întrebă despre călătorie şi ea îi povesti cu plăcere aproape în amănunt întâlnirea cu Terence.

- Voi vinde prin urmare conacul, conchise ea, deoarece viitorul meu este aici.

- Cuvintele tale îmi merg drept la inimă, scumpa mea. Dacă doreşti, te voi ajuta să investeşti beneficiul vânzării în plasamente bune.

- Iţi voi foarte recunoscătoare, răspunse Faye surâzând. Acum, povesteşte-mi cum ai reuşit să supravieţuieşti trei zile fără mine.

- Munca este un excelent antidepresiv. Am încheiat acorduri foarte interesante cu o companie privată. Pe scurt, sunt foarte mulţumit de rezultatul demersurilor mele.

Christophe se angajă într-o lungă explicaţie asupra tacticii pe care o folosise şi Faye îşi dădu seama curând că nu-l mai asculta. Pentru prima oară, îi lipsea ceva, în ciuda atmosferei călduroase şi distinse a restaurantului şi a excelentelor feluri de mâncare care li se serviseră.

Conversaţiile sale cu Christophe se limitau întotdeauna la subiecte de interes general. El vorbea cu plăcere despre artă, despre literatură sau despre afaceri şi de obicei erau de-ajuns pentru tânăra femeie. Dar în seara asta, i-ar fi plăcut ca discuţia lor să ia o turnură mai intimă. Pe scurt, îl cunoştea foarte puţin pe acest bărbat cu care intenţiona să se căsătorească. Era seducător, elegant şi bine crescut, desigur, dar care erau pentru el valorile esenţiale? El nu vorbea niciodată despre ele, nici despre emoţiile sau temerile sale.

Pentru o clipă, imaginea lui Terence se interpuse între Faye şi bărbatul curtenitor din faţa ei. Ce contrast! Terence, în pofida aurei de virilitate incontestabilă care plutea în jurul lui, nu ezitase să-i mărturisească

dragostea lui pentru satele mici şi pentru maşinile demodate, precum şi prietenia lui cu acel bătrân excentric care fusese Julius Armitage... Vocea lui Christophe întrerupse această periculoasă comparaţie.

- Sunt aşa de mulţumit că te revăd. Parisul este trist fără tine.

- Şi eu sunt mulţumită că m-am întors, răspunse tânăra femeie.

- Nu prea ai poftă de mâncare, draga mea. Este ceva în neregulă?

- Nu, nu prea mi-e foame, asta-i tot.

- Dacă doreşti, putem merge să bem un pahar în altă parte sau chiar să dansăm. Ti-ar face plăcere?

- Mulţumesc, dar sunt foarte obosită. Aş vrea să merg acasă şi să mă culc.

Faţa lui Christophe se posomorî, dar se forţă să surâdă.

- Dar... Sperasem să petrec toată seara cu tine. Plec mâine dimineaţă pentru toată săptămâna în călătorie de afaceri. Dar dacă preferi să te întorci acasă, te însoţesc.

Plăti rapid nota şi oferi braţul lui Faye. Când maşina lui se opri în faţa locuinţei ei, n-avu chef să-l invite să bea un ultim pahar, aşa cum obişnuia. Fără să ştie prea bine de ce, simţi nevoia să-şi ia rămas bun destul de repede.

- Trebuie să mă scuzi, Christophe. Nervii mei au fost puşi la grea încercare cu toate aceste treburi de familie.

Christophe înţelegea. Înţelegea întotdeauna. Impecabilul Christophe!

- Somn uşor, draga mea! Te voi suna duminică seara, la întoarcerea mea.

A doua zi, când tânăra femeie intră în birourile pariziene ale casei „Bois de Rose“, cele două stiliste cu care împărţea marele atelier de desen o primiră cu

căldură.

- Aşadar, cum a fost vacanţa în Anglia? Povesteşte-ne tot! îi ceru Nathalie.

- Pentru cineva care tocmai şi-a luat patru zile de concediu, nu arăţi prea bine! susţinu Gisele cu un aer maliţios. O fi ceva la mijloc?

- Ce-ţi mai imaginezi! răspunse Faye roşind.

Se duse să se aşeze la masa de desen, deja plină cu o grămadă de tăieturi din presă. Gisele izbucni în râs.

- Priveşte, Nathalie, Faye a noastră a roşit. Aveam dreptate! Ne ascunde ceva. Un nou iubit, poate?

- Nu spune prostii, replică Faye. Dacă roşesc, este pentru că s-a făcut o căldură incredibilă în acest birou. Povestiţi-mi mai curând ce s-a întâmplat după plecarea mea.

- Marie şi Suzie sunt la Hong Kong ca să studieze condiţiile deschiderii unui nou magazin. Au noroc. Numai ele sunt trimise în toate cele patru colţuri ale lumii, şi eu, biata de mine, rămân închisă la Paris.

- Ce plăcere să fiu din nou acasă, glumi Faye. Reproşurile tale îmi lipseau.

Gisele îi aruncă o gumă cu o exclamaţie de furie prefăcută şi curând lucrau cu ardoare, aplecate asupra schiţelor lor.

Dar Faye nu reuşea să se concentreze asupra lucrului său! Era într-adevăr atât de fericită că se întorsese la Paris? Începând din ajun, nu reuşea să-şi reia obiceiurile în întregime. In ciuda hotărârii pe care o luase să nu se mai gândească la Terence Mackenzie, ceva stăruia în ea sub forma unei absenţe imprecise şi sfâşietoare.

Afacerile lui Christophe o plictisiseră, ieri seară şi astăzi, chiar şi atelierul însorit îi părea o închisoare. In noaptea precedentă, nu încetase să viseze conacul şi pe Terence. Conţinutul exact al viselor îi scăpa, dar se

trezise cu capul plin de imagini fantastice şi tulburătoare, a căror amintire nu reuşea s-o alunge din minte.

Şi Claudia, când se va hotărî oare să-i facă mica ei vizită? Tânăra femeie ştia că nu va fi liniştită până nu va cunoaşte intenţiile mamei sale vitrege.

La ora prânzului, Gisele îi propuse să meargă să mănânce o pizza într-un mic restaurant din cartier. Faye acceptă bucuroasă. Compania prietenei sale o destindea şi o oprea să se gândească la toate problemele nerezolvate.

In ziua aceea, lucră până la zece seara fără să simtă cum trece timpul, atât era de absorbită de creaţiile ei. Întorcându-se acasă, abia îşi acordă timp să cineze, făcu o baie caldă apoi alunecă într-un somn fără vise. Toată săptămâna trecu la fel. I se părea că fiecare zi constituia o victorie asupra sentimentelor sale: încetul cu încetul, timpul îşi împlinea opera purificatoare.

Când sosi duminica, tânăra femeie, puţin speriată de perspectiva unei zile fără lucru, care risca s-o întoarcă la digresiunile ei periculoase, porni la o lungă curăţenie a apartamentului.

La începutul după-amiezii, cineva sună la uşă. Nu putea fi Christophe: el nu trebuia să se întoarcă decât seara. Atunci, Claudia, fără îndoială. Pica bine.

Faye îşi trecu un pieptene prin părul roşcat şi se duse la uşă cu un pas decis. Va afla în sfârşit, intenţiile mamei sale vitrege.

Dar când deschise, inima îi tresări la vederea vizitatorului neaşteptat aflat pe palier.

Terence era acolo, în faţa ei, cu un zâmbet radios pe buze.

- Bună ziua, Faye, zise el cu o voce blândă.

Împietrită, tânăra femeie îl privea fără să răspundă.

-O să mă laşi în faţa uşii dumitale? Aş vrea să intru.

Cu răsuflarea tăiată, se îndepărtă pentru a-i face loc. Terence intră în apartament cu mersul lui elastic şi se îndreptă spre salon.

-Ar fi trebuit să te sun înainte de a veni, dar nu ştiu numărul de telefon. Am participat la un prânz de afaceri, nu sunt în Paris decât pentru o zi. Pot să mă aşez o clipă?

Tânăra femeie rămase mută. Un sentiment ciudat, între bucurie instinctivă şi indignare, o ţintuia locului. Cum îndrăznea să se prezinte la ea acasă după scena de săptămâna trecută?

Terence se aşează pe canapea.

-Simt un miros plăcut de cafea. Probabil că eşti mediu: n-am avut timp să beau una la restaurant şi îţi poţi imagina cât îmi lipseşte.

-Dacă eram mediu, n-aş fi deschis această uşă, răspunse ea cu răceală.

-Bineînţeles. Mă aşteptam să fiu întâmpinat astfel. Cu toate astea trebuie să fi primit florile pe care ţi le-am trimis. Unde sunt?

-La gunoi.

-Ia te uită, aş fi jurat că vei aprecia trandafirii roşii, totuşi.

-Sunt nebună după ei.

-Atunci, s-au ofilit deja?

-Nu.

-Văd de aici scena: descoperind buchetul de flori, inima dumitale a început să bată foarte tare, ai crezut că sunt de la altcineva şi apoi, din nefericire cartonaşul te-a informat asupra expeditorului. Ai leşinat de furie şi, într-un mare elan dramatic, în maniera unui star hollywodian, le-ai aruncat. Greşesc?

Dar expresia lui Faye spunea destul şi, fără să aştepte

răspunsul ei, continuă:

- Gesturi demne de un roman...

- In orice caz, ai fi un excelent scenarist pentru drame de proastă calitate. Ce aşteptai de fapt, trimiţându-mi flori?

El ridică din umeri.

- Cu dumneata, răspunse el, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

- Ei bine, tocmai, nu există nimic de aşteptat de la mine!

- Nici măcar o ceaşcă de cafea?

Dezarmată de umorul lui, Faye îl privi în ochi pentru prima dată după sosirea lui. Avea totdeauna aceeaşi privire sumbră şi tulburătoare, plină de blândeţe probabil prefăcută.

- Bineînţeles, pot să te servesc cu o ceaşcă de cafea, dacă asta este tot ce doreşti.

- Nu pot să-ţi promit nimic, dar cafeaua mi se pare un început bun.

Blestemându-şi lipsa de voinţă, tânăra femeie intră în bucătărie. Cafetiera fumega încă. Cum aflase oare Terence adresa ei? Nu fusese prea greu. Putuse s-o ceară lui Vicky, Claudiei, sau domnului Seymour, şi Brantye îi furniza un pretext de aur.

Aduse cafeaua pe un platou şi-l întrebă direct.

- Cum am aflat adresa dumitale? Foarte simplu: privind pe eticheta de pe sacul de călătorie.

Această descoperire îi produse un şoc tinerei femei. Aşadar, de la Brantye plănuise s-o revadă?

- Am o memorie extraordinară, continuă Terence. Îmi amintesc totul: prima noastră întâlnire în holul conacului, cina la han. Dimineaţa următoare şi plimbarea noastră pe faleză. Ai uitat deja?

Vocea lui avea un accent convingător şi plăcut. Faye

trebui să facă un efort pentru a răspunde cu răceală.:

- Există lucruri pe care nu doresc deloc să mi le amintesc.

- Mincinoaso...

Ea se retrase instinctiv. Lăţimea mesei îi despărţea, dar era conştientă de puterea acestei voci grave asupra simţurilor ei.

- Acum, reluă ea, spune-mi pentru care motiv ţi-ai permis să suni la uşa mea, într-o duminică?

- Aşteptai pe altcineva, fără îndoială?

- Nu asta este problema. Răspundeţi-mi.

- Bine. Voiam să reconsiderăm puţin scena deplorabilă care a avut loc sâmbăta trecută, acasă la Vicky. N-ai fost foarte amabilă cu mine. Am decis să-ţi dau o a doua şansă, deoarece sunt sigur că arzi de dorinţa de a-ţi cere scuze.

La aceste cuvinte, ea se ridică de la masă, cu ochii sclipind de furie.

- Cum îndrăzneşti să te gândeşti la aşa ceva? Este îngrozitor! strigă ea. Ieşi imediat din casa mea.

Umerii lui Terence se scuturau de râs.

- Unde ţi-a dispărut simţul umorului? Era o glumă. Ştiu bine că dacă unul din noi doi trebuie să-şi ceară scuze, acela sunt eu. Şi te rog umil să le accepţi.

Dar o mică licărire din ochii săi îi dezminţea cuvintele. Perplexă, Faye se abţinu de la orice comentariu. De aceea, Terence profită pentru a continua:

- Iată ce-ţi propun. Dacă n-ai nimic de făcut în această după-amiază, am putea s-o petrecem împreună. Bineînţeles, dacă logodnicul dumitale nu mi-a luat-o înainte.

- Christophe este plecat într-o călătorie de afaceri. Se reîntoarce în seara asta. Dar nu sunt sigură dacă vreau să petrec ziua cu dumneata.

-Ce ai de pierdut? Dacă trebuie să nu ne mai vedem niciodată, cel puţin să nu ne despărţim cu o impresie dezagreabilă. Am închiriat o maşină de la aeroport, pot să te duc unde vrei.

Tânăra femeie ezită. Un presentiment obscur o îndemna să refuze, dar dorea să se lămurească asupra acestui bărbat care-i ocupa gândurile fără voia ei. La urma urmei, ce risca dacă-şi petrecea după-amiaza cu el?

-Bine, zise ea scurt. Nu pot inventa un pretext de ultima clipă pentru a refuza. Fiindcă n-am nimic mai bun de făcut, accept propunerea dumitale.

-Foarte bine!

Câteva momente mai târziu, era gata de plecare. Vremea era plăcută, dar o masă de nori cenuşii întuneca cerul. Terence îi arătă maşina oprită la colţul străzii.

-Maşina mea te aşteaptă, prinţesă. Unde mergem?

-La Honfleur, se auzi răspunzând Faye.

De ce naiba alesese asemenea destinaţie? Marea îi lipsea, fără îndoială. Era o dorinţă stranie pentru o zi ciudată. Fără să se mai gândească, urcă în maşină.

-La drum spre Honfleur! exclamă Terence pornind.

Autostrada era practic pustie şi maşina mergea repede, traversând peisaje câmpeneşti. Numai câteva camioane care mergeau în direcţia Le Havre ocupau firul din dreapta.

-Ce-ai făcut de când te-ai întors? întrebă Terence.

-Mi-am reluat lucrul, l-am văzut pe Christophe.

- Christophe, desigur, uitasem... Logodnicul dumitale trebuie să fie un bărbat foarte distins.

- Intr-adevăr. La drept vorbind, nu suntem oficial logodiţi.

- N-are importanţă. Îmi place mai mult să te aud vorbind despre munca dumitale. La ce lucrezi în acest moment?

- Desenez colecţia pentru vara viitoare.

- Prevezi aşadar cu peste un an înainte ce vor trebui să poarte femeile pentru a fi la modă? Ce gimnastică!

- Aşa procedează toţi creatorii de modă.

- Trebuie să fie amuzant. N-ai din când în când un sentiment de superioritate asupra tuturor acestor nefericite cărora le dictezi bunul gust?

- Bineînţeles că da! Sunt în culmea plăcerii şi a gloriei, răspunse ea râzând. Sunt dictatoarea frumuseţii!

- Fermecătoare dicta... toare într-adevăr, murmură Terence printre dinţi.

Prefăcându-se că n-a înţeles nimic, ea replică:

- Dar cineva ca dumneata, care descoperă pictori necunoscuţi pentru a face din ei valori sigure ale artei de mâine, trebuie să aibă acelaşi sentiment de putere. Tablourile pe care le remarci se vor vinde de zece ori mai scump într-un an sau doi. Greşesc?

- Nu, într-adevăr!

Schimbară un zâmbet.

- Sunt fericit să te văd astfel, zise Terence. Ti-ai pierdut acel aer afectat şi furios. Relaţia noastră progresează cu paşi de uriaş...

- Nu te încrede prea mult, răspunse ea tăios.

Urmă o lungă tăcere. Puţin înainte de sosirea la Honfleur, reluară discuţia mai calmi.

Ajunseră la destinaţie după o oră şi jumătate de mers. Terence opri maşina în Honfleur şi se plimbară prin oraş înainte de a merge să se aşeze pe terasa unei mici cafenele aflate pe ţărmul mării.

- Ce vrei să bei? întrebă el.

- Nu ştiu... Un suc de fructe.

- Nu, te rog. In cinstea prietenei noastre regăsite, îţi propun mai curând şampanie. Priveşte, până şi timpul frumos este de partea noastră.

Intr-adevăr, norii se răspândiseră şi un soare radios strălucea deasupra mării.

- Îmi place mult acest loc, remarcă Faye. Am mai fost aici de câteva ori şi am simţit mereu aceeaşi încântare.

- Dacă înţeleg bine, este o onoare pe care mi-o faci, sugeră Terence.

Faye îl privi cu o jumătate de surâs.

- De ce simţi nevoia să te arăţi atât de arogant? Voiam să spun doar că acest oraş tăinuieşte un specific magic nealterat, în ciuda turiştilor şi a vapoarelor de agrement care pleacă şi vin.

A ştiut să-şi păstreze farmecul liniştit. Priveşte marea, şi această lumină unică... Mulţi pictori vin aici să-şi caute inspiraţia.

- Dacă încerci să mă seduci vorbind de pictură, este pierdere de timp. Prezenţa dumitale îmi este de-ajuns.

- Eşti insuportabil.

Terence arată o masă mai la o parte, unde doi tineri cu blocul lor de schiţe pus pe un scaun liber, degustau un platou cu fructe de mare.

- Pictorii vin poate să caute aici această lumină unică de care vorbeşti, zise el, dar presupun şi pentru a aprecia plăcerile gastronomiei.

- Insuportabil şi prozaic, completă Faye cu un aer critic.

- Nu face aprecieri în necunoştinţă de cauză. Asta mă hrăneşte, am dreptul să mă interesez la rândul meu ce mănâncă artiştii! Ai mai venit aici cu aproape logodnicul dumitale, cum îl cheamă? Ah, da, Christophe.

- Niciodată, răspunse tânăra femeie.

Christophe n-ar fi putut sta locului mai mult de zece minute fără să ceară un telefon să sune la biroul ei. Pentru el, numai Parisul şi lucrul său contau.

Chelnerul se prezentă la masa lor şi Terence comandă

şampanie.

- Spune-mi, reluă el, ce faci de obicei duminica? Îmi închipui că te vezi cu faimosul Christophe.

- Rareori. El se sacrifică tradiţiei de a prânzi în familie.

- Fără dumneata?

Faye nu răspunse. Cu o lună în urmă, fusese prezentată oficial familiei Lefevre în timpul unui astfel de prânz duminical. Christophe avea trei fraţi mai mari şi o soră mezină, toţi căsătoriţi, şi tânăra femeie se trezise în capul unei mese lungi de veri, unchi şi mătuşi, toţi din înalta societate.

Mama lui Christophe o primise cu o politeţe puţin distratră, cum se cuvenea faţă de o străină. Atâta timp cât căsătoria nu fusese oficiată, Faye trebuia să fie considerată doar o „prietenă“, cu tot ce însemna aceasta ca peiorativ.

Prânzul, preparat de o bucătăreasă şi servit de un chelner, se dovedise delicios dar prea sofisticat după gustul tinerei femei. In mintea ei, o reuniune familială trebuia să fie mai presus de orice călduroasă.

In familia Lefevre, se considera altfel. Faye avea impresia că trece un test: voiau să verifice dacă nu confunda furculiţa de peşte cu lingura de supă. Când scăpase de această probă şi Christophe o sărutase şi o felicitase, avusese un moment de stupefacţie. Oare ce crezuse? Că va bea apa din vasul de clătit degetele?

Era limpede că dacă se căsătorea cu Christophe şi dacă vor avea copii, nu va scăpa de ceremonia săptămânală. Această idee era departe de a o bucura.

Sosirea şampaniei întrerupse reflecţiile ei. Terence se aplecă spre ea.

- Ei bine, unde erai cu gândurile?

- La o sută de kilometri, răspunse ea roşind.

El luă mâna tinerei femei şi o duse la buze.

- Eşti adorabilă când roşeşti astfel.

Ea îşi retrase brusc mâna şi Terence remarcă stinghereala tinerei femei.

- Iartă-mă, n-am putut rezista sărutării mâinii. Influenţa Franţei, fără îndoială.

- Niciodată un francez nu mi-a sărutat mâna. Este mai mult un clişeu decât un obicei naţional.

- Nici chiar la aproape logodnicul dumitale?

- Dacă nu te superi, să nu mai vorbim despre Christophe.

- Dorinţele dumitale sunt ordine, frumoasă prinţesă. Despre ce să vorbim, atunci?

- Spune-mi ce mai face Claudia.

Faye se aşteptase la o reacţie violentă, dar aceasta nu veni. Terence răspunse nepăsător:

- Mai curând bine, cred. De ce îmi ceri veşti despre ea?

- Nu ştiu. Poate te-a însărcinat cu vreun mesaj pentru mine. Aşa am crezut când te-am văzut la uşa mea.

- Nu sunt mesagerul mamei dumitale vitrege, răspunse el cu nerăbdare. Nu ştiu ce ţi-ai închipuit, Faye, dar nu-mi plac insinuările dumitale.

Cu inima bătând mai repede, Faye căută să-şi domine emoţia.

- Relaţiile dumitale cu Claudia nu mă interesează absolut deloc, obiectă ea. Numai că v-am văzut împreună la Brantye şi mi s-a părut că o cunoşti bine...

- Bine. Înţeleg că vrei să vorbim despre Claudia, atunci să vorbim o dată pentru totdeauna. Asta vrei, nu-i aşa?

Faye îi înfruntă privirea.

- Nu erai atât de grăbit să abordezi subiectul acesta când am cinat la han. M-ai determinat să fac confidenţe, ascunzându-mi că o frecventai pe mama mea vitregă. N-a fost foarte elegant.

- Aşa deci! Ştiam că ceva te sâcâie.

Un sentiment de panică o copleşi pe tânăra femeie. Faţa ei se întunecă.

- Câtuşi de puţin. Ar fi mai bine să ne întoarcem la Paris.

După aceste cuvinte, încercă să se ridice.

- Nici nu se pune problema! protestă Terence. Stai jos şi ascultă-mă. In timpul discuţiei care am avut-o referitor la Claudia, n-am căutat să-ţi ascund nimic. Numai că, în momentul când aş fi putut să-ţi spun că într-adevăr o cunoşteam bine, îmi povestiseşi prea multe despre ea ca să nu mă tem că te vei simţi stânjenită. Nu voiam să te las să crezi că eram împotriva dumitale, cum se pare că ţi-ai imaginat de la început. Asta-i tot.

El îşi ridică ochii spre ea, dar nu întâlni decât o faţă de nepătruns.

- In fine, Faye, nu este totuşi atât de complicat! Este clar că nu-ţi iubeşti prea mult mama vitregă şi este strict dreptul dumitale. In ceea ce mă priveşte, nu m-a ofensat niciodată personal. Eu n-o văd în aceeaşi lumină ca dumneata. Este oare o crimă?

- Bineînţeles că nu. Ai dreptul să crezi ce vrei. Claudia este fermecătoare, dumneata eşti bărbat, nu este nimic mai normal.

- Atunci, care este problema?

- Nu există nici o problemă, replică tânăra femeie cu o răceală sporită. Acum că acest punct este lămurit, aş vrea să mă întorc la Paris. Se face târziu.

Terence scoase un oftat de nerăbdare.

- Ce se petrece în mintea dumitale? Ce-ţi închipui, la urma urmei? Am fi putut petrece o după-amiază foarte plăcută, dar dumneata te încăpăţânezi să strici totul.

Faye strânse din dinţi. Părerea ei era făcută: Terence îi confirmase bănuielile în două-trei cuvinte, că nu era decât emisarul Claudiei şi încercarea lui de a o fermeca

avea drept scop s-o îmbuneze înainte de vizita mamei ei vitrege.

Înaintea mutismului ei, Terence se ridică brusc.

- De acord, zise el. Ne întoarcem.

Traversară aceleaşi străduţe pitoreşti pe care le străbătuseră la venire şi regăsiră maşina. Farmecul se risipise! Terence conducea în tăcere, se lăsa seara şi Faye îşi rumega necazul. După o jumătate de oră de tăcere, Terence declară brusc:

- Nu putem rămâne aşa. Ascultă-mă: prima dată când am văzut-o pe Claudia...

- Lasă-mă în pace cu Claudia!

- Nici nu se pune problema. Trebuie să ştii adevărul. Aşadar, prima dată când am văzut-o pe Claudia, a fost acum câţiva ani, puţin după moartea tatălui dumitale. Venise să-l vadă pe Julius la Brantye.

Faye se întoarse spre el, uimită.

- La Brantye? Bunicul a acceptat s-o primească?

- Ei bine, da. Moartea tatălui dumitale l-a întristat foarte mult şi căuta să repare atitudinea lui din trecut. Pe scurt, Claudia avea nevoie de bani pentru a deschide un magazin la Cannes. Julius a acceptat să-i dea.

- Incredibil! N-avea totuşi nici o afecţiune pentru ea.

- Trebuie să fi crezut că dacă obţine beneficii cu magazinul, Vicky şi dumneata aţi putea profita. Magazinul a dat faliment rapid şi Claudia a revenit la Brantye un an mai târziu. De data aceasta, Julius a început prin a refuza s-o vadă, apoi, împins de remuşcări, a decis să-i aloce o mică rentă de care a profitat până la moartea lui.

Faye asculta cu atenţie această relatare care-i deschidea orizonturi nebănuite.

- Tata îi lăsase totuşi bani Claudiei, obiectă ea.

- Aceia n-au fost suficienţi. In fine, a venit la

înmormântarea lui Julius, iar noi am simpatizat-o. In timpul zilelor care au urmat acestui doliu, Claudia m-a ajutat. Aveam nevoie de companie. Eram foarte trist. Înţelegi aşadar că prietenia noastră este destul de recentă: câteva săptămâni, mai mult sau mai puţin. Acum mă crezi?

Tânăra femeie clătină încet din cap. Lucrurile erau diferite de ceea ce-şi imaginase.

Au ajuns la Paris la căderea serii. Terence o însoţi pe Faye până la blocul ei şi declară de-a dreptul:

- Ai fi amabilă să mă inviţi să beau o ultimă ceaşcă de cafea?

Şi, cum tânăra femeie rămânea nehotărâtă, el se scuză:

- Bineînţeles, dacă îţi pune cea mai mică problemă, nu insist.

- Urcă, răspunse ea grăbită. Pot să-ţi fac o cafea.

Cerul era acoperit de nori negri. Ameninţarea unei furtuni pândea acest sfârşit de zi. Se grăbiră să urce la apartamentul lui Faye. Intrând, ea vru să aprindă lumina.

- Nu face asta, murmură el.

- De ce nu?

- Şi nu pune întrebări inutile, adăugă el apropiindu-se.

Ea vru să protesteze, dar un sărut îi înăbuşi murmurul. După aceste ore când se găsiseră faţă în faţă, rând pe rând duşmani şi complici, îmbrăţişarea lor pecetluia în sfârşit un adevăr neîndoielnic: armonia sentimentelor şi aviditatea lor reciprocă. Faye primi acest sărut ca o lumină la capătul unui tunel şi se abandonă cu mulţumire, suspendată de buzele acestui bărbat straniu pe care-l cunoştea atât de puţin.

Brusc, el întrerupse îmbrăţişarea lor.

- N-am timp să beau cafeaua pe care mi-ai promis-o,

zise el, rămâne pe altă dată. Trebuie să plec.

In clipa următoare, uşa se închidea după el. Faye rămase în antreu, cu răsuflarea tăiată, incapabilă să reacţioneze. Îşi aminti că avea încă mantoul pe ea, îl scoase şi se duse să-l pună în şifonierul din camera ei.

Capitolul 6

In ziua următoare, instalându-se în faţa mesei sale de desen, Faye înţelese cât de necesară era munca pentru echilibrul ei. Dormise prost, răvăşită de evenimentele din ajun. Ce să creadă oare despre vizita lui Terence? Ii spuse el însuşi că se afla la Paris pentru afaceri, dar îi consacrase toată după-amiaza, până la acea plecare precipitată, de neînţeles...

Plimbarea lor la Honfleur, încrederea regăsită şi lunga lor conversaţie pe terasa micii cafenele fuseseră momente de bucurie pentru tânăra femeie, dar nu putea să ignore că o ostilitate fundamentală continua să otrăvească relaţiile lor.

Nu îndrăznea să-şi ducă gândul prea departe, de teamă să nu descopere în sine sentimente de o intensitate îngrijorătoare. Cât despre Terence, purtarea lui enigmatică nu reclama decât probleme fără răspuns. Tânăra femeie îşi plecă ochii asupra schiţelor sale,

negândindu-se la nimic, binecuvântând destinul care-i asigura o meserie atât de pasionantă.

Christophe, revenit la începutul săptămânii, contractase o gripă rea. Faye se hotărî să-i facă o vizită.

Când intră în camera lui Christophe cu un buchet de trandafiri în mână, găsi tot interiorul plin de flori, ciocolată şi fructe. El n-o lăsă să se apropie prea mult de teama contaminării şi purtară o discuţie puţin cam afectată, întreruptă adesea de apariţiile doamnei Lefevre sau ale secretarului lui Christophe.

Aşezată într-un fotoliu, Faye se plictisea în faţa acestui bărbat mereu amabil şi îndatoritor, deşi se aştepta la mai multă căldură şi pasiune. „Ce să-i cer, în definitiv? îşi zise ea ieşind. Îl cunosc bine, totuşi. Nu pot să mă aştept de la el să-şi schimbe subit caracterul!“
Faye trebui să se încline în faţa evidenţei: dacă era mereu acelaşi şi ea îl plictisea însemna că ea era aceea care se schimbase.

Departe de a o linişti, această idee trezea în ea un sentiment de panică, încât o doză dublă de muncă zilnică abia era suficientă s-o smulgă din gândurile ei.

Munci întreaga săptămână din greu, fără să se mai gândească la Terence. Vineri seara, se culcă pe la ora unu dimineaţa, epuizată de atâtea eforturi.

Când se trezi dimineaţă, soarele era deja sus pe cer. Îşi făcu un duş, îşi prepară micul dejun fredonând şi se instală să-şi bea cafeaua aproape de o fereastră deschisă privind spre stradă şi spre cer.

Când soneria răsună la uşă, un presentiment absurd o făcu să se înfioare. Nu aştepta pe nimeni. Dacă era…

Terence, într-adevăr, se afla pe palier. Regăsind această figură pe care o alungase metodic din gândurile ei toată săptămâna, tânăra femeie fu cât pe ce să leşine.

- Bună… murmură ea cu o voce slabă. Eşti într-adevăr

imprevizibil!

„La naiba, se gândea ea, trebuie că am aerul unei proaste!“

Dar Terence o privea cu ochii săi negri mai limpezi decât soarele.

- Ce spui? Te-am avertizat totuşi că voi veni să-mi beau cafeaua. Desigur, n-am precizat nici ziua şi nici ora, adăugă el cu un aer fals ruşinat.

- Cunoşti acest instrument modern şi de largă folosinţă, relativ răspândit de zeci de ani, care se cheamă telefon? El serveşte tocmai pentru avertizarea oamenilor înainte de a le face o vizită.

- Da, dar cum spune proverbul, o femeie avertizată face cât două, completă Terence sprijinit neglijent de tocul uşii. Personal, prefer să n-am decât un singur exemplar din dumneata.

- Hm! Foarte nostim, răspunse tânăra femeie înfrânându-şi un zâmbet. Să ştii că aş fi preferat să fiu anunţată de vizita dumitale. In fine, pentru că eşti aici, intră.

El o urmă în salon. Faye se simţea parcă goală în neglijeul de mătase roşie şi căuta un pretext pentru a se duce să-şi ia capotul. Terence nu părea să ţină peste măsură la asta.

- Eşti încântătoare în acest neglijeu. Iată avantajul unei vizite neanunţate.

- Mulţumesc, bângui ea. Eşti tot în călătorie de afaceri?

- Intr-adevăr, vin de la Lyon. Am decis să fac un ocol pe la Paris înainte de a mă întoarce seara acasă. Cumpărături şi diverse lucruri de făcut, ştii cum este... In fine, dacă eşti liberă în această după-amiază, aş fi încântat să fiu la dispoziţia dumitale.

- Ei bine... Vrei cafea? întrebă ea brusc.

Dispăru în bucătărie pentru a căuta cafetiera. Ce

întâmplare stranie! Terence era din nou la Paris şi-i propunea să-şi petreacă ziua cu el. In vârtejul emoţiilor sale, nu mai ştia dacă dorea sau nu. Ce aştepta oare de la ea? Să-şi lase baltă toate planurile pentru a-şi petrece după-amiaza cu el?

Aducând tava cu cafea, remarcă:

- Nu mi-ai spus că vii atât de des în Franţa pentru afaceri.

- La drept vorbind, nu este ceva obişnuit. Câteodată, rămân în Anglia luni de zile, alteori călătoresc toată săptămâna. Atunci, spune-mi, ai câteva ore să-mi consacri în această după-amiază? Eşti liberă să refuzi, n-aş vrea ca sosirea mea neprevăzută să-ţi dea planurile peste cap.

Ea îi aruncă o privire pe sub gene. Avea talentul de a preîntâmpina orice critică.

- Nu, zise ea încet, n-am nimic special de făcut azi.

- Atunci, te duc să vizitezi locurile pe care le prefer la Paris! Fugi să te îmbraci.

In după-amiaza aceea, Faye descoperi în compania lui locuri din oraş unde nu călcase niciodată, mici muzee care ascundeau minunăţii şi un salon de ceai încântător unde au mâncat prăjituri cu frişca. Râdeau ca nişte copii, nepăsători şi bine dispuşi, curioşi de tot ce descopereau împreună.

Spre şase seara, Terence declară:

- Am făcut destul pentru azi. Să ne întoarcem.

Faye nu se formaliză de acest ton pe care odinioară l-ar fi calificat drept autoritar. Începea să înţeleagă că, sub comportarea lui cam repezită, Terence ascundea o mare supleţe de spirit.

Se întoarseră pe jos, pe malurile Senei. Faye abia simţea oboseala, fericită de această frumoasă zi în care Terence manifestase atât entuziasm s-o facă să

descopere lucruri care-i plăceau. Se gândea să-l invite să cineze la ea, dar când urcau spre bulevardul Saint-Germain, păreau brusc foarte preocupaţi.

- La naiba, este mai târziu decât credeam. Abia avem timp să bem un ultim pahar la „Deux Magots“ şi trebuie să alerg la aeroport.

Ascunzându-şi decepţia, tânăra femeie îl părăsi câteva minute mai târziu cu o strângere de mână. Relaţiile lor păreau că se stabilizaseră într-o prietenie sinceră.

Nu era oare ceea ce dorise? Terence se arăta prietenos şi cald, într-un cuvânt respectuos. Ar fi trebuit să se bucure. Când afacerile sale îl aduceau la Paris, profita de ocazie s-o vadă. Era foarte normal.: într-un anume fel, nu erau din aceeaşi familie?

Ajunse să se teamă că activitatea nu-l va mai aduce în Franţa. La această idee, o deprimare stranie puse stăpânire pe ea. Dar, două săptămâni mai târziu, el reveni.

Primăvara era deja înaintată. Parisul strălucea de soare şi răsuna de cântecele păsărilor. De data asta, Terence îşi luase precauţia să telefoneze şi Faye l-a aşteptat acasă, cu inima bătând mai repede. Când îi deschise uşa, prezenţa lui o tulbură din nou.

Purta sub braţ o mică pânză despre care îi spuse că fiind de foarte mare valoare, nu dorea în nici un caz s-o lase în maşină. Faye suferi să constate că aceste călătorii de afaceri nu erau pretexte. Dar, în fine, era aproape de el şi nimic nu conta deocamdată.

De data aceasta, o conduse în Montmarte, unde pictori cu talente diverse îşi exercitau arta în stradă, sub privirea uimită a profanilor. Se opriră să admire talentele unui cântăreţ de stradă care se acompania cu o orgă primitivă, băură o cupă de şampanie într-o cafenea mică aproape de Sacre-Coeur, apoi se întoarseră

extenuaţi şi mulţumiţi în Cartierul latin.

De astă dată, Faye nu riscă să-i propună o cină la ea acasă şi de altfel Terence nu părea să se aştepte la aşa ceva. El urcă la ea să-şi ia tabloul să-i strânse mâna prieteneşte, mulţumindu-i pentru „această zi extrem de plăcută“.

- Şi pe altă dată, răspunse Faye pe acelaşi ton.

Ascultă paşii lui coborând rapid scara, ca şi cum se grăbea să plece. Se simţea nefericită şi frustrată, fără nici un motiv. Terence se împrietenise cu ea, ce putea fi mai plăcut?

Acest bărbat îi oferea compania lui, cultura şi simpatia sa. Ce voia mai mult?

Două zile mai târziu, un comisionar îi aduse acasă un buchet enorm de flori primăvăratice. Buchetul era atât de mare încât Faye a trebuit să folosească toate vazele din dulapurile ei. Nu exista nici o carte de vizită printre flori, dar un singur bărbat din cunoştinţele ei putea să le trimită.

Terence... Cine altul ar putea alege această masă pestriţă de lalele, zambile, irişi, narcise galbene şi frezii? Exista oare un mesaj ascuns printre flori?

Tot aranjând florile în vaze, Faye făcea fel de fel de presupuneri. Curând, apartamentul era în întregime înmiresmat de parfumul freziilor. Părea că însăşi prezenţa lui Terence emana din aceste flori.

De acum înainte, trebuia să recunoască evidenţa: era îndrăgostită de acest bărbat. Toate obiecţiile legitime pe care judecata i le prezenta dispăreau în faţa unei iubiri prea puternice pentru a rămâne ignorată. Se trezea cântând, salutând irişii şi narcisele, nu avea nevoie de nimeni, nu mai deschidea nici televizorul.

Dragostea sa, oricât de nebună şi de periculoasă putea fi, umplea în întregime toată această casă plină de flori,

şi se impunea ca singurul adevăr pe care-l cunoscuse vreodată.

„Cât eram de naivă, îşi spunea ea. Mă fixasem asupra lui Christophe pentru că de el nu mă temeam, deoarece nu-l iubeam cu adevărat. Voiam ca totul să se desfăşoare potrivit unor planuri bine stabilite. Nu ştiam, nu ştiam... “

Mângâia cu vârful degetelor corola violetă unui stânjenel, cu un surâs plutindu-i pe buze.

Când Claudia sosi câteva zile mai târziu, îşi găsi fiica vitregă urcată pe un taburet de bucătărie, cu părul strâns într-o bentiţă, agăţând perdele noi la camera ei. Apartamentul strălucea în întregime. Noi abajururi de culoarea caisei aruncau umbre portocalii pe pereţi.

- Ei bine! exclamă Claudia. Ce harababură, Faye! Sper că nu te deranjez!

- Nicidecum, răspunse ea, scuturându-şi minunatul ei păr castaniu-roşcat. Mai am doar o ultimă perdea de pus. Priveşte, ce părere ai?

- Este drăguţ, bineînţeles. Puţin boem. Personal, mie nu-mi place acest cartier. Prefer arondismentul şaisprezece.

- Ei bine, eu sunt fericită aici. Cu ce să te servesc? Un Martini?

Claudia acceptă. Tânăra femeie îi servi un pahar, puţin uimită. Primise un telefon de la mama ei vitregă în după-amiaza aceea, dar nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea ei. Deocamdată, Claudia sporovăi cu însufleţire, pe temele cele mai diverse: prieteni comuni pierduţi din vedere, condiţiile de pe Coasta de Azur comparate cu cele din regiunea pariziană, decorarea casei sale de la Cannes...

- Nu-ţi imaginezi cât mă costă această vilă, spunea Claudia cu vocea ei ascuţită. Dar, în sfârşit, mă descurc.

Prietenii care merg în voiaj mă plătesc ca să le supraveghez casa şi eu în acest timp îmi închiriez vila. Asta este foarte rentabil. Slavă Domnului, sunt în contact cu toată această mişcare neîntreruptă.

Faye nu răspundea decât dând din cap, aşteptând ca vizitatoarea ei să se hotărască să abordeze adevăratul motiv al vizitei sale, toate astea nefiind decât o introducere pentru a intra în subiect.

In fine, acum că bietul Julius a murit, continuă ea, lucrurile sunt mult mai dificile pentru mine. N-am nici o pregătire deosebită, nu pot aspira prin urmare la o profesie serioasă. Tu ai avut noroc, draga mea, de a fi urmat cursuri de desen şi de croitorie!

La aceste cuvinte, Faye simţi cum o părăseşte calmul. Claudia nu era lipsită de tupeu! Ea care se opusese întotdeauna ca fiica ei vitregă să îmbrăţişeze o carieră de stilist!

- Norocul n-are nimic de-a face cu asta, Claudia. Am dat dovadă de voinţă, aminteşte-ţi şi am muncit din greu.

- Bineînţeles, bineînţeles... In sfârşit, ce-i făcut este făcut. Am regretat adesea că tatăl tău s-a încăpăţânat în această stupidă ceartă cu Julius. Lucrurile ar fi fost altfel, astăzi. Şi tu, draga mea, ai moştenit Brantye. Nu-mi spune că nu este un noroc! Ştii că acest conac înseamnă mulţi bani...

„Iată-ne ajunşi la problemă!“, se gândi tânăra femeie.

- Da, presupun că este un noroc, răspunse ea nepăsător. Nu ştiu încă dacă-l pot vinde.

Claudia era cât pe ce să se sufoce.

- Cum? Brantye nu este încă pus în vânzare? Dar la ce te gândeşti? Dacă aveam norocul să primesc o asemenea moştenire, îţi garantez că aş fi evaluat rapid valoarea lui financiară. Îl vei vinde, fireşte?

- Ei bine... Cred că da.

- Bineînţeles că-l vei vinde. In fine, continuă Claudia cu un mic râs gutural, o persoană rezonabilă ca tine nu-şi va lua pe cap o casă veche plină de lilieci!

Urmă un moment de tăcere, apoi Claudia reluă cu voce joasă:

- Ştii Faye, m-am gândit mult la trecut după moartea lui Julius. Aceasta mi-a provocat, cum se spune, un şoc. Mi-am sacrificat tinereţea tatălui tău, tu ştii că nu era uşor să trăieşti zi de zi cu el şi a trebuit în plus să vă fac educaţia, ţie şi lui Vicky.

„Ce ruşine! se gândi Faye. Cum îndrăznea să vorbească aşa?“ Dar tăcu.

- Da, suspină Claudia, mi-am sacrificat tinereţea. Ne lipseau adeseori banii...

- Credeam că bunicul plătea ceva tatei ca să ne ajute.

- Bineînţeles, dar nu era suficient. In fine, asta arată ce mult înseamnă, într-o familie, să te susţii reciproc. Vicky şi cu tine sunteţi singura mea familie de acum înainte. Ştii, mi-am petrecut mult timp încercând să-l împac pe tatăl tău cu Julius.

Claudia ridică ochii nevinovaţi spre Faye, care nu se lăsă păcălită: „Mincinoaso, îşi spunea ea furioasă, oare ce mă reţine să te dau afară?“

Urmă încă o tăcere lungă, în timpul căreia Claudia îşi drese glasul.

- Iată, cred că nu vei fi şocată dacă, în consecinţă, îţi cer... o mică parte din această moştenire care ţi-a căzut în braţe. Am chiar un prieten care realizează plasamente judicioase. Şi dacă doreşti, în schimbul unui capital mic pe care mi-l vei vărsa, pot să ţi-l prezint.

Îşi însoţi cuvintele cu un surâs şi Faye fu o dată mai mult frapată de perfecţiunea trăsăturilor mamei sale vitrege. Anii nu-i micşoraseră cu nimic frumuseţea, stăpânea la perfecţie arta de a se coafa şi de a se

machia. Claudia avea totul pentru a suci capul unui bărbat.

Văzând că fiica ei vitregă o privea fără să răspundă, ea reluă.

-Ştii, mi-am sacrificat într-adevăr cei mai frumoşi ani...

Era pur şi simplu şantaj. Claudia îşi puse paharul gol pe
masă şi lumina electrică provocă strălucirea unui diamant enorm pe care-l purta pe inelarul drept. Pantofii săi verzui în ton cu taiorul, proveneau dintr-un magazin de lux. Totul respira bunăstare financiară.

-Ascultă, zise Faye, nu sunt încă pe deplin hotărâtă în legătură cu Brantye.

Se detestă. De ce îşi lua atâtea precauţiuni în loc s-o dea afară pe această femeie şi să-i reproşeze deschis ipocrizia? Ar fi trebuit s-o dea afară şi să n-o mai vadă niciodată, dar în loc de asta inventa pretexte stupide ca să n-o jignească.

Claudia îşi ascunse de minune decepţia.

-Nu există nimic care să te grăbească, replică ea. De altfel, trebuie să plec. Cinez cu nişte prieteni. Mâine mă întorc la Londra şi alerg să-mi întâlnesc nişte prieteni în Scoţia, pentru weekend. Poate mă voi duce s-o văd pe Vicky, piesa ei se joacă în regiune în acest timp. Cel mai simplu este să te caut la telefon când voi trece iar prin Pris.

-Asta este, murmură Faye.

Tot ce o interesa, era ca această femeie să-i părăsească apartamentul. Până va reveni, va găsi cuvintele potrivite pentru ai spune că vânzarea conacului n-o privea şi că nu va primi nici un ban din moştenire.

Faye o conduse pe mama ei vitregă până la intrare. Un ultim buchet rămas din florile primite de la Terence, înmiresma locuinţa.

-Ce drăguţ, zise Claudia strâmbând din nas. Mici flori de câmp... Sunt de la logodnicul tău francez, presupun?

-Nu, răspunse imprudent Faye. De la Terence Mackenzie.

Claudia se întoarse încruntată.

-Cum?

Imediat apoi, cu un aer blând şi complice:

-Oh, nu-mi explica nimic. Terence este capabil de aceste atenţii emoţionante... El adoră să răsfeţe femeile, chiar dacă duce o viaţă mai presus de posibilităţile lui. Ce don Juan! L-ai văzut recent?

-De două sau trei ori. Era în trecere prin Paris.

-Ciudat. Nu mi-a spus nimic.

-De ce... l-ai văzut şi tu?

-Da, desigur, în ultimul sfârşit de săptămână. Mă duceam în Ţara Galilor s-o văd pe Margaret Farrand, o prietenă. Terence avea treburi în regiune, aşa că am călătorit împreună, cu Rollsul lui, evident. Familia Farrand l-a găsit încântător, a petrecut tot sfârşitul de săptămână cu noi. Ce plăcere să cinezi cu un bărbat atât de seducător... Şi acea aură de putere ce pluteşte în jurul lui îi sporeşte şi mai mult farmecul. Nu găseşti?

Faye fu cât pe ce să-şi piardă cumpătul, dar îşi reveni rapid.

-Nu ştiu...

-Ei bine, crede-mă, draga mea. Terence Mackenzie este un om puternic. Obţine întotdeauna ce vrea, indiferent ce mijloace foloseşte.

-Nu înţeleg ce vrei să spui. Se pare că-l prezinţi drept un bărbat calculat şi fără scrupule.

Claudia izbucni într-un râs cristalin.

-Ce naivă poţi să fii, câteodată! De ce s-ar împiedica Terence de scrupule? Ii cunoşti ca şi mine pasiunea pentru antichităţi. Cum crezi că a găsit o maşină atât de

frumoasă? Şi satul Lodge, pe care l-a cumpărat în întregime pentru a-l restaura când era ameninţat de distrugere? Este practic ruinat datorită răscumpărării a tot ce-i accesibil în regiunea Brantye. Când doreşte ceva, obţine în mod sigur. Este teribil de captivant. Dar bineînţeles, pentru o inimă sensibilă ca a ta, acest gen de bărbat poate face ravagii. Fii atentă, draga mea.

Faye se forţă să râdă.

-De ce ar trebui să fiu atentă, pentru Dumnezeu?

-Nu ştiu. Cu florile acestea, eşti în pericol să-ţi pierzi capul.

-In fine, Claudia, n-am nici un motiv să supraestimez locul modest pe care Terence Mackenzie îl ocupă în viaţa mea.

-Cu atât mai bine pentru tine, iubito. Cel puţin, dacă îţi pierzi iluziile, eu te-am prevenit.

Faye deschise uşa şi zâmbi pentru ultima oară mamei sale vitrege.

-Nu te nelinişti pentru mine. Ştiu exact ce trebuie să fac sau nu.

Şi după ce depuse cu vârful buzelor un sărut rapid pe obrazul oferit de Claudia, Faye închise uşa cu uşurare şi se rezemă de ea.

Capitolul 7

După vizita Claudiei, moralul lui Faye era la pământ. Nu voia să acorde nici un credit insinuărilor mamei sale vitrege, dar fără să vrea îndoiala se insinua în mintea sa. Toate argumentele în favoarea lui Terence căzeau unul după altul în faţa reputaţiei de seducător pe care i-o prezentase Claudia. Chiar şi florile care o bucuraseră

atât de mult nu mai constituiau o dovadă a afecţiunii lui pentru ea.

Tânăra femeie cheltui energie excesivă spălând vasele şi trânti uşa dulapului în care aranjase paharele curate. Întoarsă în salon, deschise aparatul de radio unde un concert clasic îi oferi un fond sonor adecvat pentru a-şi concentra toată atenţia asupra schiţelor de veşminte pe care le realizase în aceste zile.

Joia următoare, colega sa Gisele îi propuse să meargă la cinematograf. Faye acceptă din toată inima.

- Apropo, ce s-a întâmplat cu Christophe? întrebă Gisele. Nu te-am mai auzit vorbind despre el, în ultimul timp.

- A fost bolnav. Este aproape o săptămână de când a plecat în sud la Menton, unde mama lui trebuie să i se alăture. Vor face o croazieră pentru a-i grăbi convalescenţa.

Gisele clipi din ochi.

- Dacă ai de gând să te căsătoreşti cu Christophe, ar trebui să n-ai încredere în mama lui. Mi se pare prea posesivă.

- Deja m-am gândit la asta, admise Faye.

Dar nu mersese mai departe cu confidenţele. Se găsea într-o asemenea confuzie sentimentală, încât prefera să nu discute pe tema asta.

De fapt, absenţa lui Christophe era o uşurare pentru ea. N-ar fi putut să-i ascundă mult timp tulburarea ei. Dacă doamna Lefevre căuta să-l îndepărteze pe fiul său de tânăra femeie, ceea ce era posibil, i-ar face fără să ştie un straşnic serviciu.

A doua zi, telefon' Terence.

- Sosesc mâine seară la Paris, zise el. De data asta vreau să văd cu ochii mei ce-ai făcut cu florile mele.

- Mi-am transformat apartamentul în seră, iată ce am

făcut. Oricum, când florile se ofilesc, trebuie să le arunci.

Terence izbucni în râs.

- Evident, dar anunţă-mă şi-ţi voi oferi altele.

Conversaţia lor era veselă şi liniştită, inima lui Faye tresărea de bucurie la idee de a-l revedea, dar punerile în gardă ale Claudiei îi reveniră curând în memorie.

- Vii într-o călătorie de afaceri, presupun?

- Nu. De data asta, pe dumneata vin să te văd. Nu găseşti că merit puţină vacanţă? De altfel, îţi aduc o mică surpriză. Făcând ordine în podul conacului, am găsit nişte documente vechi. Este vorba despre buletine trimestriale, precum şi documente care au aparţinut tatălui dumitale. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să le vezi.

- Oh, da, mulţumesc mult. Atunci, pe mâine?

- Pe mâine. Voi trece să te iau spre ora opt seara.

In ziua următoare, la ora şapte, Faye era sub duş când Terence sună la uşă. Cu părul încă umed, îmbrăcată într-un capot, alergă să-i deschidă.

- Scuză-mă, zise el, am venit mai devreme. Dar am reţinut o masă la Montmartre! Îmi vei spune acolo noutăţile. Grăbeşte-te!

- Ce dictator eşti! remarcă ea surâzând.

- Este adevărat. Ţine, iată hârtiile despre care ţi-am vorbit.

Ea întinse mâna pentru a primi punga de hârtie pe care i-o întindea, dar în mişcarea ei, un rever al capotului alunecă, dezvăluind o clipă curba unui sân.

Faye se grăbi să-şi strângă decolteul şi vru să se facă nevăzută, dar Terence o reţinu de braţ.

- Vino aici.

O cuprinse cu braţele, într-o îmbrăţişare neaşteptată.

- Mică vrăjitoare, îi murmură la ureche înainte s-o sărute.

Surprinsă şi fascinată de această creştere a senzualităţii între ei, Faye se abandonă cu încântare sărutului. Dar bucuria ei fu de scurtă durată: el o îndepărtă curând.

- Du-te ţi îmbracă-te, repede. Altfel vom întârzia.

Stupefiată, alergă să-şi îmbrace o rochie de pânză de in gri-argintiu a cărei croială sobră avea avantajul să compenseze confuzia sentimentelor sale. De ce o respinsese oare în felul acesta?

Când intră în camera în care o aştepta, simţi privirea lui Terence asupra ei.

- Ceva nu este în ordine, Terence? Rochia mea...

- Nu căuta complimente. Ştii bine că rochia aceasta îţi vine de minune.

Terence rezervase o masă pe terasa unui restaurant fermecător prin faţa căruia trecuseră în timpul uneia din plimbările lor. Domnea o căldură plăcută în această seară de mai, temperată doar de o briză uşoară care limpezea ideile tinerei femei.

Mâncarea a fost delicioasă. Terence vorbea cu uşurinţă şi părea evident că-i face plăcere să fie cu ea. Atunci, de ce întrerupsese sărutul lor, adineauri? Faye se pierdea în presupuneri.

O singură umbră a tabloului: el evita cu grijă să vorbească despre Caludia şi excursia lor în Ţara Galilor, iar Faye nu îndrăznea să abordeze subiectul de teamă să nu strice unul din aceste rare momente preţioase pe care le petrecea cu Terence.

Ajunşi la cafea, privind soarele care apunea deasupra capitalei, tânăra femeie suspină.

- Este atât de frumos... Mi-ar plăcea să vin să locuiesc în Montmartre.

- Este frumos, într-adevăr, te înţeleg. Dar, apropo, ce-ai hotărât cu Brantye? L-ai pus în vânzare?

-Nu încă. Intenţionez s-o fac, totuşi, dar mi-e greu să mă decid. Povara trecutul este uneori atât de grea... Intr-o dimineaţă îmi voi aduna curajul să-i telefonez domnului Seumour şi afacerea va fi încheiată. Cred că nu voi mai întârzia.

Terence încuviinţă cu un aer gânditor şi ceru nota de plată. Apoi se plimbară puţin înainte de a opri un taxi. Faye se temea că n-o va conduce acasă, ci se va duce direct la hotelul lui din strada Balzac, dar nu părea grăbit. Taxiul îi depuse pe amândoi în faţa casei lui Faye.

-Îmi oferi un ultim pahar? întrebă Terence clipind din ochi.

-Cu plăcere.

Cu inima bătând mai repede, îl precedă pe scară. In fine, pentru prima dată Terence nu se grăbea. Poate că dorea să rămână mai mult timp cu ea? Poate începe să se ataşeze de ea?

Intrară împreună în apartamentul tăcut. Curtenitor, Terence o ajută să-şi scoată mantoul, dar mâinile lui întârziau mai mult decât era nevoie pe umerii ei. Cu un gest plin de senzualitate, degajă ceafa tinerei femei şi depuse mici sărutări senzuale. Emoţionată şi încântată, Faye îl lăsă s-o facă.

Simţea răsuflarea lui foarte aproape. In culmea fericirii, se strânse lângă el. Atunci, el o prinse în braţe.

-Vei fi a mea, Faye. O vreau.

Tânăra femeie îşi ridică spre el ochii întrebători. El continuă zâmbind:

-Vreau să ne căsătorim, îngerul meu. Ce spui?

Uluită de această schimbare radicală, tânăra femeie bângui:

-Dar nu înţeleg... de când ne-am revăzut, n-ai...

-N-am fost tentat niciodată să te strâng în braţe, asta vrei să spui? Intr-adevăr, am păstrat în memorie acea

scenă acea scenă odioasă de la serata lui Vicky, când urgenţa dorinţei m-a împins să-ţi fac o propunere cam necuviincioasă. Dacă ai şti cât regret! Dacă ai şti cât de mult mi-am reproşat!

-Asta aparţine trecutului, murmură ea.

-Pentru a nu mai risca niciodată să te mai ofensez, mi-am jurat să fiu cumpătat cu tine, până în ziua în care îţi voi face declaraţia. Acum, este fapt împlinit.

-Prin urmare, de aceea ai plecat atât de repede, seara aceea.

-Da. N-ar fi trebuit niciodată să te sărut astfel, prin surprindere. Aştept consimţământul tău...

Faye îşi reluă respiraţia. Această scenă suprarealistă o depăşea puţin. Tremura de fericire la ideea că Terence dorea s-o ia în căsătorie, dar în acelaşi timp, o voce mică din conştiinţa ei îi şoptea că era ciudat de lipsit de ardoare pentru un bărbat îndrăgostit. Ce ciudată personalitate avea!

-Aşadar, reluă ea cu o voce gâtuită, vrei să te căsătoreşti cu mine...

-Mai mult decât orice e lume, Faye, răspunse el cu blândeţe.

Se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă cu tandreţe. Magia acestui contact o învălui din nou pe tânăra femeie şi se lăsă copleşită de valul de pasiune care creştea în ea. Terence ştia să se arate tandru şi în acelaşi timp imperios, un foc irezistibil creştea sub mângâierile lui cele mai tandre şi Faye îşi părăsi toate ezitările pentru a se preda cu totul voluptăţii dragostei lor împărtăşite.

Uşa dormitorului era deschisă. In obscuritatea apartamentului numai lumina albăstruie reflectată de marea oglindă părea să invite în mod misterios acest cuplu îmbrăţişat. Încet, ţinându-se de mână, pătrunseră în cameră.

Trebuia să fi fost ora unu noaptea când Faye se trezi. Capul ei pe odihnea pe pernă, părul era în dezordine şi sub lumina palidă a lunii, Terence o privea zâmbind.

- Mi se pare că... ai venit să bei un ultim pahar, glumi ea.

- Asta a fost de mult, îngerul meu.

Se întoarse spre el, recunoscând cu plăcere atingerea pielii lui calde şi catifelate.

- Spune-mi, Terence... au existat multe femei înaintea mea, nu-i aşa?

- Câteva. Fără îndoială, mult mai puţine decât îţi închipui. Dar nici una nu se poate compara cu tine, adorabila mea vrăjitoare.

La aceste cuvinte, el aruncă cearşaful şi făcu gestul să se ridice.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Faye cu o voce somnoroasă.

- Trebuie să plec, îngerul meu.

- Oh, nu!

Protestase spontan, cu un suspin în voce. Nu-i spusese că de data asta era în călătorie de plăcere? Sperase în mod nelămurit că îşi va petrece tot sfârşitul de săptămână cu ea.

- Iartă-mă. Să ştii că plec fără nici o tragere de inimă. Nu ţi-am spus că mâine am un seminar foarte important? Trebuie să prind avionul în această noapte.

Ea se sili să zâmbească în întuneric. La urma urmei, nu era nimic dramatic. Terence se aplecă spre ea cu tandreţe.

- Nu mă uita, Faye. Voi reveni curând.

- Când?

- Foarte curând, îngerul meu. Şi, în ceea ce te priveşte, ce intenţionezi să-i spui lui Christophe?

- Adevărul, simplu. Vom rupe legătura, la întoarcerea

lui.

Terence o sărută tandru, parcă liniştit.

-Îmi place mai bine aşa. N-am intenţia să te împart cu oricine ar fi.

Cinci minute mai târziu, era plecat.

Terence veni să-i petreacă următoarele două sfârşituri de săptămână la Paris. De data asta, n-a mai reţinut cameră la hotel şi dormi la tânăra femeie.

Aceste zile petrecute împreună au fost o încântare pentru amândoi. Hoinăreau pe străzile însorite, cinau la lumina lumânărilor, mergeau la concerte şi se întorceau apoi acasă, schimbând mângâieri pasionate. Dragostea lor înflorea ca o floare fabuloasă, radiind amândoi de fericire.

Apoi, când Terence se întorcea în Anglia, se grăbea să-i trimită lui Faye imense buchete de flori, mereu mai fastuoase, care parfumau casa până la întoarcerea lui.

Nu exista decât o singură umbră pe tablou.

Terence n-a mai vorbit niciodată despre căsătorie după seara care pecetluise unirea lor carnală. Pe Faye n-o preocupa prea mult: începea să cunoască firea capricioasă a viitorului ei soţ. Spre deosebire de Christophe, care planificase cu minuţiozitate cele mai mici detalii, Terence era perfect capabil s-o conducă într-o zi la biserică fără s-o anunţe din ajun.

Ei îi plăcea mai presus de orice acest amestec de siguranţă şi de neprevăzut pe care să-l întreţină în viaţa lor. Se purta ca un magician care scoate iepuri din pălărie şi ea îl privea cu ochii unei fetiţe uimite.

De fiecare dată, după plecarea lui, Faye era cuprinsă de o nelinişte penibilă, dar trecea peste slăbiciunile ei cu speranţa să-l revadă curând.

Intr-o duminică totuşi, el a anunţat-o că nu va putea veni înainte de trei săptămâni.

- Din păcate! zise ele trebuie să-mi câştig existenţa cu sudoarea frunţii...

- Opreşte-te! exclamă ea râzând. Mă faci să mă gândesc la Christophe!

- Apropo, în ultimele săptămâni l-ai revăzut?

- Nu, este încă plecat în croazieră cu mama lui. La drept vorbind, mă tem puţin de întoarcerea lui. O scenă de despărţire nu este niciodată un lucru uşor.

- Iată că mica noastră inocentă vorbeşte ca o femeie experimentată, hohoti Terence. Vrei să mă faci să cred că ai avut sute de despărţiri?

Faye izbucni în râs.

- Bineînţeles că nu, dar în fine, ştii despre ce vorbesc!

- Să nu ne pierdem timpul vorbind despre Christophe, replică el cu tandreţe. Aceste trei săptămâni fără tine mi se vor părea trei secole.

In seara aceea, se iubiră cu energia disperării. In ziua următoare, Terence a luat avionul şi Faye începu să se întrebe cum va supravieţui aşteptându-l. Apoi surâse în oglindă, gândindu-se că perspectiva revederii lui Terence va fi pentru ea cea mai bună raţiune de a trăi.

El îi telefonă de multe ori, de la Dublin, Amsterdam, Bruxelles... Distanţa dădea convorbirilor lor telefonice un ton afectat, lipsit în mod straniu de căldură.

Faye lăsa de fiecare dată receptorul cu un suspin, cu inima grea, dornică să-l regăsească pe bărbatul iubit în carne şi oase nu numai prin acest instrument impersonal care este telefonul. Pentru a se distrage, decise să cineze într-o seară cu prietena ei Gisele. Model aparţinând mediului de tinere femei eliberate de constrângeri, puţin prea liberă după gustul lui Faye, se grăbi să-i facă acesteia confidenţe despre propria ei viaţă privată. Cunoscuse un nou prieten cu care, spunea ea, trăia o poveste de dragoste „spumoasă ca şampania“.

-Eu nu sunt îndrăgostită la drept vorbind, explica ea, cu ochii strălucitori. Arnaud şi cu mine, nu ne vedem decât o dată pe săptămână şi ne este de-ajuns. Dormim împreună, facem o mulţime de lucruri pasionante, este un amant minunat.

La aceste cuvinte, Faye roşi, puţin şocată de tonul direct al confidenţei şi mai ales speriată de comparaţiile pe care le făcea cu propria ei poveste.

-Nu te gândeşti să te căsătoreşti cu el? îşi întrebă ea prietena.

-Să mă căsătoresc cu Arnaund? Mai degrabă mor. Toată prospeţimea poveştii noastre ar dispărea. Am începe să facem calcule şi să privim împreună la televizor, mâncând cipsuri... Şi mai ales, el ar avea puterea să mă facă să sufăr. Nu, nu-l iubesc destul pentru asta. Situaţia mă mulţumeşte pe deplin aşa cum este.

Revenind acasă în seara aceea, Faye era în prada demonilor îndoielii. Nu era oare şi ea pentru Terence decât o aventură, „spumoasă ca şampania“? Nu-i spusese niciodată că o iubeşte. N-a mai vorbit niciodată despre căsătorie. Se mulţumea doar s-o vadă o dată pe săptămână, să împartă cu ea momente intime şi după aceea să plece.

Ii propusese oare căsătoria numai cu scopul de a-şi atinge scopul? Vocea Claudiei răsună în urechile tinerei femei. „De ce s-ar împiedica de scrupule? Când doreşte ceva, obţine cu siguranţă... “

Faye stătea lângă fereastră, împietrită de spaima pe care i-o provoca această descoperire subită. Nu-l cunoştea pe acest bărbat, în ciuda dragostei pentru el. Ştia într-adevăr ce se ascunde în spatele acestor ochi negri şi de nepătruns?

Când se trezi în dimineaţa următoare, aceste gânduri

sumbre nu mai erau decât o amintire urâtă. Christophe îi telefonă la birou în acea după-amiază. Sosise din croazieră şi dorea s-o vadă. Tânăra femeie acceptă cu o teamă surdă să cineze cu el.

Se bucură să-l vadă sănătos, cu faţa bronzată, la fel de elegant într-unul din costumele lui închise la culoare. Cu toate acestea, nu mai înţelegea cum a putut intenţiona să-şi petreacă viaţa cu el. Era atât de diferit de Terence.

Aşezată pe bancheta tapiţată cu catifea roşie a unei braserii de lux, comandară masa. Christophe începu conversaţia.

- Ce-ai făcut în timpul absenţei mele, draga mea?

- Ei bine...

Sosirea chelnerului o întrerupse pe tânăra femeie. Christophe reluă:

- Oh, Am uitat. Eşti invitată la cină la mama, mâine.

De data asta, Faye îşi luă inima în dinţi. Sosise ora mărturisirilor.

- Ascultă-mă, Chrstophe. Îmi pare rău, dar trebuie să refuz această invitaţie.

Îşi ridică spre el o privire sinceră. El vru s-o întrerupă:

- Ce păcat! Voiam să profit de această ocazie pentru a anunţa...

- Opreşte-te! Ştiu ce urmează să spui. Nu trebuie să te mai gândeşti la asta. Îmi placi mult, dar, cum să spun... Nu este destul pentru a întemeia o viaţă în doi. Trebuie să mă înţelegi. Îmi pare rău.

Christophe nu răspunse nimic. Îşi începură masa în tăcere, apoi, pe nesimţite, el schimbă subiectul discuţiei. Faye cunoştea bine această tactică pe care o întrebuinţa adesea în afaceri. Voia să lase să treacă furtuna.

După cafea, el reluă pe tonul lui cel mai serios:

- Ce-i drept, Faye, am sperat la o primire mai călduroasă. Înţeleg că, în absenţa mea, ai avut timp să

intri la idei.
Această moştenire şi toate acele poveşti de familie te-au obosit mult. Iţi trebuie timp să reflectezi şi eu te înţeleg foarte bine.

- Nu este asta, răspunse ea. S-au întâmplat multe în timp ce nu erai aici...

- Sst! Nu vreau să aud mai mult în seara asta. Ne cunoaştem de luni de zile. N-o să distrugi totuşi relaţia noastră în câteva minute.

O conduse la maşina sa. In timp ce mergeau pre Cartierul latin, Faye făcu o ultimă încercare de a-l face să înţeleagă.

- Nu vreau să-ţi faci iluzii. Povestea noastră este într-adevăr terminată, chiar dacă voi avea întotdeauna multă stimă deosebită şi afecţiune pentru tine, Christophe.

- Aşteaptă puţin. Marile decizii cer reflecţie. Cine îţi spune că mâine nu-ţi vei schimba părerea?

Tânăra femeie suspină.

- Nu-mi voi schimba părerea nici mâine, nici poimâine, niciodată. Christophe, ceea ce încerc să-ţi spun, este că am cunoscut pe altcineva. Nu ştiu încă unde mă va duce asta, dar este limpede că tu şi cu mine nu trebuie să ne mai vedem.

- Înţeleg... zise Christophe pe un ton glacial. Acest domn este englez, fără îndoială?

- Da.

- Atunci, mă înclin. Ai dreptate, nu este nimic de adăugat.

O lăsă în faţa casei ei fără un cuvânt în plus. Puţin întristată, Faye se aplecă să-l sărute pe obraz.

- Nu fi nefericit, Christophe. Povestea noastră n-ar fi mers oricum foarte departe. Nu eram într-adevăr eu însămi... Fii fericit. Vei găsi o femeie demnă de dragostea ta şi de calităţile tale, sunt sigură.

Se îndreptă spre scară cu lacrimi în ochi. O pagină din viaţa ei se întorcea pentru totdeauna. La uşurarea ei se adăugă o compasiune instinctivă: spera ca prietenul ei Christophe să nu sufere prea mult.

Intrând în apartament, Faye fu cuprinsă brusc de dorinţa iraţională de a-l căuta pe Terence. In principiu, nu trebuia să revină decât în ziua următoare, dar nu se ştie niciodată.

Cu degete tremurânde, formă numărul de telefon de la Lodge. Oh, dacă ar fi acolo! Avea nevoie să-i audă vocea şi să-l anunţe că era în sfârşit complet liberă.

După ce a sunat de trei ori, cineva a ridicat receptorul. Nebună de bucurie, exclamă:

- Alo?

- Cine este? răspunse o voce de femeie.

Era vocea Claudiei.

Faye trânti din nou telefonul, ca şi când îi arsese brusc degetele, apoi alunecă în genunchi, pe podea, cu ochii plini de lacrimi, cu fruntea sprijinită de colţul ascuţit al mesei joase.

Capitolul 8

Cu ochii arzând de oboseală, Faye privea ceasul electric pe care defilau minutele. Trebuia să se întindă în pat şi să doarmă. Cu puţin noroc, somnul va pune capăt disperării sale, cel puţin pentru câteva ore.

Executa ca un automat gesturile obişnuite de fiecare zi. O întrebare dureroasă îi chinuia mintea. Ce căuta Claudia la Terence, răspunzând la telefon ca o stăpână a casei?

Răspunsul era, din păcate prea evident!

Prin urmare, Terence făcea joc dublu de la început. Se chinui astfel ore întreg şi, în sfârşit epuizată, decise să nu se mai gândească la nimic. Terence trebuia să revină la Paris zilele acestea. Va afla care este adevărul.

Zilele treceau, triste şi posomorâte în ciuda timpului frumos, şi Terence nu-i telefona, nu-i trimitea flori. Poate că nu va mai reveni niciodată.

De la Vicky sosi o scrisoare plină de anecdote amuzante. Ii povesti turneul ei în amănunt. Câteva rânduri o frapară pe Faye în mod special.

„Nu vei ghici niciodată pe cine am văzut venind în culise săptămâna trecută: Claudia, îmbrăcată toată în mov, extrem de elegantă ca întotdeauna, care venise să asiste la reprezentaţie. Nu mi-a făcut nici cel mai mic compliment, tu o ştii, dimpotrivă şi-a petrecut timpul vorbind despre Terence Mackenzie. Şi-au petrecut chiar un weekend împreună, în Scoţia, draga mea! Văzuseşi bine, există probabil ceva între ei. Bravo ţie, nimic nu scapă ochiului tău de linx“.

Aceste câteva cuvinte aduseră lovitura fatală tinerei femei. Era convinsă că Terence nu va mai reveni, că inventase această călătorie de afaceri pentru a petrece zile liniştite cu Claudia.

Vineri seara, data stabilită pentru reîntoarcerea lui la Paris, se instală în faţa televizorului cu o salată verde în faţă. Purta aceleaşi haine pe care le avusese la lucru, nesimţind necesitatea de a se schimba.

Totuşi, în jur de ora opt, se auzi soneria de la uşa de la intrare. Faye se ridică, îşi puse pantofii pe care-i scosese când intrase în acasă şi se îndreptă spre uşă. Poate că era Terence. Şi ce-i cu asta? Venea fără îndoială s-o rupă cu ea.

Deschise şi, fără un cuvânt, el înaintă spre ea ca s-o îmbrăţişeze. Părea atât de fericit s-o revadă, încât îşi

înghiţi un suspin. Ce însemna oare asta?

Terence o privea tandru, cu un aer puţin neliniştit.

-Ce ai Faye? Ceva nu-i în ordine?

-Nu, nu-i nimic, zise Faye evitând să-l privească. Nu te aşteptam azi, asta-i tot.

Terence intră în salon şi îşi reluă locul obişnuit pe canapea. Avea sprâncenele încruntate, dar o licărire de amuzament strălucea în ochii lui.

-Cum aşa, nu mă aşteptai? Haide, domnişoară Armitage, ştiai bine ce bărbat punctual sunt!

-N-ai telefonat în aceste zile...

-Am încercat, imaginează-ţi, dar n-a răspuns nimeni. Şi cu toată munca asta, nu eram liber să te sun la orele pe care le voiam. Dar în fine, prevedeai că voi fi aici seara asta?

-La drept vorbind, nu, răspunse ea tăios.

Terence deveni brusc serios.

-Ce tot spui? Să nu-mi spui că ai alte planuri pentru acest sfârşit de săptămână!

In faţa tăcerii tinerei femei, se ridică şi izbucni.

-Este din nou Christophe!

Faye scutură din cap. Toate astea erau ridicole, şi Terence nu era cel mai în măsură să-i facă scene de gelozie.

-M-am despărţit de Christophe, replică ea cu calm. Şi pentru cunoştinţa ta, să ştii că nu „prevăd“ niciodată prea departe ceva care include o altă persoană decât mine fără a avea asigurări din partea acelei persoane.

Avea impresia că vorbea fals, dar cum să lămurească această poveste sumbră cu Claudia?

-In sfârşit, adevărul este că weekendul meu este în întregime liber.

-Bun, încuviinţă Terence, care se potolise.

Îşi depuse bagajele în cameră în timp ce Faye îi servea

o băutură. Atmosfera dintre ei era încă apăsată de subînţelesuri, dar încetul cu încetul se regăseau. Faye lupta cu prea marea tandreţe care o îndemna, în ciuda furiei sale, să meargă să se cuibărească lângă el. Tentaţia devenind prea puternică, atacă direct.

- Am auzit spunându-se că ai călătorit adesea cu mama mea vitregă în acest timp.

Terence nu păru deloc impresionat.

- Claudia? Oh, o cunoşti. Este mereu între două trenuri. Am zărit-o din când în când în Lodge sau la Londra, în casa unor prieteni comuni. Asta te supără?

Faye se forţă să râdă.

- Nu, bineînţeles că nu. Suntem liberi de faptele noastre, tu şi cu mine, nu-i aşa?

- Ii vorbise pe un ton ridicat, neobişnuit.

Terence deveni atent.

- Vrei să-mi spui ce-mi reproşezi, la urma urmei? Nu cred că suntem nişte străini unul faţă de celălalt! Ce ai, Faye?

- Nimic special. Dar soseşti atunci când nu te aşteptam şi...

Terence se ridică brusc şi dispăru din cameră. Când reveni cu sacul de călătorie în mână, Faye a înţelese că o părăsea pentru totdeauna. Avea un moment de disperare, dar îşi reveni imediat. Era preferabil decât o relaţie degradantă pe seama căreia să-şi facă iluzii.

Dar spre marea ei surpriză, Terence îşi puse sacul pe canapea, îl deschise şi scoase o sticlă de şampanie.

Faye scoase un mic chicot amintindu-şi cuvintele Giselei despre legăturile „spumoase ca şampania“.

- Ce sărbătorim? întrebă ea pe un ton acru. Este oare aniversarea ta?

Terence se apropie de ea şi-i luă faţa în mâni. Ochii lui negri reflectau toată blândeţea lumii.

- Totul depinde de tine, zise el. Crezi într-adevăr că poate să ne despartă ceva? Claudia, Christophe, zilele când n-am reuşit să-ţi telefonez, toate astea nu înseamnă nimic, Faye.

Învinsă, ea se cuibări lângă el.

- Ai dreptate, murmură ea. Nu vreau să ne certăm. Atunci, spune ce sărbătorim?

- Iţi voi spune când vei fi îmbrăcată şi gata de plecare. Vreau s-o duc la cină pe cea mai frumoasă femeie din tot Parisul!

Ea se îndreptă spre sala de baie, sub privirea complice a lui Terence. Fără îndoială, în orice caz, un duş îi va face bine.

Când se află sub jetul fierbinte al duşului, închisă în sala de baie, Faye constată că o oboseală supraomenească pusese stăpânire pe ea. Câte emoţii, câte incertitudini... Şi acum, deşi liniştită, nu mai ştia ce să creadă.

Absorbită de gândurile ei şi prin zgomotul apei, nu auzi când uşa se deschise. Terence se strecură maliţios înăuntru.

- Vrei să-ţi dau un prosop?

- Cu plăcere, mulţumesc.

Ii întinse un cearşaf de baie şi o prinse de mâini ca s-o tragă spre el. Ţinând-o strâns lângă el, îi freca viguros spatele şi braţele. Sub efectul acestui masaj neaşteptat, Faye îşi recăpătă încetul cu încetul energia. Terence termină cu un sărut tandru pe gât. Ea riscă o remarcă timidă.

- Este prima dată când sunt tratată ca o păpuşă.

- Sper.

- Este foarte plăcut.

- Şi încă n-ai văzut nimic... Dar acum grăbeşte-te să te îmbraci, suntem în întârziere.

- Bine, generale!

- Rupeţi rândurile! încheie Terence într-un hohot de râs.

Zece minute mai târziu, când intră în salon, Terence citea o revistă. La vederea tinerei femei îmbrăcată în întregime în catifea neagră, se ridică de pe canapea cu un aer admirativ.

- Eşti superbă!

Ea se înfioră de plăcere la acest compliment şi ieşi la braţul lui, fericită totuşi să-l regăsească.

Terence rezervase o masă într-un mic restaurant rusesc unde cântau violonişti ţigani. Atmosfera era intimă şi călduroasă, comandară caviar şi mâncăruri tipice pe care le savurară cu plăcere. Faye regăsea încetul cu încetul încrederea şi tandreţea care-i uneau. Terence alese momentul desertului ca să abordeze subiectul dureros. Surâzând pe deasupra îngheţatei de lămâie, atacă de-a dreptul.

- Nu vreau să existe nici cea mai mică bănuială între noi. Să-mi spui exact ce întrebări îţi pui în legătură cu relaţiile mele cu Claudia.

- Ei bine... Se pare că aţi petrecut amândoi un sfârşit de săptămână în Scoţia.

- Nu este în întregime exact. Acum cincisprezece zile aveam o întâlnire de afaceri importantă în regiune şi Claudia se găsea şi ea acolo, la nişte prieteni. Amicii în chestiune voiau să facă evaluarea colecţiei lor de tablouri. Claudia mi-a cerut aşadar să trec pe la ei cu titlu de consultant profesionist, şi ca urmare m-au invitat la cină pentru a-mi mulţumi. Am plecat la Dublin la sfârşitul serii.

- Înţeleg... murmură tânăra femeie.

Claudia se pare că se lăudase puţin exagerat. Îndoielile lui Faye se şterseră ca prin minune. Ea insistă

totuşi.

- Şi acel sfârşit de săptămână la Margaret Farrand, în Ţara Galilor? Era tot pentru afaceri?

Terence făcu ochii mari.

- Cine ţi-a vorbit despre asta?

- Chiar Claudia, când a venit să mă viziteze la Paris.

- Nici tu nu mi-ai vorbit despre această vizită.

- Haide Terence, nu este acelaşi lucru şi tu o ştii foarte bine.

- Bun. Este adevărat că am însoţit-o pe Claudia în Ţara Galilor acum ceva mai mult de o lună. Nu-mi place să conduc singur mult timp şi aveam ocazia să-i fac un serviciu. De ce nu i l-aş fi făcut? Iţi amintesc că pentru mine este o prietenă, nimic mai mult, desigur, dar totuşi o prietenă. Mai ai alte întrebări?

Faye luptă împotriva unei dorinţe absurde de a plânge. Terence trebuie să fi remarcat, deoarece luă mâna tinerei femei în a lui.

- Această neînţelegere este absurdă, îngerul meu. Să ştii că te-am căutat de zeci de ori la telefon în această săptămână, dar nu erai acasă niciodată.

- Am lucrat până târziu...

- Asta mi-am spus şi eu, în loc să-mi închipui ce-i mai rău, cum se pare că faci tu cu atâta uşurinţă!

Această discuţie o liniştise pe tânăra femeie. Toate îndoielile din ajun îi păreau acum ridicole şi fără temei. S-au întors în apartamentul din Carterul latin, dornici să fie singuri.

Chiar în hol, Terence o cuprinse în braţele lui.

- E şi atât de frumoasă, murmură el.

- Datorită ţie mă simt frumoasă.

- Sst...

Depuse un sărut pe buzele ei şi o trase spre el. Li se părea că trecuseră secole de când fuseseră lipsiţi unul de

celalalt. Nebuni de fericire, se ameţeau de sărutări şi de mângâieri. Deodată, Terence o ridică pe Faye ca pe un fulg şi, cu ţipete şi râsete, o duse în dormitor. Ea i se oferi cu gravitate, conştientă că-i aparţine cu trup şi suflet. Nu mai conta decât această iubire supraomenească pe care o trezise în ea.

Zâmbeau fericiţi şi potoliţi, între cearşafurile cam şifonate. Ce oră putea să fie? Faye nici măcar nu se întreba, fericită doar să simtă lângă ea căldura bărbatului pe care-l iubea. Brusc, el se ridică.

-Aşteaptă-mă şi nu profita pentru a fugi.

Faye izbucni în râs.

-Să nu fug? Dar unde să găsesc forţa?

El nu răspunse nimic şi dispăru. Cinci minute mai târziu, se întorcea, cu sticla de şampanie rece şi două cupe.

-Oh, uitasem, exclamă Faye. Ce sărbătorim, atunci?

Terence se aşeză pe pat şi deschise cu precauţie sticla. Întinzând tinerei femei o cupă plină cu nectar sfârâitor, răspunse grav:

-Poate îţi aminteşti că acum câtva timp, te-am cerut în căsătorie. Nu mi-ai dat nici un răspuns pe loc. Astă seară, aştept răspunsul.

Faye îl privi minunându-se, cu ochii strălucind. Atingea în acest moment culmea fericirii.

-Este oare posibil? Vrei într-adevăr să ne căsătorim?

-Desigur. Nu ţi-am cerut-o destul de clar?

-Nu ştiu. Păreai puţin... ciudat, în ziua aceea.

A fost rândul lui Terence să izbucnească în râs.

-Era inevitabil, sufletul meu. Era prima mea cerere în căsătorie.

-Mai este ceva, bângui Faye. Nu mi-ai spus niciodată dacă... mă iubeşti.

El se aplecă spre ea şi-i prinse ambele mâini.

-Ce brută sunt, draga mea. Am fost crescut la internat, printre profesori taciturni, obişnuiam să nu-mi exprim sentimentele. Te iubesc la nebunie, poţi să te îndoieşti? Te iubesc cum n-am iubit niciodată o altă femeie şi vreau să te căsătoreşti cu mine.

-Şi eu te iubesc, Terence, murmură ea cu emoţie.

-Atunci, vrei să devii soţia mea?

-Da.

-Să considerăm asta drept logodna noastră oficială.

O strânse în braţe. Brusc, ea remarcă:

-Este un moment straniu pentru logodnă. Priveşte, se face ziuă...

-Ziua în care am fost sigur că erai femeia vieţii mele, a fost aceea când ne priveam ca nişte câini de porţelan, într-un han din Sussex. Totul în povestea noastră este puţin extraordinar, dar asta este pentru că eşti o femeie ieşită din comun, dragostea mea.

Capitolul 9

Sfârşitul de săptămână trecu cu viteza fulgerului, cu cine la lumina lumânărilor, îmbrăţişări languroase şi treziri tandre. Duminică dimineaţa, puţin înainte de plecarea logodnicului ei, Faye îi mărturisi.

- Ideea despărţirii îmi este de fiecare dată mai grea. Nu vreau să mai trăiesc departe de tine.

- In curând, dragostea mea, vom fi împreună pentru totdeauna. Să suportăm cu resemnare.

- Eşti extraordinar, Terence. Cum poţi să fii atât de rezonabil? Eu am impresia că mi se învârteşte capul de atâtea emoţii puternice.

Fără să răspundă, el îi luă mâna dreaptă şi o sărută.

Apoi, scotocind în buzunarul hainei, scoase o cutiuţă de catifea neagră.

- Încearcă asta, pentru ca aşteptarea să fie mai uşoară, zise el cu un aer maliţios.

Cu degete tremurânde, Faye deschise cutiuţa. O rază de soare dezvălui ochilor ei uimiţi scânteierea albăstrui-închisă a unui safir oval şi sclipirile multicolore a unei duzini de mici diamante.

- Un inel de logodnă, pentru mine... bângui ea.

- Pentru cine alta, Dumnezeule? exclamă Terence râzând. Să ştii că şi eu sufăr din ce în ce mai mult la despărţirea noastră. Va trebui să analizăm serios modalităţile vieţii noastre comune. Crezi că vei putea părăsi Parisul ca să vii să locuieşti la Lodge sau la Brantye, cu mine?

- Pe cuvântul meu... mi se pare foarte atrăgător. Ciudat, înainte de a te cunoaşte, consideram că pentru nimic în lume n-o să părăsesc Franţa. Tu m-ai făcut să-mi schimb părerea.

- Şi îţi voi demonstra cum, murmură el atrăgând-o în braţele sale.

Gisele scoase o exclamaţie de invidie văzând inelul de pe degetul lui Faye, luni dimineaţă.

- Secretoasă mică! Ai întâlnit aşadar bărbatul vieţii tale şi nu mi-ai spus nimic? Iată de ce erai atât de ciudată în ultimul timp! Povesteşte-mi tot. Este francez?

- Nu, Terence este englez. Mă voi numi doamna Mackenzie şi mă voi întoarce să trăiesc în Anglia.

- In conacul tău?

- Da.

- Ce romantic! Din ce vei trăi?

- Intenţionez să-mi creez propria mea colecţie de îmbrăcăminte. Pulovere, pentru început...

- Viitorul tău soţ este de acord?

Faye surâse maliţios.

-El însuşi mi-a sugerat această idee acum câteva luni, în timpul primei noastre întâlniri.

Începu să viseze la viitoarea ei instalare. Erau multe de făcut la Brantye, dar va putea să trăiască la Lodge până la terminarea lor. Cum spunea atât de bine Terence, aveau viaţa înaintea lor.

-Vei fi amabilă să nu vorbeşti nimănui, Gisele. Terence şi cu mine n-am stabilit încă data căsătoriei. O vom fixa săptămâna următoare şi voi vorbi eu însămi cu directorul.

Zilele se scurgeau într-o euforie minunată. Fidel obiceiurilor sale, Terence i-a trimis tinerei femei un buchet de crini însoţit de un bilet fermecător. Faye adormea în fiecare seară privind florile de pe noptieră.

Miercuri seara, Claudia telefonă fiicei sale vitrege şi-i propuse să prânzească împreună a doua zi. Faye acceptă cu nepăsare, jubilând la ideea veştii pe care i-o va da.

A doua zi la prânz, Claudia se prezentă punctuală în restaurantul din strada Rivoli unde aveau întâlnire. Era mai elegantă ca niciodată în rochia ei de mătase grej, cu părul coafat impecabil. Părea scoasă dintr-o revistă de modă.

Claudia comandă o farfurie cu crudităţi fără condimente şi o sticlă de apă minerală. Faye era speriată la ideea tuturor sacrificiilor pe care mama ei vitregă le făcea pentru a-şi păstra o siluetă impecabilă. In ceea ce o privea, nu vedea necesitatea...

In momentul când Faye îşi ducea paharul la buze, Claudia remarcă inelul.

-Ei bine, draga mea! Iată un mic secret cu care nu eram la curent. Logodnicul tău francez te-a cerut în căsătorie, nu-i aşa?

Faye surâse.

-S-a întâmplat recent, dar nu este exact ce-ţi imaginezi.

-Nu te căsătoreşti?

-Nu cu „logodnicul meu francez“ la care te gândeşti.

-Oh, oh! Un frumos misterios, atunci?

-Frumos, da. Misterios... dacă vrei. Este brunet, cu ochi negri şi-l cunoşti.

Buzele subţiri ale Claudiei se strânseră într-un surâs forţat.

-Haide, haide... Doar nu este vorba de Terence?

-Ba da! exclamă tânăra femeie cu entuziasm. Asta te miră?

-Trebuie să fii nebună, micuţa mea. In fine, n-ai ascultat ce ţi-am spus?

Faye îi arătă mamei sale vitrege, pe deasupra mesei, o faţă extaziată.

-Terence m-a cerut în căsătorie, spuse ea simplu. îl iubesc şi mă iubeşte. De ce să refuz?

Claudia izbucni într-un râs isteric.

-Te iubeşte! repetă ea scuturându-şi pletele blonde. Iată cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată. Cum poţi fi atât de naivă?

Apoi, cu un aer prietenos şi sincer consternat:

-Faye, micuţa mea, eşti gata să faci cea mai mare greşeală din viaţa ta. Nu înţelegi de ce Terence te-a cerut în căsătorie?

Faye scutură din cap.

-Şi Brantye, te-ai gândit la el? insistă Claudia.

Dintr-o dată, certitudinile lui Faye începură să se clatine.

-Ce legătură are Brantye? întrebă ea cu o voce nesigură.

-Este limpede ca lumina zilei. Ştii că până la moartea lui Julius, Terence a trăit practic întotdeauna acolo? Casa

lui de la Lodge nu era decât o locuinţă provizorie. El adoră Brantye. Se aştepta în mod vădit ca Julius să-i lase prin testament atât zidurile, cât şi mobilierul.

- Şi tu crezi că se va căsători cu mine pentru a pune mâna pe conac? Dar este absurd. Ascultă-mă, Claudia. Ştiu că nu m-ai iubit niciodată prea mult, dar te sfătuiesc să rămâi departe de această poveste. Nu mă cunoşti bine dacă tu crezi că sunt atât de naivă încât să înghit orice.

- Poate că nu te cunosc bine, răspunse calm Claudia, dar un lucru este sigur, îl cunosc pe Terence mai bine decât tine...

- Ce vrei să spui?

- Ghiceşte.

O nerăbdare crescândă colora obrajii lui Faye.

- M-am săturat de insinuările tale, Claudia! Dacă ai ceva de spus, fă-o cel puţin limpede.

- Foarte bine, reluă mama ei vitregă cu o ridicare din umeri. N-ai de ce să te superi. Mă surprinzi, Faye. Ai fost întotdeauna o fată rezonabilă şi iată că te laşi înşelată amarnic de declaraţii de dragoste mincinoase. Îl cunosc bine pe Terence, cum ţi-am spus. Ţi-a vorbit despre week-endurile noastre petrecute împreună?

- Da. Mi-a spus că în una sau două ocazii, v-aţi întâlnit ici şi colo...

- înţeleg. A fost imprecis. Şi ţi-a spus că locuiam la el? Nu, bineînţeles! Mi-e jenă să abordez acest subiect cu tine, draga mea, deoarece sunt ca o mamă pentru tine.

Faye îşi muşcă buzele. Amintirea acelui telefon dat pe neaşteptate îi reveni în minte cu o intensitate dureroasă, dar nu spuse nimic. Voia să afle.

- Terence nu este chiar un sfânt şi tocmai asta îmi place la el, urmă Claudia. După câte înţeleg, a încercat să joace pe lângă tine rolul unui îndrăgostit atent şi onest, iar tu ai căzut orbeşte în cursă. Dar ascultă-mă

bine: tot ce vrea este să pună mâna pe Brantye. Cu atât mai rău pentru tine dacă nu mă crezi.

- Este absurd, protestă Faye. Dacă vrea conacul, n-are decât să-l cumpere. El însuşi m-a făcut să-mi schimb hotărârea de a-l vinde.

Claudia schiţă un zâmbet triumfător:

- încă un lucru pe care ţi l-a ascuns: în ciuda Rollsului şi a safirului pe care ţi l-a oferit, este ruinat. N-are mijloacele pentru a cumpăra un conac ca Brantye. Are doar cu ce să trăiască. Nu ştiai nimic despre asta, nu-i aşa?

- Nu, răspunse Faye în şoaptă.

- Şi ceea ce nu ştii încă este că acum câteva zile, un cumpărător potenţial s-a prezentat la domnul Seymour. Terence este la curent. Ţi-a vorbit despre asta?

Faye rămase tăcută şi Claudia insistă:

- In ce zi exact ţi-a oferit acest inel?

Cerul se prăbuşea peste umerii tinerei femei. Intr-adevăr, schimbarea de atitudine a lui Terence data abia de câteva zile. Cu o voce slăbită, spuse:

- Dar cum se poate gândi să-şi lege viaţa de mine cu singurul scop de a dobândi această casă?

Claudia izbucni în râs.

- Crezi că Terence este bărbatul care să ia căsătoria în serios? Visezi... Unde şi cu cine crezi că era în ultimul timp, când tu îl aşteptai la Paris?

Asta era prea mult. Nebună de durere şi de furie, Faye se ridică brusc şi părăsi restaurantul fără să-şi salute mama vitregă şi de acum înainte rivală.

Cum putuse oare Terence să facă un astfel de lucru? Desigur, nu-i putea mărturisi aventura lui cu Claudia. Asta ar fi distrus toate planurile diabolice pe care se străduia să le construiască pentru a dobândi conacul. Oh, monstrul! Ce priceput era să simuleze sentimentele

cele mai sincere!

Fără îndoială, o găsea pe Faye agreabilă de privit. Nu-i displăcea să-şi petreacă o noapte cu ea, când avea prilejul. Dar n-o iubea, iată adevărul şi îndrăznea chiar s-o înşele cu propria ei mamă vitregă. Ce infamie!

Faye se întoarse acasă şi-i telefonă Giselei că nu se simţea bine şi că nu se va întoarce la lucru în această după-amiază. Cu toate astea, nu reuşea s-o creadă în întregime pe Claudia. Terence putea fi oare atât de josnic? Totuşi, îi spusese că o iubeşte!

Brusc, se făcu lumină în mintea tinerei femei. Terence nu-i mărturisise dragostea lui decât în ultimul sfârşit de săptămână, după ce aflase că Brantye risca să fie vândut. Nu simţise niciodată nevoia înainte să-i declare iubirea lui, limitându-se la câteva complimente şi să-i spună „îngerul meu“...

Claudia nu minţise. La ce puteai să te aştepţi de la un bărbat care se declară subit îndrăgostit de tine după două luni de când l-ai cunoscut? Nu exista nici un mijloc să-l demaşte. Dacă-i va relata discuţia pe care o avusese cu mama ei vitregă, el va tăgădui sălbatic pentru a nu pierde şansa de a pune mâna pe conac, apoi o va lua în braţe pentru a tăia scurt orice discuţie şi ea, nebună de iubire pentru el, nu va avea forţa să-i reziste.

Ce tortură! Faye îşi dădu seama că singura cale de scăpare era ruptura clară şi netă, fără explicaţii. Aici ajunsese cu reflecţiile ei când sună telefonul.

In receptor răsună vocea lui Christophe.

- Bună seara, Faye. Sper că nu te deranjez.

- Deloc. Ce mai faci?

- Vreau să-ţi cer un serviciu, zise el. Sper să nu mi-o iei în nume de rău... Iată, mâine seară am un dineu de afaceri foarte important şi ar fi preferabil să fiu însoţit. Cele două interlocutoare ale mele vor fi însoţite de soţii

lor şi am fost rugat să invit pe cineva. Vrei să-mi faci serviciul să... In fine, înţelegi. Suntem prieteni vechi, la urma urmei.

-Cu multă plăcere, răspunse Faye cu amabilitate.

In noua viaţă pe care o va începe fără Terence, avea mare nevoie să-şi adune toţi prietenii în jurul ei. Atunci, de ce să nu înceapă cu Christophe, care avea inteligenţa să nu-i poarte pică?

Dineul de afaceri a fost foarte plictisitor. Spre orele unsprezece, Christophe o aduse acasă pe tânăra femeie, cu nesfârşite mulţumiri. Ea suspină gândindu-se la apartamentul ei tăcut şi întunecat, la gândurile sumbre care nu vor întârzia s-o asalteze îndată ce va rămâne singură.

-Vrei să urci şi să bei un ultim pahar? îşi întrebă ea prietenul.

- Eşti amabilă. Vreau, mulţumesc.

El parcă Mercedesul şi coborî să-i deschidă portiera. Faye nu avu timp decât să-şi pună picioarele pe trotuar şi simţi că leşină.

In capătul străzii, o maşină închiriată înainta spre ei. Terence era la volan. Ii văzuse.

Christophe oferi braţul tinerei femei. Nu remarcase nimic. In acelaşi moment, Terence trecu prin faţa lor şi încetini. Faye nu făcu nici un gest în direcţia lui. Atunci, el acceleră şi dispăru spre capătul străzii într-un scrâşnet puternic de pneuri. Scena n-a durat decât câteva secunde.

Faye urcă scara la braţul lui Christophe, îi servi o cafea şi reuşi chiar să glumească timp de o jumătate de oră cu el.

Când închise uşa după el, epuizată, cu mintea goală, se felicită cu amărăciune: „Sunt la fel de bună actriţă ca şi Terence“.

Capitolul 10

Era ora opt de dimineaţă şi Faye storcea maşinal portocale în timp ce se prăjea pâinea. Ştia bine că nu va putea înghiţi nimic, dar trebuia să-şi ocupe mintea cu ceva. Ceea ce trebuia să urmeze, veni curând: Terence sună la uşă.

Se duse să-i deschidă, ştiind că sosise momentul ultimei scene. Avea o figură întunecată, cu maxilarele încleştate şi cu ochii strălucind de furie.

- Îndrăzneşti să pretinzi că nu m-ai văzut ieri seară? strigă el în loc de introducere.

Faye se simţi ciudat de uşurată. Deoarece adoptase acest ton, lucrurile vor fi mai uşoare.

- Te-am văzut, răspunse ea calm. N-am nici un motiv să neg. Dar nu te aşteptam înainte de această după-amiază.

- Intr-adevăr, se pare că aveai alte planuri pentru seara trecută!

Tonul lui urca. Faye ridică din umeri.

- Mi-ai spus că vei veni în această sâmbătă. Nu te aşteptam aseară, asta-i tot.

- Ei bine, se întâmplă că o reuniune importantă a fost anulată, iar eu am sărit în avion ca să te văd. Am avut naivitatea să cred că vizita mea îţi va face plăcere!

Amărăciunea şi furia o copleşiră pe tânăra femeie. Ea explodă:

- Bineînţeles! De ce ar fi altfel? Ai luat obiceiul să dai buzna în viaţa mea la orice oră, fără a mă preveni, şi de fiecare dată se presupune că te aştept cu devotament până te întorci. Sunt la dispoziţia ta, nu-i aşa, şi uşa mea îţi este întotdeauna deschisă!

Terence avansă spre ea, cu maxilarele încleştate.

- Şi ce găseşti anormal în asta? Suntem logodiţi, îţi reamintesc, trebuie să ne căsătorim!

- Aşa fusese convenit, într-adevăr, dar de fapt am intenţia să revin asupra angajamentului meu.

Faye trebuise să se forţeze ca să rostească această frază pe care o răsucea în minte de joi. Deoarece curajul îi slăbea, continuă pentru a-şi consolida propria ei decizie:

- N-am fost decât o proastă. Am intrat în jocul tău, dar acum văd lucrurile mai clar. Refuz să-ţi fiu soţie.

El îi prinse brutal încheieturile mâinilor. Faţă de atâta violenţă, tânăra femeie tresări, dar nu acordă atenţie.

- Ce înseamnă asta? şuieră el printre dinţi.

- N-am nevoie să-ţi explic! Lasă-mă. Mă simt înşelată în privinţa ta şi nu mai vreau să mă căsătoresc cu tine, atâta tot. Slavă Domnului, este încă timp să evit această greşeală.

- Nu vei scăpa aşa! exclamă Terence. Îmi datorezi o explicaţie. Cine era tipul care era cu tine ieri seară? Era faimosul Christophe, nu-i aşa, acela care oferă trandafiri roşii! Acest domn ţi se pare poate un soţ mai atrăgător decât mine?

Faye îl fixa cu răceală:

- Posibil!

Terence îşi plecă ochii. Avea aerul unui războinic învins. Pentru o clipă, Faye fu cuprinsă de îndoială, dar îşi aminti crudul adevăr şi păstră tăcerea.

El reluă cu o voce scăzută:

- Înţeleg. Îmi spuseseşi, totuşi, că totul se terminase între voi. Cum poţi să mă minţi până într-atât? Aşadar, pentru tine nu eram decât o aventură, amantul de week-end...

Luptând împotriva primejdioasei compasiuni care o

gâtuia în faţa acestui număr de comedian, Faye îşi adună toată energia pentru a replica:

- Nu inversa rolurile, Terence. Nu mă mai poţi înduioşa astfel. Ştiu foarte bine ce ai în minte: Brantye te interesează, nu eu. Tu nu m-ai cerut în căsătorie decât pentru a pune mâna pe conac.

- Cum? strigă el furios. Ai înnebunit? Ce legătură are Brantye cu toate astea?

- Ştii foarte bine. Nu încerca să negi, ar fi inutil.

- Faye, atitudinea ta mă revoltă. Tu eşti aceea care mă trădează, care inviţi bărbaţi acasă în absenţa mea, şi în loc de orice explicaţie, vii şi mă acuzi pe mine că ţi-am propus o căsătorie din interes. Drept cine mă iei?

- Drept cineva cu care nu vreau să mă căsătoresc, pe care nu vreau să-l mai văd. Este clar?

Se îndreptă spre comodă şi scoase cutiuţa de catifea neagră în care pusese inelul de logodnă.

- Ia-l înapoi, zise ea întinzându-i-l.

Terence închise mâna peste micuţa cutie.

- Este ultimul tău cuvânt? zise el cu o voce surdă.

Faye clătină din cap.

Nici măcar nu protestase când îi vorbise de Brantye. Se mărginise s-o acuze pe ea de trădare. Asta era o mărturie deghizată.

O teribilă senzaţie de gol se strecura încetul cu încetul în ea şi nu se mai gândea decât să se ţină bine până când Terence va ieşi pe uşă. El o privea cu o expresie de dispreţ şi de ură în ochi. „Iată adevărata lui faţă“, se gândi ea.

- Dacă acesta este ultimul tău cuvânt, zise el, mă înclin. Adio. M-ai dus de nas. Dintre noi doi, escrocul eşti tu, nu te supăra.

Acestea fiind zise, ieşi. Faye auzi uşa trântindu-se. Totul se sfârşise. Se învârti câtva timp prin apartament

ca o fantomă, tentată să se convingă că totul era cât se poate de bine, apoi se prăbuşi pe pat, scuturată de hohote de plâns.

Două ore mai târziu, cu ochii roşii şi umflaţi de plâns, se aşeza la masa de lucru pentru a-i scrie domnului Seymour să pună Brantye în vânzare. Un capitol din viaţa ei, bogat în frumuseţi înşelătoare şi amare deziluzii, se încheia pentru totdeauna. Acum trebuia să încerce să trăiască.

In timpul săptămânilor următoare, Faye îşi folosi toată energia pentru a îndeplini treburile zilnice cele mai simple. Prietena ei Gisele avusese tactul să nu spună nimic când constatase dispariţia inelului. I-a fost foarte recunoscătoare pentru asta.

In mod straniu, tânăra femeie găsi în suferinţă o sursă de energie artificială care o făcea să lucreze mereu mai mult şi să iasă pentru a căuta uitarea în distracţie.

Nu pierdea nici o ocazie să meargă să danseze, să bea sau să cineze cu prieteni şi paloarea ei romantică atrăgea privirile admirative ale bărbaţilor.

Dar în adâncul fiinţei, o singură imagine se impunea cu încăpăţânare: faţa răvăşită a lui Terence în timpul scenei de despărţire şi acea privire dispreţuitoare pe care i-o aruncase înainte de plecare. Ceea ce luase drept singura iubire a vieţii ei se transformase într-un climat de ură sordidă. Cum va putea oare să uite într-o zi?

Încetul cu încetul, totuşi, modul ei de viaţă dinainte de Terence îşi relua drepturile. Nu-l mai vedea pe Christophe, a cărui prezenţă i-ar fi readus în memorie amintiri neplăcute, dar nu pierdea nici o ocazie de a pleca în călătorie de afaceri. Vicky i-a scris ca s-o anunţe că turneul său se va termina curând şi că va veni atunci pentru a-şi petrece câteva zile la Paris.

O scrisoare a domnului Seymour o înştiinţă că primise

o ofertă interesantă pentru vânzarea conacului şi că acolo rămăsese o ladă cu lucruri personale ale familiei Armitage. Puţin doritoare să se ducă în Sussex, tânăra femeie îşi promise să-i scrie surorii sale, alăturând şi o copie a acestei scrisori, ca s-o roage să recupereze ea însăşi lada în cauză, dar înainte să aibă timpul s-o facă, firma Bois de Rose o trimise în călătorie de afaceri la New York.

Câteva zile mai târziu, când s-a întors din călătoria epuizantă din Lumea Nouă, sună telefonul. Interlocutorul se prezentă ca fiind Nick, vecinul de palier al lui Vicky.

- Sora dumneavoastră şi-a rupt un picior, zise el. Este la spital şi mi-am permis să vă sun. Se va întoarce acasă mâine dimineaţă...

- Vă mulţumesc că m-aţi anunţat. Sosesc mâine seară, spuse Faye.

- Perfect, m-aţi liniştit. Încerc, fără succes, să vă găsesc de două zile şi acum trebuie să plec în Australia pentru trei săptămâni, sunt foarte mulţumit să ştiu că există cineva care să se ocupe de Vicky.

- N-aveţi nici o grijă. Mă voi ocupa de toate. Mulţumesc încă o dată că m-aţi sunat. Spuneţi-i lui Vicky să nu se neliniştească.

- Ei bine, tocmai în privinţa asta... Vicky nu voia să fiţi deranjată. Nu-i spuneţi că v-am anunţat, lăsaţi-o să creadă că veniţi în vizită pe neaşteptate.

Faye zâmbi. Recunoştea firea surorii ei mai mici.

- Voi inventa eu ceva. Chiar am câteva probleme de rezolvat în Anglia...

După ce a închis telefonul, anunţă la birou că o chestiune urgentă o cheamă în străinătate şi îşi făcu din nou valiza. Va pleca a doua zi seara.

Un scurt telefon i-a permis să obţină o întâlnire cu domnul Seymour. La ideea de a revedea pentru ultima

dată Brantye, inima i se strânse. Va fi fără nici o îndoială o încercare pentru ea, dar accidentul lui Vicky i se părea un semn al destinului. Nu putea delega mereu răspunderile sale altcuiva. Trebuia să încheie ea însăşi acest capitol al vieţii ei.

Pentru a se încuraja, hotărî s-o ducă pe sora ei într-o croazieră în jurul lumii cu banii rezultaţi din vânzarea conacului.

A doua zi seara, sosind la aeroport, Faye telefonă surorii sale şi se prefăcu foarte surprinsă când Vicky îi vorbi despre piciorul ei rupt. Sări într-un taxi şi Nick îi deschise uşa apartamentului o oră mai târziu.

Vicky, îmbrăcată toată în roz aprins, era lungită pe canapea, puţin palidă, dar mereu zâmbitoare.

- Bună ziua, soră mai mare, exclamă ea veselă.

- Te-ai aranjat bine, după cum văd, replică Faye pe acelaşi ton. Voi profita ca să rămân puţin şi să mă ocup de tine.

Vicky îi arătă cu mândrie ghipsul pe care un amic pictor îl decorase cu diverse desene.

- Este frumos, nu-i aşa? Va fi o adevărată durere când mi se va scoate. Mă gândesc să le pun într-o ramă.

- Serios, cum ai ajuns în starea asta?

- Ţopăind pe scara monumentală care servea drept decor în piesa pe care am jucat-o în aceste ultime luni. Slavă Domnului că s-a întâmplat la sfârşitul ultimei reprezentaţii. Am făcut săritura îngerului sub privirile admirative ale colegilor mei şi hop! direcţia spital.

Faye dispăru în bucătărie şi reveni cu un ceainic plin.

- Spune-mi, reluă ea, m-am gândit la ceva. Ţi-ar plăcea să mergi în croazieră cu mine după ce ţi se va scoate ghipsul?

- Mi-ar plăcea la nebunie, răspunse Vicky cu un zâmbet strălucitor. Dar n-avem mijloacele s-o facem! Cu atât mai

mult că această păţanie îmi interzice să joc cel puţin şase luni.

Faye se aşează lângă ea şi-i turnă o ceaşcă de ceai.

- Eu plătesc.

- Şi cu ce bani?

- Cei rezultaţi din vânzarea conacului, fireşte! Domnul Seymour mi-a scris pentru a mă informa că s-a făcut o ofertă. Trebuie să-l văd vineri ca să semnez hârtiile referitoare la vânzare şi să recuperez o ladă cu lucruri care au aparţinut tatei.

- Atunci, este vândut?

- Aproape, răspunse Faye cu un suspin.

In locul uşurării sperate, această idee o făcu să cadă într-o tristeţe de nespus. Dar avea ceva mai bun de făcut decât să-şi expună stările sufleteşti. Trebuia s-o vegheze pe Vicky.

Ziua de vineri sosi. Era o zi frumoasă de iulie, limpede şi călduţă, dar Faye tremura la volanul maşinii sale cu care părăsise Londra pentru a merge în Sussex. Domnul Seymour având o altă problemă, întâlnirea fusese amânată pentru seară, dar ea hotărâse să profite ca să se ducă să caute lada care o aştepta la Brantye.

O ciudată oboseală îi cuprinse toată fiinţa, când se apropia de ţintă. Va avea oare curajul să revadă aceste locuri unde, cu câteva luni în urmă, viaţa ei fusese cât pe ce să-şi schimbe cursul?

Curând, se angajă pe aleea conacului. Marii arbori aruncau o umbră uşoară asupra drumului. Lodge nu era decât la câteva sute de metri de acolo. Terence Mackenzie era oare acasă? Era preferabil să nu se gândească la asta.

Faye opri maşina în faţa peronului. Se gândea că nu-i trebuie decât un minut pentru a aduce faimoasa ladă. Apoi se va duce să predea legătura de chei domnului

Seymour şi nu va mai auzi niciodată vorbindu-se despre Brantye.

Introduse cheia în broască. Ca şi prima dată, avu surpriza să constate că uşa nu era încuiată de două ori. Răcoarea din hol o surprinse. Unde putea fi oare lada aceea? Nu era nici o urmă de ea la intrare. In schimb, mobilele erau la locul lor. Terence Mackenzie ar face bine să se grăbească dacă voia să le ia înainte de vânzare. Afară de cazul când se hotărâse să le vândă şi el, pentru a-şi satisface nevoile financiare?

Un zgomot uşor, ca pasul unei fantome, o făcu pe tânăra femeie să tresară.

- Cine este acolo? strigă ea.

Instinctiv, îşi ridică ochii spre galeria primului etaj. O uşă se deschise, lăsând loc unui bărbat înalt şi Faye îşi înăbuşi un ţipăt. Nu putea fi Terence!

Brusc, i se păru că un coşmar cumplit se suprapunea realităţii. Dar trebui curând să admită evidenţa: tăcut, pe picioarele lui lungi, cu faţa sumbră şi impenetrabilă, Terence Mackenzie cobora scara, venind în întâmpinarea ei.

Ar fi vrut să alerge, să-şi regăsească maşina şi să fugă, dar picioarele refuzau s-o asculte. La capătul puterilor, se rezemă de perete.

- Ei bine..., murmură Terence înaintând spre ea. Nu te aşteptai să mă găseşti aici, nu-i aşa?

- Nu. N-aş fi venit dacă aş fi ştiut.

- Asta nu mă miră.

- Ai venit să-ţi cauţi mobilele? reluă ea cu o voce nesigură.

Cred că ştii că acest conac urmează să fie vândut.

Euam venit numai pentru a căuta o ladă cu lucruri care au aparţinut tatălui meu.

- Ştiu, zise încet Terence. Eu l-am anunţat pe domnul

Seymour. Lada se găseşte în bibliotecă. In ea există buletine şcolare, fotografii ale lui Vicky bebeluş şi o mulţime de alte lucruri.

- Mulţumesc, spuse ea cu jenă.

De ce o privea oare atât de intens şi implorator? De ce trebuia să-l găsească atât de frumos, să fie la fel de sensibilă ca altădată la farmecul lui?

- Cum se simte Vicky? întrebă Terence.

- Foarte bine... In fine, nu! Are un picior rupt, se corectă tânăra femeie în culmea confuziei.

- Biata micuţă. Să-i transmiţi că-i voi păstra cea mai frumoasă amintire. Acesta este, prin urmare, motivul pentru care eşti aici?

- Da. Mă voi ocupa puţin de ea.

- Şi Claudia, reluă Terence, ai veşti de la ea?

Faye se înfioră.

- Nu. Dar de ce îmi pui această întrebare? Cred că trebuie s-o vezi mai des decât mine.

- Mi-ar fi greu. A plecat să trăiască în Bahamas.

- Ah, da?

Cu un aer absent, Faye luă o statuetă de fildeş şi o învârti între degete. Claudia era în Bahamas. Stranie noutate.

- Şi Christophe, întrebă Terence, ce mai face?

- N-am nici o idee. Nu l-am mai văzut după acea faimoasă vineri seara, când ne-ai surprins împreună.

- Adevărat?

O notă de interes răzbătea în vocea lui Terence. El continuă:

- Atunci, s-ar putea să te fi acuzat pe nedrept? Dar în acest caz, se poate spune la fel despre tine.

Faye îi aruncă o privire piezişă. Cuvintele lui trezeau în ea o speranţă absurdă şi periculoasă. Cu toată răceala de care era în stare, replică:

- Nu cred.

- Ştii cine cumpără conacul? reluă Terence cu un aer nepăsător.

- Un agent imobiliar, după câte mi-a spus domnul Seymour.

- Un agent a făcut o ofertă, într-adevăr, dar eu am supralicitat. Eu sunt cel care cumpără Brantye.

Această revelaţie răsună ca o lovitură de gong în urechile lui Faye. Uluită, repetă:

- Tu? Tu cumperi Brantye?

- Sigură că da. De ce nu? întrebă Terence cu un surâs.

Faţa lui Faye se îmbujoră. Incapabilă să scoată un cuvânt,
se clătină din cauza şocului. Dar atunci, Claudia minţise. Dacă Terence avea mijloace financiare să cumpere conacul, asta punea din nou în discuţie toate calomniile acestei femei. Faye simţi că pământul îi fuge de sub picioare. Cu inima bătând să se rupă, găsi totuşi forţa de a bâigui câteva cuvinte:

- Dar atunci... te-am acuzat pe nedrept! Mi-e ruşine de mine, Terence. Ştiind ce mult iubeai această casă... în fine, îmi pare rău. Vei putea oare să mă ierţi?

Terence o privea cu atenţie, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor. Nu îndrăznea să-şi imagineze ce gândea despre ea. In faţa tăcerii lui, ea reluă timid:

- Dar... ce vei face cu conacul? Vei locui aici?

- Nu. Este prea mare pentru un bărbat singur. Voiam numai să-l apăr de buldozere. Ai dreptate, Faye, iubesc foarte mult Brantye.

Tânăra femeie suspină.

- Doamne, dacă aş fi ştiut că mama mea vitregă...

Brusc, îşi dădu seama de greşeala ei şi îşi reproşă amarnic că acordase încrederea ei Claudiei mai curând decât lui Terence.

El interpretă greşit sensul acestei fraze neterminate.

- Ce legătură are Claudia cu treaba asta? Când vei înceta să mi-o opui de Claudia la tot pasul?

- Nu-i nimic, nu acorda atenţie.

Terence ridică o sprânceană, vizibil intrigat.

- Ba da, dimpotrivă. Explică-mi ce are de-a face Claudia cu toate astea. Mi a-i adus o acuzaţie gravă şi nu te voi lăsa să pleci de aici fără să aflu adevărul. Claudia are, din întâmplare, vreun amestec în această neînţelegere?

Faye îşi ridică ochii plini de tristeţe. La ce bun toată această poveste? Întâlnind privirea poruncitoare a lui Terence, se hotărî totuşi să vorbească.

- Ei bine... cu două zile înainte de întoarcerea ta la Paris, am prânzit cu Claudia. Ea m-a lăsat să înţeleg că erai ruinat, că n-aveai mijloacele necesare pentru a cumpăra Brantye şi că, în plus, aveaţi amândoi o aventură. Argumentele sale erau fără replică. Mi-a spus că locuia la tine şi este adevărat că într-o seară, încercând să te găsesc la telefon, am dat peste ea, încheie tânăra femeie într-un murmur.

- Dar este monstruos! exclamă Terence. Ai crezut, aşadar, că nu căutam să mă căsătoresc cu tine decât pentru a pune mâna pe conac? Ce nebunie! Claudia ştia foarte bine că sunt destul de bogat pentru a cumpăra de zece ori Brantye. Dacă ar fi aici în clipa asta...

- Nu trebuie să-i porţi pică, protestă slab tânăra femeie.

- Aşteaptă numai să auzi pontul. De câteva săptămâni, aveam impresia că încerca să devină mai mult decât o prietenă pentru mine. Este adevărat că-i împrumutasem casa mea de la Lodge pe timpul călătoriei mele de afaceri, dar intimitatea noastră n-a mers niciodată mai departe. Pe scurt, la puţin timp după... mica noastră ceartă, mi-a făcut propuneri pe faţă, pe care bineînţeles

le-am refuzat. Această femeie voia, evident, numai banii mei. Pe moment am fost decepţionat să pierd ceea ce credeam că este o prietenă. Dar cu ceea ce mi-ai dezvăluit azi...

Faye făcu ochii mari de uimire. Aşadar, geniul rău al mamei sale vitrege se exercitase o dată mai mult, cu un machiavelism stupefiant!

-Jignită de refuzul meu, continuă Terence, s-a grăbit să accepte oferta unei prietene de a conduce cu ea un hotel în Bahamas. Este aproape o lună de când a dispărut. Dar, pentru Dumnezeu, Faye, cum ai putut să crezi balivernele pe care ţi le-a înşirat?

-Nu ştiu, murmură tânăra femeie. Erai absent de mai multe zile, totul era încurcat în capul meu şi mă temeam atât mult să nu te pierd încât nu mai ştiam ce să cred.

-Este vina mea că te-am lăsat prea mult timp singură, zise el cu o voce mângâietoare. Spune-mi, Faye, oare totul este definitiv pierdut, sau crezi că mai avem o şansă?

In faţa durerii din privirea lui, ea fu cât pe ce să izbucnească în plâns.

-Nu ştiu, nu mai ştiu, zise ea într-o suflare.

-Vino, te duc la mine, la Lodge. Amândoi avem nevoie să bem ceva cald, declară brusc Terence.

El o luă de mână.

-Dar tremuri! Mâinile tale sunt îngheţate.

Faye nu spunea nimic, fericită să regăsească doar simplul contact al acestor mâini cu ale ei.

Terence o ţinu de mână până la Lodge. Epuizată de emoţie, Faye se lăsă condusă, dornică să-şi revină în fire.

Intrând în casa lui Terence, văzu vag o cameră mare cu mobile rustice şi canapele confortabile. Terence o rugă să se simtă comod şi lipsi puţin pentru a face cafeaua.

Câteva minute mai târziu, erau aşezaţi faţă în faţă, cu o ceaşcă în mână.

-Aşadar, reluă tandru Terence, ce spui? Vei accepta să încerci încă o dată experienţa? Avem oare o a doua şansă?

-Trebuie să mă dispreţuieşti, murmură ea. Te-am acuzat pe nedrept, te-am lăsat să crezi că-l preferam pe Christophe pentru a grăbi ruptura noastră...

-Să nu mai vorbim despre asta, draga mea. Ştiu cât de mult trebuie să fi suferit ca să ajungi la asta. Acum ţine de trecut.

-Dacă ai şti cât mă învinuiesc!

-Şi tu, dacă ai şti cât de mult te iubesc, răspunse el într-un murmur.

Tulburată, tânăra femeie se întoarse spre el.

-Nici eu n-am încetat să te iubesc, zise ea.

-Am să-ţi fac o mărturisire. N-a fost o întâmplare că mă găseam la Brantye în această după-amiază. I-am cerut secretarei domnului Seymour să mă anunţe dacă trebuia să treci pe la conac. Te aşteptam, Faye.

-Dar, de ce?

-Pentru că nu mă puteam hotărî să cred că povestea noastră era terminată. Ştiam în mod confuz că încă mă iubeai. O iubire atât de profundă ca a noastră nu se alungă cu un gest al mâinii. Este mult mai puternică decât propria noastră voinţă.

-Mă aşteptai, murmură ea, în ciuda a ceea ce-ţi spusesem?

-Da, dragostea mea.

-Oh, Terence... Să nu mai lăsăm niciodată nimic şi pe nimeni să ne despartă, zise ea cuibărindu-se în braţele lui.

El o strânse în braţe.

-Şi, mai ales, completă el, să nu mai lăsăm să planeze

nici cea mai mică neînţelegere între noi. Faye, vrei să ne căsătorim?

-Da, mai mult ca oricând.

La aceste cuvinte, el scoase din buzunar cutiuţa de catifea neagră cu inelul de logodnă.

-Atunci, zise el cu un aer maliţios, îmi vei face onoarea de a accepta din nou acest inel?

Faye izbucni în râs.

-Ai prevăzut totul! Eşti un adevărat vrăjitor.

-Tu eşti mica mea vrăjitoare, murmură el punându-i inelul pe deget. Şi te iubesc.

-Şi eu la fel, Terence. Te iubesc mai mult decât viaţa mea, răspunse ea.

Ochi în ochi, în sfârşit reuniţi, savurau împreună promisiunea unei fericiri eterne.

Sfârşit